

บทนำ

“คุณหนู...ผม...ฝาก...หนูดี...ด้วย”

เสียงสั่งความกระต่อนกระแท่นจากคนป่วยที่นอนอยู่บนเตียงพร้อมสายระโยงระยางของอุปกรณ์ทางการแพทย์ทำให้คีรีชบกรามจนเป็นสัน ไบหน้าเครียดเคร่งอย่างที่มีผู้ร่วมห้องอีกสองชีวิตเดาไม่ออกว่าเขากำลังคิดอะไร

“พ่อ...อย่าพูดแบบนั้น พ่อจะไม่มีอะไร พ่อต้องอยู่กับหนูดี”

เสียงสั้น ๆ เจ็บสะอื้นของเด็กสาวที่นั่งอยู่คนละฟากเตียงกับเขาดังขึ้นทันทีที่คนป่วยพูดจบ เรียกชายหนุ่มให้เงยหน้าขึ้นมอง

หนูดีหรือยิหว่า ลูกสาวคนเดียวของคนป่วยนั่งกุมมือข้างหนึ่งของพ่ออยู่ หล่อนจำให้น้ำตาอาบแก้ม คงรู้ดีพอ ๆ กับเขาว่ากำลังจะเกิดอะไรขึ้น

ความรู้สึกอยากปกป้องดูแล อยากโอบประคองปกป้องขวัญปลั่งขึ้นมาในอก หล่อนยังเด็กเหลือเกิน แต่หล่อนกำลังจะสูญเสีย สูญเสีย... คนในครอบครัวคนเดียวที่หล่อนมี...เพราะเขา...

หากไม่เป็นเพราะพ่อของหล่อนเอาตัวรับกระสุนแทนเขา ตอนนี้นักที่กำลังจะจากไปคงเป็นเขา และหล่อนก็คงจะไม่ต้องสูญเสียพ่ออย่างที่กำลังจะเกิดขึ้นเช่นนี้

“อย่าหวังเลยศาสตรา ฉันจะดูแลหนูดีแทนนายเอง”

คำตอบรับจากผู้เป็นนายทำให้คนป่วยอ่อนลมหายใจ หากเขาจะตาย ห่วงเดียวที่มีคือลูกสาวผู้อาภัพที่เสียแม่ไปตั้งแต่ยังเด็ก แล้วตอนนี้ก็กำลังจะเสียพ่อ แต่เมื่อผู้เป็นนายรับปากเช่นนั้นเขาก็หมดห่วง เขารู้ดี...เจ้านายไม่เคยรับปากพล่อย ๆ เมื่อเขาบอกว่าจะดูแลลูกสาวต่อให้ ศาสตร์าก็รู้ว่าเขาสามารถวางใจได้

“ขอบคุณครับคุณหนู ขอบคุณ” ศาสตร์าก็พิมพ์ขอบคุณเสียงแผ่ว โลงอกโล่งใจ เขาสามารถจากไปอย่างไม่มีอะไรให้ต้องห่วงแล้ว

เขาทำท่าจะหลับตาลง แต่แล้วดวงตาที่กำลังหรีปรีอกก็เบิกกว้าง เมื่อได้ยินเสียงทุ้มบอกกล่าวอย่างหนักแน่น

“ฉันจะแต่งงานกับหนูดี”

๑

“หนูดีไม่แต่ง”

น้ำเสียงตื้อตึง ใบหน้าเขินน้อย ๆ อย่างดีอีร์ของคนที่ยังมีน้ำตาเต็มหน้าทำให้ครีถอนหายใจยาว ก่อนจะกล่าวเสียงเรียบ

“เราพูดกันตั้งแต่อยู่โรงพยาบาล และตอนนี้ฉันก็เบื่อจะพูดเรื่องนี้กับเธอเต็มที”

“ก็ไม่ต้องพูด แค่คุณท่านไม่แต่งงานกับหนูดีก็จบค่ะ”

“ฉันรับปากพ่อของเธอไปแล้ว”

“แค่รับปากดูแลหนูดีพ่อก็ดีใจแล้ว ไม่เห็นต้องแต่งงานเลยนี่คะ”

“พ่อเธอตายแทนฉัน...หนูดี ฉันต้องตอบแทนเขาด้วยชีวิตที่เหลืออยู่ของฉัน”

“พ่อยังไม่ตาย คุณท่านอย่ามาแข่งพ่อนะ” ยิววากรีตร้องราวคนเสียสติแล้วโถมตัวเข้าไปใส่เจ้านายของพ่อ คนที่เปล่งถ้อยคำร้ายกาจนั้น ออกมา

“คนบ้า พุดออกมาได้ยังไง พ่อยังไม่ตาย พ่อต้องไม่ตาย!”

หล่อนทั้งพ่ารำพุด ทั้งร้องไห้ ทั้งทุบตีเขา ก่อนที่อ้อมแขนแข็งแรง จะรวบตัวหล่อนไว้กับอก แล้วบอกด้วยเสียงอ่อนโยน

“หนูดี ใจเย็น ๆ”

“ไม่เย็น หนูดีไม่เย็นแล้ว หนูดีเกลียด หนูดีเกลียดคุณท่าน ปล่อยนะ คนบ้า ปล่อย!” หล่อนทั้งทุบตีทั้งด้นรน แต่อ้อมแขนที่แข็งแกร่งปานกรงเหล็กก็ไม่คลายออก จนในที่สุดหล่อนก็หมดแรง ชบหน้าร่ำให้อยู่กับอกเขา

“คุณท่าน...พ่อจะไม่ตายใช่ไหมคะ คุณท่านมีเงิน หาหมอกุ้ง ๆ มารักษาพ่อได้ ใช่ไหมคะ...ใช่ไหม...ฮือ...”

ชายหนุ่มชบกรามจนเจ็บ เห็นท่าทางราวกับจะขาดใจของหล่อนแล้วทำให้เขารู้สึกเจ็บร้าวไปทั้งทรวงอก เขาอยากบอกหล่อนเช่นนั้น เขามีเงินมากมาย จะหาหมอกุ้ง ๆ ที่ไหนมารักษาพ่อของหล่อนก็ได้ แต่ในความเป็นจริงเขากลับทำไม่ได้ หมอเพียงบอกเขาเองว่าศสตราจะรู้สึกตัวอยู่ได้อีกไม่นาน เพราะการติดเชื้อเริ่มลามไปที่ตับ และท่าทางยาฆ่าเชื้อที่ให้แก่เขาไม่อยู่ และหากเชื้อเริ่มลามไปที่อวัยวะภายในอื่น ๆ ก็อาจจะไม่รู้สึกตัวอีกแล้ว

เขาต้องรีบ...

“หนูดี...ไปล้างหน้าล้างตาแล้วเตรียมเอกสารเถอะนะ เดี่ยวเจ้าหน้าที่จากอำเภอจะรอนาน” เขาบอกอย่างอ่อนโยน ใจรวบไหวเมื่อ

รู้สึกถึงร่างที่สั่นระริกในอ้อมแขน หล่อนสะอื้นตัวโยน น้ำตาไหลจนเขารู้สึกถึงความเปียกชื้นที่ทะลุเสื้อเข้าไปถึงหน้าอก

ยิววางแขนขึ้นมองคนที่พุดกับหล่อนอย่างอ่อนโยนอย่างที่ไม่เคยได้ยินมาก่อน ก็เขาเป็นเจ้านายพ่อ แม่หล่อนจะเติบโตมาในไร่แห่งนี้ แต่หล่อนก็ไม่ได้มีโอกาสเสวนากับเจ้านายของพ่อมากนัก นาน ๆ ครั้งที่เขามาก็กินข้าวเย็นที่บ้าน พ่อจึงเรียกหล่อนมาสวัสดิเสียดีหนึ่ง กับทุก ๆ ครั้งที่ผลการเรียนออกที่หล่อนต้องนำไปให้เขาดูที่บ้านใหญ่ เพราะเขาจ่ายค่าเล่าเรียนให้หล่อน แต่ตอนนี้หล่อนกลับร้องให้อยู่ในอ้อมกอดเขา ชายผู้ที่กำลังจะกลายเป็นสามี

ความคิดนั้นทำให้หล่อนพยายามดิ้นรนให้หลุดจากอ้อมแขนของเขาอีกครั้ง ซึ่งคราวนี้เขาปล่อยหล่อน ไม่ได้รัดไว้

“ทำเพื่อพ่อเป็นครั้งสุดท้ายนะหนูนิดี”

ถ้อยคำนั้นคล้ายกับน้ำอุ่นที่ซึมเข้าสู่ทุกอณูหัวใจของหล่อน เพื่อพ่อ...หล่อนต้องแต่งงานกับเขาเพื่อให้พ่อจากไปอย่างสบายใจ ส่วนชีวิตที่เหลือ...จะเป็นอย่างไรก็คงสุดแท้แต่ผู้ชายคนนี้ เจ้านายพ่อที่หล่อนรู้จักอยู่ไกล ๆ ตั้งแต่เกิด เขาใจดีกับพ่อเสมอ และหล่อนก็หวังว่าเขาคงจะไม่ใจร้ายกับหล่อน

ในเมื่อพ่อไว้ใจเขา หล่อนก็ต้องไว้ใจเขา...เพื่อความสบายใจของพ่อ

คิดเช่นนั้นแล้วหญิงสาวก็สุดหัวใจลึกลงแล้วบอกอย่างตัดสินใจ

ได้

“คะ...หนูดีจะทำเพื่อพ่อ”

เจ้าหน้าที่จากอำเภอมารออยู่ก่อนแล้ว เต็มพยาบาลถูกปรับ ยกขึ้นทางด้านศีรษะ ศาสตราบังเอิน ๆ มองลูกสาวคนเดียวกับชายหนุ่ม ผู้เป็นนายนั่งคู่กันต่อหน้าเจ้าหน้าที่ บนโต๊ะมีสมุดทะเบียนสมรสเล่มใหญ่วางอยู่

การจดทะเบียนสมรสดำเนินไปอย่างไม่มีพิธีรีตองนัก ชายหนุ่ม ร่างใหญ่จรดปากกลางลายมือชื่อ แล้วยื่นให้สาวน้อยข้างกาย ในขณะที่ ผู้เป็นพ่อก็ลงลายมือชื่อในหนังสือยินยอมให้ลูกสาวซึ่งยังเป็นผู้เยาว์ทำการสมรสได้ตามกฎหมาย มีเจ้าหน้าที่ลงลายมือชื่อเป็นพยาน เป็นอันเสร็จพิธี

“ขอบคุณครับคุณหนู ผมฝาก...ลูก...ด้วย” ศาสตราพูดกับผู้เป็น นายเสียงขาดหวัง แล้วยื่นมือไปหาลูกสาว

“หนูดี...”

“ขา...พ่อ...” ยีหวานานรับ น้ำตาไม่เคยเหือดไปจากใบหน้า หล่อนจับมืออันสั่นเทาของพ่อ มือที่เย็นจนน่าใจหาย หล่อนรู้สึกถึงแรง บีบแผ่ว ๆ พร้อม ๆ กับเสียงแหบพร่าของพ่อ

“เป็นเด็กดี อย่าดื้อกับคุณท่านนะลูก”

หล่อนร้องไห้โฮ แต่ก็พยักหน้ารับคำ สั่งพรหมบางอย่างบอก

หล่อนว่าเวลาของพ่อใกล้เข้ามาเต็มที่แล้ว แล้วก็เป็นอย่างที่คิด เพราะหลังจากที่พ่อหลับ พ่อก็ไม่ได้ตื่นขึ้นมาหาหล่อนอีกเลย

การติดเชื่อในกระแสเลือดของศาสตราจารย์วาระต่าง ๆ แม้หมอมจะยังให้ยาฆ่าเชื้อ พยายามพุงอาการ แต่เพียงสามวันหลังจากที่ผู้จัดการไร่ของไร่ภูคีรีไม่ได้สติ เขาก็จากไปตลอดกาล

แม้จะรุ่มรวยอยู่กับคตีสความที่มีคนลอบเข้ามาในบ้านเพื่อขโมยของและเกิดการต่อสู้กันจนทำให้ผู้จัดการไร่ถึงแก่ความตาย แต่คีรีก็ยังจัดการงานศพให้คนที่ตอนนี้เลื่อนฐานะมาเป็นพ่อตาเขาอย่างสมเกียรติ ยิวายังเด็กและเศร้าโศกอยู่กับความสูญเสียจนไม่เป็นอันทำอะไร และเขาก็ไม่โทษหล่อน แต่ช่วยจัดการทุกอย่างแทนหล่อน เพราะไม่ว่าอย่างไรหล่อนกับเขาก็เป็นคนคนเดียวกันแล้วตามกฎหมาย

เสร็จจากงานศพ คีรีก็จัดงานเลี้ยงคนงานในไร่ พร้อมประกาศข่าวการแต่งงานระหว่างเขากับยิวให้รับรู้โดยทั่วกัน

“จากนี้ไป คุณหนูดีจะย้ายเข้ามาอยู่ที่บ้านใหญ่ และขอให้ทุกคนปฏิบัติกับเธอในฐานะนายหญิงของไร่ภูคีรี” เขาเน้นคำว่า ‘คุณหนูดี’ ราวกับต้องการประกาศว่าคนงานควรจะเรียกหล่อนอย่างที่เขาเรียกเป็นตัวอย่าง

ในขณะที่ ‘คุณหนูดี’ ได้ยินแล้วก็ใจหายวาบ...ถึงเวลาแล้วใช่ไหม เด็กสาวใจสั้นไหว ถึงแม้หล่อนจะยังไม่เคยมีเพื่อนชาย แต่หล่อน

ก็ไม่ได้ไร้เดียงสาจนไม่รู้ว่าอะไรขึ้นระหว่างหญิงชายที่เป็นสามี ภรรยา กัน และหล่อนก็ยังไม่พร้อม หล่อนยังเป็นเด็กนักเรียนมัธยมปลาย อายุยังไม่เต็มสิบแปดปีด้วยซ้ำ หล่อนทำใจไม่ได้ที่จะต้องมีความสัมพันธ์ ลึกซึ้งกับคนที่สำหรับหล่อนแล้วเป็นเพียงเจ้านายของพ่อ เป็นเจ้าของ ‘บ้าน’ ที่หล่อนอาศัยมาตั้งแต่เกิด เป็นทุกอย่างที่ห่างไกลจากคำว่าสามี ที่ลายเซ็นบนทะเบียนสมรสวันนั้นทำให้เขาเป็น

หล่อนจะทำอย่างไรดี...

ศิริให้คนไปช่วยหล่อนเก็บของและย้ายเข้ามาอยู่บ้านใหญ่กับเขา ส่วนบ้านที่หล่อนอยู่กับพ่อนั้นเป็นบ้านประจำตำแหน่งผู้จัดการไร่ ซึ่งเจ้าของบ้านคนใหม่จะย้ายเข้าหลังจากที่หล่อนย้ายออกแล้ว

ยิหวายืนมองบ้านที่หล่อนเติบโตมาตาละห้อย ก้อนสะอื้นตื้นขึ้นมาจุกคอกอหอยเมื่อคิดว่าไม่มีอีกแล้ว บ้านอันอบอุ่นที่เคยอยู่กับพ่อ หล่อนไม่เหลือพ่อ และตอนนี้ก็กำลังจะไม่เหลือบ้าน เหลืออีกแต่...ผู้ชายสีหน้าเรียบเฉยที่กลายมาเป็นสามีทั้งที่หล่อนไม่ได้เต็มใจ

“ไปกันได้แล้ว คนจะได้เข้ามาทำความสะอาดเตรียมไว้รอผู้จัดการไร่คนใหม่ เขาจะมาถึงวันมะรืน” เจ้าของเสียงทุ้มบอก

ยิหวาหันหน้าไปมองคนพูด หล่อนมองไม่เห็นอะไรในสีหน้าของเขานอกจากความเฉยชา แม้เขาจะดูแลหล่อนอย่างดีนับแต่พ่อจากไป ช่วยจัดการงานศพแทนหล่อนทุกอย่าง แต่หล่อนก็สัมผัสได้เพียงความ

เย็นชาจากเขา ผู้ชายที่พ่อฝากหล่อนไว้กับเขา แต่เขาไม่มีอะไรเหมือนพ่อเลย เขาไม่มีความรักความอบอุ่นให้อย่างที่พ่อบริ และหล่อนไม่รู้ว่าการที่หล่อนย้ายเข้าไปอยู่บ้านเดียวกับเขา จะหมายความว่าถึงเวลาที่หล่อนต้องทำหน้าที่ของภรรยา ตอบแทนเขาด้วยร่างกายของหล่อนเองแล้วหรือเปล่า

รถเอสยูวีสีดำคันใหญ่ของเขาแล่นมาจอดหน้าบ้านหลังใหญ่บนเนิน ก่อนที่คนขับจะเดินลงมาเปิดประตูให้แล้วบอกเสียงดู ๆ ในความรู้สึกของคนฟัง

“ลงมา”

ยิวาแม่ริมฝีปาก น้ำตาคลอ แม้หล่อนจะรู้จักเขาตั้งแต่เกิด แต่ก็ได้ไม่ได้สนิทสนม ไม่รู้จักนิสัยใจคอ แล้วตอนนี้เขาจะให้หล่อนมาอยู่ร่วมบ้านกับเขา อาจจะช่วยห้อง...ร่วมเตียง...แค่คิดหญิงสาวก็หวาดหวั่นจนก้าวขาไม่ออก

รู้สึกราวกับกำลังเดินเข้าสู่แดนประหารอย่างไรอย่างนั้น

หากไม่มีมือแข็งแรงของเขาจับข้อศอกแล้วถึงผลก็ถึงลาก ยิวา คงยังยืนขาแข็งอยู่ข้างรถ แต่ตอนนี้หล่อนกำลังยืนอยู่ในบ้าน หน้าห้องห้องหนึ่งที่ประตูปิดสนิท หญิงสาวเงยหน้ามองคนที่ยืนอยู่ข้าง ๆ หล่อนคล้ายผู้คุมนักโทษ หน้าเสียเหมือนคนจะร้องไห้

เขายื่นมือไปเปิดประตู ยิวาหลับตาลงช้า ๆ สูดลมหายใจลึก

เข้าปอด เตรียมใจ...ทำใจ...เผชิญกับอะไรก็ตามที่อยู่ในห้องนั้น แต่แล้วเมื่อลิ้มตาขึ้น มองเห็นภายในห้องเต็มตา หล่อนก็หันไปมองคนเปิดประตูอย่างประหลาดใจ

ศรีมองหล่อนอยู่ก่อนแล้ว เขาเลิกคิ้วขึ้นเมื่อเห็นหล่อนหันไปมองเขา ยีหวนคิดว่ามองเห็นประกายบางอย่างในดวงตาเขา คล้ายว่าจะเป็นความขบขัน แต่สีหน้าของเขายังเรียบเฉย บอกหล่อนด้วยน้ำเสียงไม่แสดงอารมณ์

“ห้องนอนของเธอ”

ยีหวนมองรอบห้อง ห้องนอนสีขาว ฝ้าม่านเป็นลูกไม้สีอ่อน ชุดผ้าปูเตียงเป็นสีที่มองอย่างไรก็ไม่น่าใช่ห้องนอนของผู้ชายตัวโต ๆ นอกจากนั้นแล้ว บนเตียงขนาดควีนไซส์นั้น นอกจากหมอนและหมอนอิงลายน่ารัก ยังมีตุ๊กตาหมีหลากขนาดอีกสามตัวจัดวางอยู่ บนพื้นมีกระเป๋าเสื้อผ้าของหล่อนที่ใครบางคนคงจะเอาเข้ามาวางไว้ก่อนที่หล่อนจะมาถึง

“แล้ว...คุณท่าน...” ยีหวนถามเสียงแผ่ว

“ห้องฉันอยู่ทางโน้น” เขาชี้ไปยังอีกฟากของห้อง

ตอนนั้นเองที่ยีหวนสังเกตเห็นว่าผนังห้องด้านหนึ่งมีประตูอีกบาน ชายหนุ่มเดินไปเปิดประตูออกกว้าง เผยให้เห็นห้องนอนอีกห้องที่มีขนาดใหญ่กว่าห้องของหล่อน เครื่องเรือนและสีที่ใช้ในห้องบ่งบอกว่า เป็นห้องนอนของเขาไม่ผิดแน่

“เอาละ เธอจะทำอะไรก็ตามสบาย อีกครึ่งชั่วโมงเข้าไปหาฉันในออฟฟิศ” เขาบอกแล้วเดินผ่านประตูเข้าไปในห้องของเขา จากนั้นประตูก็ปิดตามหลัง

ยิวาถลาไปที่ประตูก่อนจะใจหายวาบเมื่อพบว่าลูกบิดไม่มีล็อก!

‘โอย...ทำยังไงดี’ หญิงสาวคิด ถ้าเขาเปิดประตูเข้ามาตอนที่หล่อนหลับอยู่แล้วจะทำอย่างไร แต่คิดไปแล้วก็ชะงัก เมื่อนึกได้ว่าหล่อนเป็นภรรยาเขา เขาจะ ‘เข้าหา’ หล่อนเมื่อไรก็ได้ เมื่อตระหนักถึงความจริงข้อนั้นก็ยิ่งเศร้าหมอง จากที่ตอนแรกหัวใจโลดขึ้นอย่างยินดีเมื่อเห็นวาลหล่อนมีห้องของตนเอง ไม่ต้องอยู่ร่วมห้องกับเขา แต่ตอนนี้หัวใจกลับเหี่ยวเฉา เมื่อพบว่าห้องของเขาอยู่ติดกับห้องของหล่อนนี่เอง แกรมประตูที่เชื่อมถึงกันก็ไม่มีล็อก จะเปิดเข้าออกเมื่อไรก็ได้

ยิวาเดินไปทรุดตัวนั่งลงบนเตียงแล้วทอดถอนใจกับชะตาชีวิตของตน คงไม่มีแล้ววาลสนาที่จะได้รู้จักความรัก ได้อยู่ในชุดเจ้าสาวฟูฟ่องราวกับเจ้าหญิงในวันสำคัญกับคนที่รักกันสุดหัวใจ

ตอนนี้หล่อนเป็นภรรยาของผู้ชายคนหนึ่ง คนที่หล่อนนับถือในฐานะเจ้านายของพ่อ ผู้มีพระคุณที่รับภาระเรื่องการเรียนของหล่อนมาตั้งแต่เข้าชั้นอนุบาล และสำหรับเขาก็คงเห็นหล่อนเป็นแค่ลูกสาวผู้จัดการไร่ที่เขารับผิดชอบต่อจากพ่อ

แม้เขาจะจดทะเบียนสมรสกับหล่อน บอกให้คนในไร่ยกย่อง

หล่อนในฐานะนายหญิง แต่เขากลับไม่ได้ปฏิบัติกับหล่อนอย่างคนที่ เป็น นายหญิงจริง ๆ หล่อนต้องอาศัยอยู่ห้องข้าง ๆ ที่เขาจะเปิดเข้ามาหา ความสำราญกับร่างกายของหล่อนเมื่อไรก็ได้ แต่หล่อนคงไม่มีสิทธิ์เข้าไปเยี่ยมยามในห้องของเขา

ยิ่งคิดก็ยิ่งเศร้า เพราะคิดแล้วหล่อนก็ไม่ต่างอะไรกับนางบำเรอ ของเขาเลย...

เมื่อเหลือบตาคุณาพิกาแชนนฉนัง ยีหวานก็กระวีกระวาดเข้า ห้องน้ำเพื่อล้างหน้าล้างตา หล่อนต้องไปพบเขาในห้องทำงานในอีกไม่กี่ นาทีนี้แล้ว ไม้รู้ว่าเวลาครึ่งชั่วโมงผ่านไปเร็วขนาดนี้ได้อย่างไร

ยีหวนสำรวจเสื้อผ้าที่หล่อนใส่อยู่ เป็นชุดกระโปรงผ้ายืดความ ยาวเพียงเข่า แขนเสื้อพอง คอกกลม ดูสุภาพพอสำหรับการไปพบเขาใน ห้องทำงาน จึงไม่ได้เปลี่ยนเสื้อผ้า เพียงแต่หวีผมและมัดหน้าด้วยแป้ง เด็กกับเติมลิปมัน แล้วจึงออกจากห้อง

หล่อนเคยเข้าไปในห้องทำงานของเขาซึ่งอยู่ชั้นล่างของตัวบ้าน อย่างน้อยก็เทอมละครั้ง ตอนที่เอาผลการเรียนไปให้เขาดู จึงเดินตรงไป ทันทืออย่างคุ้นเคยดีอยู่แล้ว

หญิงสาวเคาะประตู รอจนได้ยินเสียงทุ่มเอ่ยอนุญาตจึงผลัก ประตูเปิดเข้าไป

“นั่งสิ” ชายหนุ่มเมยหน้าขึ้นจากเอกสารบนโต๊ะ แล้วผายมือเชื้อ เชิญให้หล่อนนั่งบนเก้าอี้หน้าโต๊ะทำงานของเขา

“ขอบคุณค่ะ” ยีหว่าพึมพำพร้อมนั่งลง

“พอใจกับห้องนอนไหม” เขาถามเสียงเรียบ

“ค่ะ...ขอบคุณมากค่ะคุณท่าน” หล่อนว่าพร้อมพนมมือค้อมศีรษะไหว้เขา แต่เมื่อเงยหน้าขึ้นก็แอบสะดุ้งในใจ เมื่อเห็นเขามองหล่อน เขม็ง หัวคิ้วขมวดน้อย ๆ หน้าบึ้งคล้ายไม่พอใจ แต่ยีหว่าแน่ใจว่าหล่อน ยังไม่ได้ทำอะไรที่เป็นการกวนโทสะของเขาเลย

“เมื่อไรเธอจะเลิกเรียกฉันว่าคุณท่าน” เขาถามเสียงห้วน

“ก็...” หล่อนพูดไม่ออก ก็ในเมื่อหล่อนเรียกเขาเช่นนี้มาตั้งแต่วินาทีแรกแล้วทำไมตอนนี้ถึงมีปัญหา

“ไม่มีเมียที่ไหนเรียกผัวว่าคุณท่าน เรียกฉันอย่างอื่น” เขาบอก...
สั่ง...เสียงห้วน

“ค่ะ...คุณศิริ” หล่อนลองใหม่ แม้จะไม่ชินปาก แต่อีกเดี๋ยวคงชิน

“เรียกฉันภู” ดูเขาจะยังไม่พอใจที่หล่อนเรียกชื่อจริงของเขา

“ค่ะ...คุณภู” หล่อนว่าง่าย

ยีหว่าคิดว่ามองเห็นริมฝีปากเขาแยมออกเล็กน้อย แต่ก็เร็วมากจนหล่อนไม่แน่ใจว่าคิดไปเองหรือเขายิ้มจริง ๆ เพราะตอนนี้สีหน้าเขากลับมาเรียบเฉยอีกครั้ง

“มีอะไรขาดเหลืออีกไหม จะพาไปซื้อ” ประโยคหลังเขาทอดเสียงอ่อนลงเล็กน้อย

“ไม่ค่ะ...มีแค่...เอ่อ...” หล่อนตะกุกตะกัก รู้ว่าไม่ควรแต่หล่อน

อยากลองดูก่อน

“มีอะไร” เขาถามอย่างใจร้อน รวดกับว่ารอให้หล่อนพูดจนจบ
ประโยคไม่ไหว

“ประตู่ระหว่างห้อง มัน...ไม่มีล็อกค่ะ” หล่อนกลั้นใจออกไป

เพราะมัวแต่ก้มหน้ามองโต๊ะ หล่อนเลยไม่ได้เห็นว่าสายตาคคน
ฟังฉายประกายขบขันขึ้นมาวูบหนึ่ง แม้แต่ตอนพูดใบหน้าเขาก็แต่มี
รอยยิ้ม แต่คนฟังไม่มีโอกาสได้เห็น

“ผิวเมียกัน จะมีล็อกไปทำไม”

๒

คำพูดของเขาทำให้คนที่ก้มหน้ามองโต๊ะเหม่ปาก นั่นสินะ เขามีสิทธิ์เข้ามาในห้องของหล่อนเมื่อไรก็ได้ หล่อนจึงตอบรับเสียงแผ่ว

“ค่ะ”

ศิริเล็กคิ้วน้อย ๆ มองคนที่ยังนั่งทอดสายตาลงต่ำอยู่ตรงหน้าเขา ถอนใจน้อย ๆ กับท่าทางหวาดกลัวของหล่อน ก่อนจะถามเปลี่ยนเรื่อง

“เธอเรียนอยู่ชั้นไหนแล้วนะ”

“ม. หกค่ะ” ยิหวาตอบ

คนฟังคำตอบทอดถอนใจ หล่อนยังเด็กมากจริง ๆ ชายหนุ่มอดรังเกียจตนเองไม่ได้ที่ช่วยโอกาสกับหล่อนเช่นนี้ ยิ่งมองผิวแก้มใสอย่างเด็ก ๆ ของหล่อนเขายังรู้สึกผิด หล่อนยังเป็นเด็ก มีอนาคตรออยู่ข้างหน้า แต่เขากลับช่วยโอกาสจับหล่อนจดทะเบียนสมรส ตีตราของตั้งแต่หล่อนยังไม่จบมัธยม

เมื่อไรนะที่ลูกสาวผู้จัดการไร้สะดุดสายตาเขา น่าจะเมื่อเกือบสองปีที่แล้ว หล่อนเอารายงานผลการเรียนมาให้เขาดูอย่างที่ทำเป็นประจำทุกเทอมเหมือนกับลูกคนงานคนอื่น ๆ ปกติแล้วเขาก็จะพิจารณาดูเด็กที่มีผลการเรียนดีก็ให้รางวัลตามความเหมาะสม คราวนั้นเขาจำได้ว่าหล่อนทำผลสอบได้ดีมาก เกือบเต็มทุกวิชา เขาจึงบอกจะให้รางวัลพิเศษแก่หล่อน หล่อนขอไปทัศนศึกษากับโรงเรียนไกลถึงสิงคโปร์ เขาอนุญาต และตอนนั้นเองที่เขาู้สึกราวกับเดินสะดุดจนหัวคะมำ รอยยิ้มกว้างดีใจที่สุดแสนบริสุทธิ์ของหล่อน ดวงหน้าใสกระจ่าง พันขาวเรียงกันเป็นระเบียบ ริมฝีปากอ้มแดงระเรื่อตามธรรมชาติ เขาเพิ่งเห็นในตอนนั้นเองว่าลูกสาวคนเดียวของผู้จัดการไร้ของเขาสวยแค่ไหน

สวยเสียจนเขาจะสายตาไปจากหล่อนไม่ได้อีกเลย...

เวลาเกือบสองปี เขาได้แค่เฝ้ามองหล่อนอยู่ไกล ๆ แม้จะพอใจหล่อนแค่ไหน แต่เขาจะทำอะไรได้มากกว่าแอบมอง ในเมื่อหล่อนเป็นลูกสาวคนงาน ที่อายุอานามแทบจะเป็นลูกของเขาได้หากว่าเขาแต่งงานมีลูกตั้งแต่เป็นวัยรุ่น หล่อนยังเด็ก เป็นแค่นักเรียนมัธยม ในขณะที่เขาเป็นผู้ใหญ่ อายุไม่ใช่น้อย ๆ หากเขาทำอะไร หล่อนคงเห็นเขาเป็นเพียงเผ่าหัวงูหรือไอ้แก่ตั่นหากลับเท่านั้นเอง

เขาเคยคิดที่จะรอ รอให้หล่อนเติบโตเป็นผู้ใหญ่ รอให้ช่องว่างระหว่างวัยแคบเข้า เมื่อไม่มีคำว่าเด็กกับผู้ใหญ่มาคั่น แต่เป็นผู้ใหญ่สองคนที่อายุอาจจะต่างกันมากสักหน่อย เมื่อนั้นหากเขาลงมือจับหล่อนก็

คงจะไม่ดูน่าเกลียดจนเกินไป

แต่เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ทำให้พ่อของหล่อนต้องฝากฝังให้เขาดูแลหล่อนให้ เขาจึงฉวยโอกาสมัดมือชก จับหล่อนจดทะเบียนสมรส พันธนาการหล่อนให้หนีไปไหนไม่ได้ ทั้งที่เขาไม่จำเป็นต้องทำอย่างนั้น อย่างที่หล่อนบอกว่าเขาดูแลหล่อนได้โดยไม่ต้องแต่งงาน แต่ในเมื่อมีหนทางที่จะได้หล่อนมาเป็นของเขา แล้วทำไมเขาจึงจะไม่ทำเล่า

ศรีมองคนที่ก้มหน้าดูอยู่ตรงหน้าเขาด้วยความขื่นนิด ๆ หล่อนดูหวาดกลัวและระแวงระวังตัวกับเขาเหลือเกิน แต่บางทีก็เหมือนกับหล่อนจะปลง รวากับยอมจำนนต่อชะตาชีวิตที่เขาเป็นผู้กำหนด

ชายหนุ่มทอดถอนใจ เมื่อไรหนอที่หล่อนจะเลิกมองเขาเป็นนายจ้างของพ่อ เลิกคิดว่าเขารับหล่อนเป็นภรรยาเพราะรับปากพ่อของหล่อนไว้ เลิกมองเขาอย่างหวาดกลัวและหวาดระแวงราวกับเขาเป็นไอ้บ้ากามที่ตั้งท่าจะกระโจนเข้าไปใส่หล่อนอยู่เสมอเสียที

เมื่อไรกัน...

แม้ในหัวจะคิดอะไรุ่นวาย แต่เมื่อเอ่ยปากคุยกับหล่อนกลับเป็น “จบ ม. หกแล้วจะเรียนอะไรต่อ”

คำถามของเขาเรียกไปหน้าก้มต่ำของคนฟังให้เงยขึ้นมองดวงตาเบิกกว้างราวกับไม่เชื่อในสิ่งที่ได้ยิน

“เรียน... หนูดีเรียนได้หรือคะ” ยิวถามเสียงสั่น

หล่อนเคยคิดว่าหล่อนคงจะหมดหวังเรื่องเรียนต่อแล้ว ก็ในเมื่อ

หล่อนจดทะเบียนสมรสเป็นภรรยาเขาแล้ว จึงไม่เคยคิดว่าหล่อนจะยังมีโอกาสได้เรียนอีก คิดว่าเมื่อจบชั้นมัธยมปลายหล่อนคงต้องออกจากโรงเรียนเพื่อมาเป็นแม่บ้าน ความหวังของพ่อที่เคยอยากให้หล่อนได้เรียนสูง ๆ คงจบลงตั้งแต่หล่อนจรดปากกาเซ็นชื่อในใบทะเบียนสมรสเสียแล้ว

“เรียนได้สิ”

“แล้ว...คุณภู...อยากให้นูตีเรียนอะไรหรือคะ” หล่อนถามด้วยน้ำเสียงไม่แน่ใจ แต่ก็ปลอบใจตนเองว่า ถึงจะไม่ได้เรียนที่อยากเรียน แต่แค่เขาให้เรียนต่อก็เป็นบุญของหล่อนแล้ว เพราะฉะนั้นไม่ว่าเขาจะให้เรียนอะไร หล่อนก็ควรจะยินดีทั้งนั้น

“เธออยากเรียนอะไรก็เรียนสิหนูตี” เขาบอก หางเสียงทอดอ่อนอย่างไม่รู้ตัวเมื่อเห็นสีหน้าไม่แน่ใจ คล้าย ๆ ว่าอยากจะทำใจแต่ก็ไม่เต็มทีราวกับเด็กที่ถูกยื่นขนมให้แต่ไม่แน่ใจว่าคนยื่นจะดึงมือกลับคืนเมื่อไร ทำให้เขาอยากบอกให้หล่อนแน่ใจ ให้หล่อนตีใจได้เต็มที่ ให้หล่อนส่งรอยยิ้มที่เขาเคยเห็นมาให้

“ได้ทุกอย่างเลยหรือคะ หนูตีอยากเรียนอะไรก็ได้หรือคะ” หล่อนถามน้ำเสียงตื่นเต้น ดวงตายังเบิกกว้างอย่างไม่อยากเชื่อ

“งั้นสิ”

“โอ้ย...จริงหรือคะคุณภู ตีใจจัง...ขอบคุณนะคะ ขอขอบคุณมาก หนูตีสัญญาว่าหนูตีจะตั้งใจเรียน ขอขอบคุณนะคะ” หล่อนพูดพร่ำพร้อมยก

มือไหว้ ใบหน้าประดับรอยยิ้มกว้าง

ศิริถึงกับตาพร่าไปเมื่อได้เห็นรอยยิ้มของหล่อน ยิ้มแรกนับตั้งแต่ พ่อของหล่อนเสียชีวิต ยิ้มเดียวกับที่เธอเคยเห็นจนหัวใจสะดุด ยิ้มที่เธอ ปรารถนาจะได้เห็นประดับใบหน้าของหล่อนตลอดเวลา รอยยิ้มที่เธอ หลงรักตั้งแต่ครั้งแรกที่ได้เห็น

เขาต้องทำอะไรหนอ หล่อนจึงจะยิ้มแบบนี้ให้เขาบ่อย ๆ

ยิวาออกมาจากห้องน้ำหลังจากที่เข้าไปแปรงฟันเตรียมเข้านอน วันนี้หล่อนร่วมโต๊ะอาหารเย็นกับ ‘สามี’ เป็นครั้งแรก เขาไม่ได้พูดคุยอะไรกับหล่อนมากมายนัก หลังจากที่คุณกันไปแล้วตอนบ่ายในห้องทำงานของเขา

‘ตั้งใจเรียนให้ดี อยากเรียนมหาวิทยาลัยที่ไหนก็สอบให้ได้ละกัน ฉันจะส่งเธอเรียน แต่เฉพาะในเมืองไทยเท่านั้นนะ ฉันจะไม่ส่งเธอไปเมืองนอก หวังว่าเธอคงเข้าใจ’

เขาบอกหล่อนเช่นนั้น และยิวาก็เข้าใจดี หล่อนไม่เคยคาดหวัง แม้แต่มหาวิทยาลัยในเมืองไทย จึงไม่เคยคิดถึงเมืองนอกอยู่แล้ว แต่ก็อดน้อยใจไม่ได้ที่เธอพูดตอกย้ำกับหล่อนว่าเธอไม่มีวันส่งหล่อนเรียนเมืองนอก แม้ว่าเธอจะทำได้ก็ตาม

ก็ใครจะจ่ายเงินเป็นล้าน ๆ ส่งลูกสาวผู้จัดการไร่เรียนต่อเล่า แค่อยอมให้หล่อนเรียนระดับมหาวิทยาลัยในเมืองไทยก็ถือว่าเป็นพระคุณ

มากแล้ว

หญิงสาวถอนหายใจยาว พยายามเลิกคิดถึงเขา แต่เมื่อสายตาคอยแต่เหลือบมองประตูที่กั้นระหว่างห้องของเขากับห้องของหล่อน ยีหวานก็หยุดคิดไม่ได้

แม้บ่ายวันนี้จะพูดคุยตกลงกันมากมาย ทั้งหน้าที่ของหล่อนในบ้านหลังนี้ หน้าที่ที่ต้องตั้งใจเรียนให้จบชั้นมัธยม ต้องช่วยเขาทำงานเอกสารบางอย่าง ต้องเรียนภาษาอังกฤษเสริม ต้องร่วมโต๊ะรับประทานอาหารเช้าและเย็นกับเขา ส่วนกลางวันหล่อนไปโรงเรียน และเขาก็กินกับคนงานในไร่ ดูเหมือนเขาจะวางแผนจัดการกับชีวิตหล่อนเป็นฉาก ๆ แต่กับหน้าที่หนึ่งเขายังไม่เคยพูดถึงสักคำ

หน้าที่ของภรรยา...

หล่อนไม่กล้าถามเขา หล่อนไม่อยากทำ แต่เมื่อไม่มีความชัดเจน เขาไม่เคยบอกว่าเขาจะเรียกร้องหน้าที่นั้นจากหล่อนเมื่อไร ก็ทำให้หญิงสาวหวาดผวา หล่อนหวาดกลัว กลัวว่าเวลานั้นจะมาถึงโดยที่หล่อนยังทำใจไม่ได้

บางที... อาจจะเป็นคืนนี้ก็ได้...

'โดย... จะทำยังไงดี' ยีหวารำพึง หล่อนไม่พร้อม ไม่มีวันยินยอมพร้อมใจกับเขาเด็ดขาด หล่อนยังเด็กอยู่เลย เขาจะกลั้ววงเกินเด็กได้อย่างไร หล่อนเซียวหรือ

หญิงสาวมองประตูที่ไม่มีลือกนั้นอีกครั้ง ความคิดประหวัดไปถึง

ละครที่เคยดู เวลาที่นางเอกอยู่ในสถานการณ์แบบหล່อน ยิหว่าเห็นทุกคนลากเก้าอี้หรือโต๊ะหนัก ๆ มาขวางประตูไว้ หรือหล່อนจะทำเช่นนั้นบ้าง

คิดแล้วก็มองหาโต๊ะหรือเก้าอี้ในห้อง ‘โต๊ะเครื่องแป้งนั้นน่าจะใช้ได้’ หล່อนคิด ทำท่าจะลุกขึ้นไปลากโต๊ะเครื่องแป้งไม้สักหนาหนักมาขวางประตู แต่ยังไม่ทันได้ก้าวขาหล່อนก็เปลี่ยนใจ

หล່อนอยู่ในบ้านหลังนี้ในฐานะอะไร หล່อนมีสิทธิปฏิเสธหรือหากเขาจะ ‘เข้าหา’ หล່อน ไม่...หล່อนไม่มีสิทธิ และถ้าเขาพยายามจะเปิดประตูแต่ติดโต๊ะเครื่องแป้ง เขาอาจจะโกรธหล່อน และสุดท้ายก็คงสั่งให้หล່อนดึงโต๊ะออกอยู่ดี

แต่หล່อนยังไม่อยากมีอะไรกับเขา สมองคิดหาเหตุผลที่จะทำให้หล່อนไม่ต้องตามใจเขาหากเขาต้องการ แล้วก็นึกถึงนิยายที่เคยอ่าน

มีประจำเดือน...

หล່อนเห็นนางเอกบอกพระเอกแบบนี่ทุกที หล່อนน่าจะเอาแบบนั้นมาใช้ได้ คิดแล้วก็เหมือนจะโล่งใจที่มองเห็นแสงสว่างของทางออก แต่...ถ้าเขาไม่สนละ โอ้ย หล່อนต้องตายแน่ ๆ ถ้าเขายินดีจะฉ่าไฟแดง!

เมื่อคิดไปทางไหนก็เจอแต่ทางตัน ในที่สุดยิหว่าก็ยอมแพ้หญิงสาวก้าวขึ้นเตียงแล้วดึงผ้าห่มมาคลุมถึงอก ปล่อยให้หน้าตาไหลรินเย็บ ๆ หล່อนทำอะไรไม่ได้ บางที...หล່อนอาจจะขอร้องเขาตรง ๆ ว่า หล່อนยังไม่พร้อม เขาใจดียอมให้หล່อนเรียนต่อ บางทีเขาอาจจะใจดี

เรื่องนี้ด้วยก็ได้

เมื่อมีความหวังอย่างนั้น หล่อนก็สบายใจขึ้น แม้น้ำตาจะยังคงไหลไม่หยุด แต่หล่อนก็รู้สึกสงบลง ไม่ร้อนรนด้วยความหวาดกลัวดังเช่นเมื่อเข้ามาในห้องนอนใหม่ ๆ และหลังจากนอนหลับตา พยายามกำหนดลมหายใจเข้าออกอย่างที่พอเคยสอนเวลาที่หล่อนนอนไม่หลับหรือฝันร้าย หญิงสาวก็เคลิ้มเกือบหลับ หากจะไม่ได้ยินเสียงประตูห้องติดกันเปิดเสียก่อน

เขาเข้าห้องนอนแล้ว...

หญิงสาวนอนลืมตาโผลงในความมืด ได้ยินเสียงกดสวิทช์ไฟในห้องของเขา มองเห็นแสงไฟลอดใต้บานประตูเข้ามาในห้องหล่อน หูฟังเสียงฝีเท้าหนัก ๆ เดินไปมาในห้อง หล่อนกลับหายใจเมื่อได้ยินเหมือนเขาเดินมายังประตูที่เปิดเข้ามาในห้องหล่อนได้ แล้วก็ถอนหายใจอย่างโล่งอกเมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าเดินผ่านไป สักครู่ก็ได้ยินเสียงน้ำไหลซู่ในห้องน้ำ

เขาคงจะอาบน้ำ ยีหวาคิดขณะเหลือบตามองนาฬิกาปลุกบนโต๊ะหัวเตียง

ตีหนึ่ง...เขาเพิ่งกลับเข้าห้องนอนหลังจากเข้าวันใหม่ และหล่อนก็ยังไม่ได้นอนเลย ยีหวาได้แต่หวังว่าพรุ่งนี้หล่อนจะไม่นั่งหลับในห้องเรียนให้เสียชื่อเด็กเรียนอย่างหล่อนและต้องถูกทำโทษ

เสียงน้ำในห้องน้ำเงียบไปแล้ว สักพักหล่อนก็ได้ยินเสียงเขาเดิน

กลับเข้าไปในห้อง เดินไปมาราวกับหาอะไร จากนั้นก็มีเสียงเหมือนที่เป่าผมดังขึ้น

‘เป่าผมตอนตีหนึ่งนี่นะ’ ยิวาแอบค่อนในใจ ออดนึ่กฆ่าคนตัวโต ๆ หนาวเขียว ๆ แต่นั่งเป่าผมก่อนนอนไม่ได้ แต่เสียงนั้นกลับดังเพียงชั่วอึดใจก่อนจะเงียบลง

‘เป่าแค่นั้นจะทันแห้งอะไร’ คนค่อนยังหาเรื่องค่อนไม่เลิก หล่อนยังนอนฟังเสียงกุกกักจากห้องข้าง ๆ ต่อไป ตราบใดที่เขายังไม่เข้านอน หล่อนก็คงจะนอนหลับอย่างสบายใจไม่ได้

ยิวาโล่งใจเมื่อได้ยินเสียงกตสวิตซ์ในห้องนอนอีกครั้ง แสงไฟที่ลอดผ่านบานประตูกลายเป็นความดำมืด เขาปิดไฟแบบนี้หมายความว่าคงเตรียมเข้านอนแล้วกระมัง และหล่อนก็จะได้นอนเสียที

ยิวาดึงผ้าห่มขึ้นมาคลุมกายเตรียมนอนอีกครั้ง หลังจากผลึกออกตอนแอบฟังเสียงจากข้างห้อง หญิงสาวพลิกตัวนอนตะแคง หันหลังให้ประตูกันห้องที่หล่อนระแวงมาทั้งคืน แต่ยังไม่ทันได้หลับตา หล่อนก็ตัวแข็งทื่อ เมื่อได้ยินเสียงลูกบิดประตูที่กั้นระหว่างห้องดังแผ่วเบา ก่อนที่ประตูจะเปิดเข้ามาซ้ำ ๆ

๓

ศิริหยุดยืนอยู่หน้าประตูเพื่อให้สายตาสงบกับความมืดครู่หนึ่ง ก่อนที่ภาพในห้องจะค่อย ๆ ชัดเจนขึ้น เขาถอนหายใจโล่งอกนิด ๆ ที่คนบนเตียงนอนนิ่ง ท่าทางจะหลับสนิท ไม่ได้ตื่นเพราะเสียงรบกวนจากเขา

เขาเพิ่งเข้าบ้านหลังจากออกไปช่วยคนงานทำคลอดแม่ม้า เนื้อตัวหัวหมีแต่กลิ่นสาบม้า จึงอาบน้ำสระผมเสียดึก หาไม้แล้วเขาคงจะนอนไม่ได้ และเพราะไม่ชอบนอนทั้ง ๆ ที่ผมเปียก ทำให้เขาใช้ที่เป่าผม แต่ผมยังไม่ทันแห้งก็รีบปิดไปเพราะนึกได้ว่าห้องข้าง ๆ มีคนอยู่ และเสียงที่เป่าผมอาจจะปลุกหล่อน เขาจึงใช้ผ้าขนหนูเช็ดแทน และตอนนี้ก็ยิ่งหมาด ๆ แต่แม้จะไม่ชอบใจก็คงต้องนอนอย่างนี้ คราวหน้าเขาจะไม่สระผมดึกแบบนี้อีก

ชายหนุ่มเดินไปหยุดข้างเตียงที่เจ้าของไม่รู้ตัวว่าเขาเข้ามายืนอยู่ตรงนี้ หล่อนนอนนิ่ง ผ้าห่มคลุมเรียบร้อยถึงคอ เขาระบายยิ้ม อยาก

ปลูกหล่อนขึ้นมารับจูบราตรีสวัสดิ์จากเขา แต่ก็ได้แค่คิด สายตาหวาดหวั่นของหล่อนที่มองเขาทุกครั้งที่อยู่ใกล้กันทำให้ชายหนุ่มไม่กล้าบุ่มบ่าม เขาต้องให้เวลาหล่อนได้ทำความคุ้นเคยกับเขาเสียก่อนก่อนที่จะทำอะไรลงไป อีกอย่าง...หล่อนยังเด็กเกินไป เขายังไม่อยากทำลายความบริสุทธิ์สดใสของหล่อน จึงต้องอดทน จนกว่า...

จนกว่าจะทนไม่ไหว...

“ฝันดีนะหนูดี” ชายหนุ่มกระซิบ จากนั้นก้มลงใช้ริมฝีปากสัมผัสแผ่วเบาที่หน้าผากหล่อน เมื่อเงยหน้าขึ้นก็หมุนตัวเดินออกจากห้องไปทันที แล้วปิดประตูตามหลังแผ่วเบา

เลยไม่ได้เห็นคนแก่งลับเนื้อตัวลั่นระริกด้วยความตกอกตกใจ และจินตนาการเลวร้าย

หล่อนหัวใจแทบวายตั้งแต่ได้ยินเสียงประตูเปิดแล้ว จินตนาการสารพัดของการต้อง ‘ทำหน้าที่’ วิ่งพล่านในหัวราวกับผึ้งแตกรัง แต่ละความคิดทำเอาหล่อนแทบขาดใจด้วยความหวาดกลัว ยิ่งเมื่อเขาเดินเข้ามาใกล้ ก้มหน้าลงมาจูบหน้าผากหล่อน หญิงสาวก็ยิ่งรู้สึกราวกับขึ้นไปยืนอยู่บนแดนประหาร รอเพียงบ่วงบาตจะตกลงมาคลั่งคอ

ยิวารู้สึกราวกับตายแล้วเกิดใหม่เมื่อเขาผละไปจากหล่อนแล้ว เดินออกจากห้อง ความรู้สึกต่าง ๆ นานาที่ท่วมทับพร้อมพุ่งออกมาพร้อมลมหายใจที่หล่อนกลั่นไว้ โลงอกโล่งใจจนบรรยายความรู้สึกเป็นคำพูดไม่ถูก

ถ้าต้องเจอเหตุการณ์แบบนี้ทุกคืน หล่อนจะตายเพราะหัวใจวาย
ใหม่ หญิงสาวอดสงสัยไม่ได้

เมื่อแน่ใจว่าเขาไปแล้วจริง ๆ ยีหวานจึงพยายามนอนอีกครั้ง แต่
กว่าจะขมตาหลับลงได้ หล่อนก็รู้สึกราวกับเพิ่งหลับไปได้เพียงไม่กี่นาที
ก็ถูกปลุกด้วยเสียงแหลมของนาฬิกาปลุกบนโต๊ะหัวเตียงเสียแล้ว

यीหวานอาบน้ำแต่งตัวและหิ้วกระเป๋านักเรียนออกมาจาก
ห้องนอนตรงไปยังห้องอาหาร ในใจวิตกว่าหล่อนจะทำให้คนที่สั่งให้
หล่อนร่วมโต๊ะทุกเช้าต้องรอ เพราะตอนที่นาฬิกาปลุกดังนั้น หล่อนกดให้
เงียบเสียงแล้วหลับต่อ เมื่อสะดุ้งตื่นอีกครั้งก็เลยเวลาตื่นปกติไปเกือบ
ครึ่งชั่วโมง หล่อนรีบอาบน้ำลวก ๆ และแต่งตัวเร็วสุดชีวิต ถึงกระนั้นก็ยัง
ช้ากว่าปกติถึงสิบกว่านาที

หญิงสาวพ่นลมหายใจอย่างโล่งอกเมื่อเดินแกมวิ่งเข้าไปใน
ห้องอาหารแล้วพบเพียงบ๊าสุขใจแม่ครัว กับพีตั้นหอมที่ทำงานรับใช้
ทั่วไปในบ้าน โดยปราศจากเงาของเจ้าของบ้าน

“คุณหนูดีมานั่งสิคะ พ่อเลี้ยงยังไม่มาเลย” บ๊าสุขใจบอก

यीหวานเดินไปนั่งที่โต๊ะอาหารอย่างว่าง่าย หล่อนไม่กล้าถามบ๊าสุขใจ
ว่าเขาไปไหน และสบายใจกว่าที่จะนั่งกินอาหารเช้าเพียงลำพัง แต่
ยังไม่ทันที่แม่ครัวจะตักอาหารเข้าให้หล่อน ภาพที่ปรากฏตรงประตู
ห้องอาหารก็ทำให้หล่อนอ้าปากค้างนิด ๆ

ก็ผู้ชายตัวโต ๆ แต่งตัวเหมือนควาบอยในภาพยนตร์ ด้วยเสื้อเชิ้ตสำหรับทำงานในไร่ กางเกงยีนส์ซีด และรองเท้าบูต ขาดก็แต่หมวกหนังปีกกว้างเท่านั้น นอกจากนี้ใบหน้าเรียบเฉยนั้นยังมีรอยเคราเขียว ๆ ที่เข้านั้นคงจะยังไม่ได้โกน เขาดูดิบเถื่อน แต่กลับหอบช้อกุหลาบดอกโต ๆ เดินเข้ามาในห้องอาหารด้วยท่วงท่าการก้าวที่หนักแน่นแต่ไม่ตึงตัง มองอย่างไรก็ไม่เข้ากันเอาเสียเลย

กลิ่นหอมหวานของกุหลาบนำเข้าห้องมาก่อน ยิวवादสุดหายใจลึกเอาจกลิ่นหอมของดอกไม้เข้าปอดไม่ได้ ก่อนที่ที่มาของกลิ่นจะมาหยุดอยู่ตรงหน้าหล่อน

“ให้หนูดีหรือคะ” ยิวवादถาม มองคนยื่นดอกไม้ให้ตาโต

“เอาไปจัดแจกัน”

เขาบอกหล่อนเสียงเรียบ สีหน้าไม่เปิดเผยความรู้สึก และยังคงยื่นช่อดอกไม้มาตรงหน้าหล่อน จนยิวवादต้องยื่นมือไปรับ

“เดี๋ยวบ้ำให้ต้นหอมทำให้นะคะ พ่อเลี้ยงจะรับข่าวเข้าเลยใหม่คะ เดี่ยวคุณหนูดีสาย” บ้ำสุขใจพูดกับผู้เป็นนาย

ศรัพยาภ์หน้าให้แม่บ้านแล้วหันไปพูดกับยิวवाद “ขอโทษที ฉันทัวแต่...ดูกุหลาบอยู่” ประโยคสะดุดนิด ๆ เพราะเปลี่ยนคำจาก ‘เลือก’ เป็น ‘ดู’ ในนาทีสุดท้าย

“ต้นหอมแนะ ไปหาแจกันมาใส่ดอกไม้หน่อยไป วางบนโต๊ะนี้ อันนี้แหละ ที่เหลือก็ในห้องพ่อเลี้ยง ห้องคุณหนูดี ห้องนั่งเล่นด้วยนะ” บ้ำ

สุขใจบอกลูกมีอีในครัว แล้วหันไปง่วนกับการตักอาหารเข้าให้ผู้เป็นนาย ทั้งสอง

ยิวหายื่นช่อดอกไม้ให้ต้นหอม พิมพ์ำขอบคุณ แล้วหันมาก้มหน้าก้มตากิน เพราะเลยเวลาที่รถตู้จะออกจากไร่เพื่อไปส่งที่ไปโรงเรียนแล้ว ถ้าหล่อนยังไม่ออกไป รถก็ต้องจอดรอนาน อาจจะทำให้คนอื่น ๆ พลอยสายไปด้วย รถตู้รับ-ส่งนักเรียนของไร่ภูศิรีต้องตระเวนส่งหลายโรงเรียน

“ไม่ต้องรีบ เดี่ยวฉันจะไปส่ง” คีรีบอกหลังจากมองคนที่ตักข้าวต้มเข้าปากโดยไม่พูดไม่จา ไม่เงยหน้าขึ้นมาสบตาเขาอยู่พักหนึ่ง

“แต่รถตู้...”

“ฉันสั่งให้รถตู้ออกไปแล้ว”

คำพูดของเขาทำให้หล่อนเงยหน้าขึ้นมองเขา ปากอ้า ตาโต

“ทำไมคะ หนูดีไปรถตู้ก็สะดวกดี คุณหนูไม่ต้องไปรีบไปส่งหนูดีหรอกค่ะ”

“แต่วันนี้เท่านั้น ฉันทำให้เธอสาย ไม่อยากให้รถตู้เสียเวลา” เขาบอกแล้วก้มลงให้ความสนใจอาหารตรงหน้าโดยไม่สนใจหล่อนอีก

“อ้อ...คะ” ยิวหาพิมพ์ำรับรู้แล้วกลับมาจดจอกับอาหารตรงหน้า ไม่พูดคุยใด ๆ กับคนร่วมโต๊ะอีก

ยิวหาวางช้อนเมื่ออิม ป้าสุขใจเข้ามาเก็บขามไป หลังยกแก้วน้ำขึ้นดื่มหล่อนก็รื้อให้คนร่วมโต๊ะกินเสร็จก่อนอย่างมีมารยาท แต่เขาก็นั่ง

กินอย่างสบาย ทำทางละเอียดข้าวต้มข้า ๆ นั้นทำให้ยิวหาไม่พอใจนิด ๆ หล่อนสายแล้วแต่เขายังดูใจเย็น ไม่ได้ร้อนกร้อนใจไปกับหล่อนเลย

คนสายลอบถอนหายใจเมื่อเห็นคนใจเย็นวางช้อนในที่สุด หล่อนแทบจะรอให้เขาลุกไม่ไหวแล้ว แต่เขากลับบอกราวกับแก๊ง

“รออีกนิด ฉันไปอาบน้ำแต่งตัวเดียว”

ยิวหาแหม่ปาก ใจอยากอาละวาด เขาพูดเองว่าทำให้หล่อนสายแล้วเขายังไม่รีบอีก แต่ก็ทำได้เพียงคิด เพราะหล่อนจะไปอาละวาดเขาได้อย่างไร ที่ทำได้ก็เพียงแค่อึดอัดและหน้าบึ้งเท่านั้นเอง

แม้ในใจจะเดือดปุด แต่ภายนอกหล่อนแค้นนิ่งตัวตรง วางกระเป๋านั่งสีบนพื้นข้างตัว เห็นป่าสุโขจวนเวียนมายั้มให้ราวกับจะปลอบใจ จึงต้องฝืนยั้มตอบ แต่หล่อนรออยู่ไม่นานนักก็ได้ยินเสียงทุ้มดังมา

“ไปกันเถอะ ขอโทษที่ทำให้คอย”

“ค่ะ” ยิวหาตอบรับ ยังไม่คลายสีหน้าบึ้งตึง

หล่อนเดินตามเขาไปที่รถที่ใครสักคนคงจะเอามาจอดไว้ให้หน้าบ้าน แม้จะใช้เวลาอาบน้ำแต่งตัวไม่นาน แต่เขาก็ออกมาในเสื้อผ้าชุดใหม่ แม้จะเป็นเสื้อเชิ้ตพับแขนขึ้นไปได้ข้อศอกกับกางเกงยีน แต่ก็ดูไม่เหมือนชุดใส่ทำงานในไร่ เพราะคราวนี้เป็นรองเท้านั่งสีดำ ไม่ใช่รองเท้าบูต เขาคาดแว่นกันแดดไว้บนศีรษะ ผมแห้ง คงจะไม่ได้สระ แต่ไรผมก็ขึ้นอย่างที่รู้ว่าเพิ่งอาบน้ำมา

ตัวเขา...หอม...อย่างไม่น่าเชื่อว่าจะจะเป็นกลิ่นตัวของผู้ชายตัว

ใหญ่ ไว้หนวดเคราเขียว ๆ ที่โกนบ้างไม่โกนบ้างและวันนี้คงไม่ได้โกน เพราะมันเขียวกว่าปกติ กลิ่นนั้นหอมหวานคล้ายกับกลิ่นดอกไม้ที่เขา หอบเข้าบ้านมา ยีหวานไม่รู้ว่าเป็นเพราะเขาอยู่กับดอกไม้ตลอดเวลาจน กลิ่นติดตัวเขากลายเป็นกลิ่นประจำตัวหรือเปล่า

หรือว่าเขาจะฉีดน้ำหอมกลิ่นกุหลาบ...หญิงสาวคิดอย่างซุกซน แล้วต้องกลั้นหัวเราะ คงตลกดีถ้าผู้ชายท่าทางดิบเถื่อนแบบเขาฉีด น้ำหอมกลิ่นกุหลาบ และยังตลกเข้าไปใหญ่เมื่อคิดว่าเขาฉีดน้ำหอมแล้ว เข้าไปทำงานในไร่

“หายโกรธแล้วหรือ”

เสียงทุ้มของคนทีเพิ่งก้าวเข้ามานั่งประจำที่คนขับทำเอายีหวาน สะดุ้ง

“คะ...คะ?” หล่อนถามเล็กก๊ก

“หายโกรธแล้วหรือ” เขาถามย้ำคำเดิม

“หนูตีไม่ได้โกรธนี่คะ” หล่อนไม่ยอมรับ แต่ในใจนั้นคิด...ก็รู้แล้ว ยังจะแก้งอีก...ว่าแต่ทำไมเขาถึงคิดว่าหล่อนหายโกรธแล้ว

ศิริปรายตามองคนปากแข็งแล้วหันกลับไปตั้งสมาธิกับการขับรถ เขาบอกโดยไม่หันมองหล่อน

“ไม่ต้องโกรธหรอก เธอถึงโรงเรียนก่อนโรงเรียนเข้าแน่” เขาว่า เช่นนั้นแล้วไม่ได้พูดอะไรกับหล่อนอีก

ระหว่างทางไปโรงเรียน ภายในห้องโดยสารของรถยนต์เอสยูวี

คันใหญ่มีเพียงเสียงเพลงจากวิทยุคลอเบา ๆ ไม่มีบทสนทนาตลอดการเดินทางสี่สิบนาที่นั่น จนกระทั่งรถเข้าไปจอดยังจุดจอดรับ-ส่งหน้าโรงเรียน ก่อนเวลารถตู้จะมาถึงราวสิบนาที่ ยิหวาจึงเป็นฝ่ายทำลายความเงียบขึ้น

“ขอบคุณค่ะ” หล่อนว่าพร้อมพนมมือ ค้อมศีรษะไหว้ ก่อนจะเงยหน้ามองเขาตาโตเมื่อได้ยินคนมาส่งบอก

“เย็นนี้ไม่ต้องกลับกับรถตู้ ฉันจะมารับ”

“ไม่ต้องลำบากหรอกค่ะ หนูดีกลับกับรถตู้ได้”

“นี่เธอตั้งใจจะดื้อกับฉันทุกอย่างเลยหรือเปล่า” เขาถามน้ำเสียงติตรำคาญ

ยิหวาเฝ้าปาก ไม่ตอบ

“ฉันจะมารับ” เขาบอกอีกครั้ง

“ค่ะ” ยิหวาตอบรับเสียงเรียบ ไม่พอใจ แต่หล่อนจะมีสิทธิมีเสียงอะไรกับเขาได้

หล่อนยกมือไหว้เขาอีกครั้งก่อนจะเปิดประตูลงจากรถ พึมพำขณะยืนมองรถยนต์คันใหญ่เคลื่อนตัวจากไป

“เผด็จการ!”

เมื่อถึงเวลาเลิกเรียน ยิหวาเดินตรงไปยังรถยนต์คันใหญ่จากไร่ ภูคีรีที่จอดรออยู่หน้าโรงเรียนกับผู้ปกครองคนอื่น ๆ หญิงสาวเปิดประตู

เข้าไปนั่งแล้วยกมือไหว้คนมารับ จากนั้นก็นั่งนิ่ง ก้มหน้างุด มองมือที่
ประสานอยู่บนตัก

“เป็นอะไร” คนที่เพิ่งออกรถถามโดยไม่หันมอง

ยิหวายิ่งก้มหน้าเมื่อได้ยินเสียงเหมือนคนหงุดหงิดถามมา
หล่อนกลัวเขา ยิ่งเขาทำเสียงแบบนี้หล่อนยิ่งไม่อยากจะคุย ไม่อยากตอบ
เขาเป็นคนอื่น คนอื่น...ที่คงจะมองความ ‘เป็นอะไร’ ของหล่อนอย่าง
รำคาญใจมากกว่าจะเข้าใจ

“ฉันถามว่าเป็นอะไร” ศิริเสียงดังขึ้นเมื่อไม่ได้รับคำตอบ

“เปล่าค่ะ”

เสียงสั้นพรวทำให้ชายหนุ่มหันไปมอง แล้วหัวใจก็อ่อนวบ เมื่อ
เห็นคนตัวเล็กในชุดนักเรียนมัธยมค้อมตัว ก้มหน้า ไหล่สั้นไหวน้อย ๆ
ราวกับกำลังสะอึกสะอื้น

ศิริให้สัญญาณไฟแล้วพารถเลี้ยวไปจอดข้างถนน เขาถามอย่าง
พยายามทอดเสียงให้อ่อนโยนที่สุดตามความรู้สึกในหัวใจที่อ่อนนำไป
ไกลแล้ว

“หนูดี...เป็นอะไร”

เสียงทุ้มอ่อนโยนของคนที่ยังนั่งอยู่ที่ที่นั่งคนขับแต่หันมามอง
หล่อนเต็มตัวทำให้ยิหวาร้องให้หนักขึ้น

ถ้าเพียงแต่...ถ้าเพียงแต่คนที่ถามหล่อนด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน
เจือความห่วงใยตรงนี้จะเพียงพอ ไม่ใช่ผู้ชายตัวโตหน้าเคร่งที่หล่อน

หวาดหวั่นทุกครั้งทีเข้าใกล้เขาคงจะดีกว่านี้ หล่อนคงจะโถมตัวเข้าใส่ ร้องไห้กับอก แล้วบอกเล่าความรู้สึกที่อัดแน่นภายใน

แต่มันก็เป็นไปไม่ได้ เพราะตรงหน้าหล่อนคือเขา คนที่เป็นส่วนหนึ่งของความรู้สึกที่อัดแน่น และอกที่หล่อนโหยหาก็เป็นอีกสาเหตุที่ทำให้หล่อนร้องไห้อยู่ตอนนี้

ทุกสิ่งผิดที่ผิดทางไปหมด หล่อนเกลียดชีวิตตัวเอง เกลียดเขา เกลียดทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นกับหล่อนในตอนนี้

ยิวหาอยากได้ชีวิตเรียบง่าย ชีวิตที่มีแต่หล่อนกับพ่อในบ้านพักคนงานของไร่ภูคีรีกลับมา หล่อนต้องการแค่นั้นเอง แต่เป็นแค่นั้นที่หล่อนรู้ว่าไม่มีทางเป็นไปได้ ไม่มีทางเลย...

“ถ้าเธอไม่บอกฉันก็ไม่รู้จะหนีดี” คีรีพยายามใจเย็น เขาไม่ชอบเห็นหล่อนร้องไห้ อยากปลอบประโลม แต่ก็ไม่รู้จะทำอย่างไร เขาเป็นลูกคนเดียว ไม่เคยมีพี่น้อง ไม่รู้ว่าควรจะทำอะไรกับเด็กสาววัยรุ่นอย่างไรให้หยุดร้องไห้

ยิวหาไม่รู้ว่าเขาจะอยากรู้ไปทำไม แต่หล่อนก็ยอมบอกเขา เผื่อว่าเขาจะออกรถเสียที

“หนูดี...แค่...คิดถึงพ่อ...” หล่อนบอกแล้วก็ร้องไห้โฮ ไม่จำเป็นต้องกลั้นสะอื้นอีกต่อไป

คำตอบของหล่อนทำให้คีรีถอนหายใจ เขาบอกหล่อนด้วยความรู้สึกจากใจ แม้จะรู้ว่าคำพูดนั้นคงไม่ทำให้หล่อนรู้สึกดีขึ้นมาสัก

เท่าไร

“ฉันเสียใจเรื่องพ่อของเธอ ฉันขอโทษ” เขาเสียใจที่เป็นสาเหตุให้พ่อของเธอตาย แต่เขาก็พยายามชดเชย... ด้วยชีวิตที่เหลืออยู่ทั้งหมด แม้ว่าเธอจะไม่ได้ต้องการเลย... เขารู้ดี...

ยิวาเหมินมองไปทางอื่น หล่อนไม่โทษเขา เขาไม่ได้ทำให้พ่อตาย แต่เป็นคนที่ยิงพ่อต่างหากที่ฆ่าพ่อ และหล่อนก็รู้ว่าเขารักษาสัญญาที่ให้พ่อไว้ว่าจะดูแลหล่อนต่อจากพ่อให้เอง เพียงแต่หล่อนไม่ยอมยกได้ หล่อนอยากให้พ่อไม่ตาย และทุก ๆ วันที่ผ่านไปหล่อนก็ยังคิดถึงพ่อ เมื่อมองไปทางไหนก็เห็นแต่ความอ้างว้าง บ้านที่หล่อนอยู่ ห้องที่หล่อนนอน แม้จะให้ญาติหอรูหยา แต่ก็ไม่หาความอบอุ่นอย่างความรักของพ่อไม่มีเลย

ตอนนี้ชีวิตของหล่อนมีแต่เขา เขาให้หล่อนทุกอย่าง บ้านที่อยู่ ความสุขสบายทางกาย ส่งเรียนหนังสือ แต่เขา... เขาก็ไม่ใช่พ่อ...

คีร์ถอนใจเมื่อเห็นท่าทางของหล่อน รู้สึกกระตือรือร้นอยู่ลึก ๆ หล่อนดูไม่เปิดใจกับเขาเลย ไม่ว่าจะเขาจะทำดีกับหล่อนแค่ไหน แต่แม้จะรู้สึกเช่นนั้น คนที่ตั้งใจแล้วก็จะยังคงทำต่อไป บางทีเมื่อคุ้นกันมากขึ้น หล่อนคงจะไม่แสดงท่าทางรังเกียจเขาเช่นนี้กระมัง

ชายหนุ่มออกกรธเมื่อเห็นว่าหญิงสาวไม่มีท่าทีจะพูดคุยกับเขา หล่อนยกมือเช็ดน้ำตา เหมินมองออกไปนอกหน้าต่าง อย่างน้อยหล่อนก็หยุดร้องไห้แล้ว

หลังรถแล่นไปเงียบ ๆ ได้ระยะหนึ่ง ยิวาก็หันไปมองคนขับ

เล็กน้อย เมื่อสังเกตว่าเขาไม่ได้กำลังพาหล่อนกลับบ้าน แต่ก็ปากหนักเกินกว่าจะโต้ถาม ในใจลึก ๆ รู้ว่าเขาจะไม่พาหล่อนไปส่งไปแกงที่ไหน จึงนั่งเงียบอย่างยอมจำนน ให้เขาพาไปขึ้นเขาลงห้วยตามแต่เขาจะต้องการ

เขาห้วยของชายหนุ่มเป็นห้างสรรพสินค้ากลางใจเมือง เขาจอดรถแล้วเดินอ้อมมาเปิดประตูให้

“ลงมาสิ” เขาเอ่ยเสียงเรียบ

ยิหวาเงยหน้าขึ้นมอง เห็นเขามองหล่อนด้วยสีหน้าเรียบเฉย แต่หัวคิ้วขมวดน้อย ๆ หล่อนไม่ถามว่าเขาพาหล่อนมาที่นี่ทำไม แต่เดาเอาว่าเขาอาจจะมีธุระ จึงก้าวลงจากรถแต่โดยดี

คนตัวโตผายมือให้หล่อนเดินก่อน แล้วตะขอสอกหล่อนอย่างสุภาพ พาเดินเข้าไปในตัวอาคาร ยิหวาเดินไปเงียบ ๆ เขาไม่บอกหล่อนก็ไม่ถาม จนกระทั่งเขาพาหล่อนมาหยุดอยู่หน้าร้านไอศกรีม แล้วก็มั่งลงพูดกับหล่อน

“กินไอติมกันดีกว่า”

เขาบอก ไม่ใช่ถามความเห็น เพราะพอพูดจบเขาก็พาหล่อนเข้าไปในร้าน เมื่อพนักงานมาต้อนรับ เขาก็ยกมือชูสองนิ้ว

“สองคนครับ”

พนักงานพาเขากับหล่อนไปนั่งที่โต๊ะเล็กสำหรับสองคน จากนั้นก็ยื่นเมนูให้ ไค้ดัว แล้วถอยไปอย่างสุภาพ

ศิริก็มั่งลงอ่านเมนูเพียงครู่ ก่อนจะเงยหน้าขึ้นบอกคนนั่งตรงข้าม

“สั่งให้หน่อย”

“คุณหนูชอบกินอะไรคะ” ยีหวานถาม ไม่เข้าใจว่าเขาจะให้ห่อขนมสั่งให้ทำไม เมณูก็อยู่ตรงหน้า แต่แม้จะคิดเช่นนั้น ห่อขนมก็เปิดเมณูเพื่อสั่งให้เขาตามคำสั่ง

“อะไรก็ได้ เอาแบบเธอก็ได้” ชายหนุ่มตอบง่าย ๆ เขาไม่เคยชอบไอศกรีม แต่จำได้ว่าศาสตราภักจะเล่าถึงลูกสาวอย่างเอ็นดูว่าเจ้าห่อขนมชอบกินไอศกรีม เวลางอนพ่อ แค่ไอศกรีมโคนเดียวก็หายแล้ว เขาจึงพาห่อขนมมาที่นี่ เผื่อว่าจะทำให้ห่อขนมรู้สึกดีขึ้นจากอะไรก็ตามที่ทำให้ห่อขนมร้องไห้

यीหวานไม่รู้ตัวว่าห่อขนมมองค้อนเขา ก็เขาเป็นคนพาห่อขนมมา แต่กลับทำท่าไม่ยินดียินร้ายว่าจะกินอะไร ห่อขนมเลยสั่งไอศกรีมชั้นดีให้เขา และห่อขนมคนละถ้วย ของห่อขนมเป็นช็อกโกแลตส่วนของเขาเป็นถั่วแมคาเดเมีย ห่อขนมไม่รู้ว่าเขาชอบกินอะไร เลยสั่งอย่างที่พ่อชอบให้

ขณะที่คนตรงหน้าก้มหน้าก้มตากินไอศกรีม คีวีก็มองไปรอบ ๆ ร้านไอศกรีมขนาดไม่เล็กนักนั้น โต๊ะตัวใหญ่ฝั่งนั้นมีนักเรียนชายหญิงกลุ่มใหญ่จับจอง เด็กหนุ่มสาวสนุกสนานกับการพูดคุยเสียงดัง เลยไปหน่อยเป็นโต๊ะเล็กลง มีผู้ใหญ่ที่น่าจะเป็นพ่อแม่กับเด็กหญิงในวัยมัธยมต้นนั่งกินไอศกรีมกันอยู่ บางโต๊ะมีผู้ใหญ่เพียงคนเดียวกับเด็ก ๆ ที่น่าจะเป็นลูกอีกโต๊ะละคนสองคน

ชายหนุ่มหันกลับมามองตนเอง แม้ว่าเขาจะอยู่ในชุดเสื้อยืด

กางเกงยีน แต่ด้วยวัยของเขากับหญิงสาวที่อยู่ในชุดนักเรียน แม้จะตั้งใจ ‘พาเมียมาเดด’ แต่ในสายตาคนอื่นคงจะเห็นเขาเป็นหนึ่งในผู้ปกครองที่ ‘พาลูกสาวมากินไอติม’ เสียละกระมัง

เฮ้อ...

สองหนุ่มสาวนั่งละเลียดกินไอศกรีมโดยไม่ได้พูดคุยอะไรกันนัก คีรีไม่ใช่คนช่างพูด ส่วนยิวหา แม่พอจะเคยบอกว่าหล่อนเป็นพวกพูดจน ดึงหลับ แต่เพราะยังไม่คุ้นกับเขา หล่อนจึงเก็บปากเก็บคำ ก้มหน้าก้มตา กินไอศกรีม รสหวานเจือขมนิด ๆ ของช็อกโกแลตทำให้หล่อนรู้สึกดีขึ้นมา มาก ความเศร้าหมองและรวดร้าวในอกเมื่อคิดถึงพ่อคลายลง

หญิงสาวได้แต่หวังว่า คงมีสักวันที่หล่อนจะคิดถึงพ่อได้โดยไม่ เจ็บปวดและเสียน้ำตาเช่นนี้

“กินไอติมเสร็จอยากดูหนังสักกรอบก่อนกลับบ้านไหมหนุดี” คีรีถามก่อนจะห้ามตนเองทัน

ยิวหาเงยหน้ามองคนถามแล้วนั่งคิดสักครู่ ในใจนึกถึงการบ้านวันนี้ ตามประสาเด็กหล่อนอยากดูหนังมากกว่ากลับบ้าน แต่ความรับผิดชอบในฐานะเด็กเรียนก็ค้ำคอ อยากดูหนังก็อยากอยู่ แต่การบ้านที่ต้องส่งนั้นสำคัญกว่า จึงตอบอย่างเสียตาย

“หนุดีมีการบ้านค่ะ”

ดูเหมือนคีรีจะอ่านสีหน้าหล่อนออก เขาบอกด้วยน้ำเสียงปลอบ

ประโลม

“งั้นกลับบ้านกัน แล้ววันหยุดฉันค่อยพามาดูหนังอีกที”

“ค่ะ คุณภู” ยีหวานรับคำเขาอย่างว่าง่าย

หลังจากทั้งสองจัดการไอศกรีมในถ้วยจนหมด ชายหนุ่มก็เดินไป
จ่ายเงินหน้าเคาน์เตอร์ เสร็จแล้วจึงเดินกลับไปหาคนที่ยังนั่งรออยู่ที่โต๊ะ
“ไป...กลับบ้านกัน”

यीหวานอดยิ้มให้เขาไม่ได้ หล่อนไม่เคยคิดว่าเขาจะมาสนใจอะไร
กับหล่อน แต่วันนี้เขากลับมาส่งที่โรงเรียน มารับกลับ พาหล่อนมากิน
ไอศกรีมเมื่อเห็นหล่อนร้องไห้ แล้วยังสัญญาจะพาหล่อนมาดูหนังใน
วันหยุดอีก ความรู้สึกที่หล่อนมีต่อเขาจึงเปลี่ยนไปนิด ๆ

จริง ๆ แล้วเขาอาจจะใจดีกว่าท่าทางเย็นชาที่เขามักจะ
แสดงออกก็ได้

๑

“เข้าไปเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วเอากลับบ้านไปทำในออฟฟิศฉัน เสร็จแล้วฉันมีธุระจะพูดกับเธอ” เมื่อถึงบ้านเขาก็สั่ง จากนั้นก็เดินนำเข้าบ้าน

ยิวหามองตาม หน้าตึงขึ้นเล็กน้อย ความคิดที่ว่าเขาอาจจะใจดีกว่าที่หล่อนคิดถูกกลบหายไปด้วยความไม่พอใจที่เขาสั่งเอา ๆ และหล่อนก็ได้แต่จำต้องทำตามคำสั่งของเขาเท่านั้น

หญิงสาวเดินกระพืดกระพืดเข้าบ้าน เปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดอยู่บ้าน ได้แก่ กางเกงยีนขาสั้นกับเสื้อยืดพอดีตัว เสร็จแล้วก็หยิบสมุดหนังสือการบ้านเดินตรงไปยังห้องทำงานของเขา

หล่อนเคาะประตูเบา ๆ ก่อนจะได้ยินเสียงทุ้มตอบรับทันทีราวกับรออยู่แล้ว ยิวหาผลึกประตูเข้าไป เห็นชายหนุ่มนั่งอยู่หลังโต๊ะทำงาน ท่าทางตั้งอกตั้งใจอยู่กับเอกสารตรงหน้า

“นั่งที่โซฟานั้นก็ได้” เขาสั่งโดยไม่เงยหน้า

“คะ” ยีหวารับคำแล้วเดินไปนั่งลงบนโซฟา เริ่มเปิดหนังสือทำการบ้าน

ฟิสิกส์เป็นวิชาที่หล่อนอ่อนนที่สุด ในบรรดาวิชาเรียนสายวิทยาศาสตร์ แต่ที่ทำคะแนนได้ดีเพราะหล่อนตั้งใจทำความเข้าใจและฝึกแก้โจทย์อยู่เสมอ ซึ่งจำต้องใช้สมาธิอย่างมาก แต่เมื่อต้องมานั่งทำความเข้าใจบทเรียนและทำโจทย์ในห้องทำงานของเจ้าของไร่ หน้าโต๊ะทำงานตัวใหญ่ที่มีเจ้าของโต๊ะนั่งทำงานหน้าเครื่องอยู่ หล่อนจะไปเอาสมาธิมาจากไหน

หลังจากอ่านโจทย์แล้ว ยีหวาก็นั่งกระสับกระส่าย เปิดหนังสืออ่านทวนบทเรียน เปิดสมุดรวมสูตรที่หล่อนจดไว้แล้วเปิดท่องเสมอเมื่อมีเวลาว่าง หล่อนจำสูตรเหล่านี้ได้ทั้งหมด เพียงแต่หล่อนไม่รู้ว่าเอาสูตรไหนมาใช้กับโจทย์นี้ เพราะอยู่ ๆ หล่อนก็รู้สึกราวกับสมองว่างเปล่า คิดอะไรไม่ออกเอาเสียเลย

“โอย ทำไมยากแบบนี้ คิดไม่ออก” หล่อนพึมพำกับตัวเอง

หญิงสาวมัวแต่ก้มหน้าก้มตาพยายามทำโจทย์ เลยไม่ได้เห็นว่ามีคนนั่งทำงานหลังโต๊ะตัวใหญ่นั้นวางปากกาและนั่งมองหล่อน ริมฝีปากติดยิ้มน้อย ๆ

ศรีรู้สึกเอ็นดูคนนั่งหน้านิ้วคิ้วขมวดอยู่ที่โซฟา สายตาหล่อนจับจ้องหนังสือที่เปิดกางอยู่ตรงหน้า มือถือปากกาแล้วใช้นิ้วชี้กับนิ้วกลางหมุนไปมา พร้อมกับถอนหายใจเฮือก ๆ บ่นพึมพำฟังไม่ได้ศัพท์ เขาเดา

ว่าหล่อนคงจะมีปัญหากับการบ้านกระมัง

ชายหนุ่มลุกขึ้นจากเก้าอี้ เดินอ้อมโต๊ะทำงานตรงไปยังโซฟา โดยที่คนที่นั่งทำการบ้านอยู่ไม่ได้รู้ตัวแม้แต่คิดว่าเขากำลังเดินไปหา

“อู๊ย!” ยิววาทูทานเมื่อรู้สึกว่โซฟาข้างตัวยุวบลง กลิ่นกุหลาบ ลอยกรุ่นเข้าจมูก และเมื่อเงยหน้าขึ้นก็เห็นคนตัวโตนั่งลงข้าง ๆ สายตา ทอดไปยังหนังสือที่เปิดอ้าอยู่ตรงหน้า เขานิ่งไปราวกับอ่านโจทย์ตรงหน้า ก่อนจะหันมาถามหล่อน

“ทำการบ้านไม่ได้หรือ”

“ค่ะ” ยิววาตอบอ้อมแอ้ม

ชายหนุ่มยื่นมือไปหยิบปากกาจากมือหล่อนแล้วเขียนยุกยิกลง บนกระดาษที่หล่อนใช้เป็นกระดาษทด เขียนเสร็จเรียบร้อยก็เงยหน้า บอกหล่อน

“ลองนี่ดูสิ”

‘นี่’ ของเขาคือสูตรการคำนวณทางพีลิกส์ซึ่งเขาเพิ่งเขียนลงบน กระดาษ ยิววาก้มลงมองแล้วลองแทนตัวเลขในสูตรด้วยตัวเลขที่โจทย์ กำหนดมา อุดเงยหน้าขึ้นยิ้มให้คนบอกสูตรไม่ได้เมื่อมองเห็นคำตอบ ลอยมาแต่ไกล ก่อนจะก้มลงไปคิดคำนวณต่อ จนเมื่อได้คำตอบที่ ต้องการก็เงยหน้าขึ้นบอกเขาอย่างตื่นเต้น

“ใช่จริง ๆ ด้วยค่ะคุณครู”

“ติดข้อไหนอีกหรือเปล่า” เขาถาม

“หนูดีเพิ่งเริ่มเองค่ะ”

“งั้นฉันจะช่วย”

“คุณหนูไม่ทำงานแล้วหรือคะ”

“ไม่แล้ว ฉันรอเธอทำการบ้านเสร็จ”

คำตอบของเขาทำให้ยิวหาจำได้ว่า เขาบอกว่ามีธุระจะพูดกับ
หล่อน จึงขอโทษขอโพย

“หนูดีขอโทษค่ะที่ทำการบ้านไม่เสร็จเสียที คุณหนูมีธุระอะไรจะ
คุยกับหนูดี คุยก่อนก็ได้นะคะ แล้วหนูดีค่อยทำการบ้าน”

“ไม่เป็นไร ฉันรอได้”

เมื่อเขาบอกเช่นนั้นยิวหา ก็หันหน้าลงจดจ่อกับการบ้านอีกครั้ง
โดยมีคนตัวโตนั่งมอง เมื่อหล่อนทำท่ามีปัญหาคิดไม่ออก เขาก็ชะงัก
หน้ามาอ่านโจทย์ในหนังสือ อธิบายทฤษฎีที่จะนำมาใช้แก้โจทย์ และยิ้ม
อย่างพอใจเมื่อหล่อนทำโจทย์แต่ละข้อเสร็จ

ไม่นานนักยิวหา ก็ปิดหนังสือ แล้วหันไปบอกคนนั่งเคียง

“เสร็จแล้วค่ะ”

“เอาหนังสือไปเก็บไป เดี่ยวฉันจะไปรอนหน้าบ้าน” เขาบอก
จากนั้นกวาดตามองเรียวขาที่โผล่พ้นกางเกงขาสั้นของหล่อนแล้วบอก
“เปลี่ยนไปใส่กางเกงขายาวด้วยนะ”

ยิวหาหลบตาลงมองขาของตนตามสายตาเขา รู้สึกขัดเขินขึ้นมา
ทันที...หรือหล่อนจะแต่งตัวไปจนเขาต้องบอกให้เปลี่ยนกางเกงนะ

“คะ” หล่อนตอบโดยไม่เงยหน้าขึ้นสบตาเขา หอบหนังสือขึ้นมา ถือนับอกแล้วลุกขึ้นเดินตามเขาออกไปจากห้อง

ยิวาเข้าห้องเพื่อเอาหนังสือเรียนไปเก็บและเปลี่ยนเป็นกางเกง ขาวาว ไม่นานก็เดินไปสมทบกับชายหนุ่มที่ยืนรออยู่หน้าบ้าน เขาพา หล่อนเข้าไปในไร่ ตรงไปยังคณงานหญิงที่ตัดแต่งกิ่งกุหลาบอยู่แล้วบอก

“ช่วยหารองเท้าบูตให้คุณหนูดีใส่หน่อย...เธอใส่รองเท้าเบอร์ อะไร” ประโยคหลังเขาหันมาถามคนยืนเคียง

“เบอร์หกคะ”

เมื่อรู้ขนาดรองเท้า คณงานสาวใหญ่กุกักจอกเดินไปหาของที่ผู้เป็น นายสั่งที่อาคารเก็บของซึ่งตั้งอยู่ไม่ห่าง ไม่นานนักก็กลับออกมาพร้อม รองเท้าบูตยาง

“ลองใส่ดูคะ”

ยิวาถอดรองเท้าแล้วสวมรองเท้าบูตที่คณงานถือมาให้ จากนั้น ก็เงยหน้าบอก

“พอดีคะ”

“ช่วยเอารองเท้าคุณหนูดีไปเก็บที่บ้านให้หน่อยนะ” คิริสั่ง คณงาน จากนั้นหันมาหาหญิงสาว “ไปกันเถอะ”

“ไปไหนหรือคะ”

“พาเธอเดินดูไร่ของเรา”

คำตอบของเขาทำให้ยิวาเงยหน้าขึ้นมองคนพูด ด้วยไม่เคยคิด

ว่าเขาจะเรียกไร่ของเขาว่าไร่ของ 'เรา' เช่นนี้ หล่อนอยากรู้ว่าเขาคิดอะไร อยู่ เขารวมหล่อนเป็นหนึ่งในเดียวกับเขาจริง ๆ หรือ แต่เมื่อมองหน้าเขา เต็มตา หล่อนก็ไม่เห็นอะไรนอกจากสีหน้านิ่งเฉยเป็นปกติของเขา

ยิวาละสายตาจากใบหน้าของชายหนุ่มแล้วหลุบตาลงมองพื้น เดินตามเขาไปเงียบ ๆ

กลิ่นหอมหวานกำจายเข้าจมูกตลอดเวลาที่เดินผ่านแปลง กุหลาบที่กำลังออกดอก ยิวากวาดตามองไร่กุหลาบกว้างไกลที่เห็นจน เจนตาด้วยความรู้สึกที่ต่างออกไปจากทุกที่

ไร่แห่งนี้เป็นของหล่อนด้วยจริง ๆ อย่างนั้นหรือ...

เมื่อได้มาเดินท่ามกลางแปลงกุหลาบเช่นนี้ ยิวาเพิ่งรู้สึกว่ไร่ แห่งนี้ช่างกว้างใหญ่ไพศาล แม้จะเกิดและเติบโตภายในไร่ แต่หล่อนก็ไม่ เคยใส่ใจสืบเสาะว่าไร่แห่งนี้มีพื้นที่เท่าไร หล่อนไม่เคยสนใจมากไปกว่า เป็นที่ทำงานของพ่อ และเจ้าของไร่ก็เป็นนายจ้างของพ่อและเจ้าของ ทุนการศึกษาของหล่อน ซึ่งมีวิถีชีวิตห่างไกลกันแม้จะอาศัยอยู่ในเขตไร่ เดียวกันก็ตาม แต่ตอนนี้เขากลับบอกว่าไร่แห่งนี้เป็นของ 'เรา' และนำ แปลกที่หล่อนกลับรู้สึกคุ้นกับไร่แห่งนี้ขึ้นมาเสียเฉย ๆ ทั้งที่ก่อนหน้านี้ หล่อนไม่เคยรู้สึกอะไรเลย

ในบริเวณอันกว้างใหญ่ของไร่ที่สายตาหล่อนมองเห็น มีแปลง กุหลาบทอดยาวเป็นแนว แต่ละแปลงมีหลายแถว กุหลาบสีเดียวกันออก ดอกราวกับผืนผ้าลายตาราง เนื่องจากเป็นเวลาเลิกงานจึงเห็นคนงาน

เก็บอุปกรณ์การทำงานเดินมุ่งสู่อาคารเก็บอุปกรณ์ซึ่งตั้งอยู่ห่างจากตัวบ้านไม่มากนัก บางคนก็เดินสวนกับหล่อนและเขา ซึ่งชายหนุ่มก็ทักทายทุกคนอย่างเป็นกันเอง

“รอแป็บ”

ชายหนุ่มหันมาบอกหล่อนเมื่อเดินถึงแปลงกุหลาบสีขาว เขาเดินตรงไปยังกอกุหลาบ หยิบกรรไกรที่ห้อยอยู่ที่เอวออกมาตัดกุหลาบหลายดอกแล้วเดินกลับมายื่นให้หล่อน

“มาตามปลืงติเยร์”

“คะ?” ยิหวาทามอย่างไม่เข้าใจ

“กุหลาบ...พันธุ์มาตามปลืงติเยร์ หนึ่งในพันธุ์คลาสสิกที่หอมที่สุด ลองดมดูสิ”

ยิหวายกกุหลาบสีขาวบริสุทธิ์หลายดอกในมือขึ้นดมอย่างว่าง่าย กลิ่นหอมหวานคล้ายกลิ่นประจำกายของเขา แต่เข้มข้นกว่ามากแผ่ซ่านผ่านสนามประสาท

“หอมคะ...หอมมาก” หล่อนเงยหน้าขึ้นบอกเขา

หญิงสาวรู้สึกหัวใจกระตุกเมื่อเห็นเขาระบายยิ้มบาง ๆ รวากับพอใจในคำตอบของหล่อน ดวงตาเขาเป็นประกายอย่างมีชีวิตชีวาท่าทางผ่อนคลายอย่างที่หล่อนไม่เคยเห็น

“ใช้เวลาเป็นปีเหมือนกันกว่าจะได้กลิ่นหอมขนาดนี้” เขาบอก

“ยังไงหรือคะ...ปกติพันธุ์นี้ไม่ได้กลิ่นนี้หรือคะ”

“กลิ่นนี้ แต่เราปรับแต่งยีนที่มีผลต่อการให้กลิ่น เพื่อให้ได้กลิ่นหอมมากขึ้น”

“ปรับแต่งยีนหรือคะ” ยีหว่าถามอย่างประหลาดใจ

ดูเหมือนสีหน้าของหล่อนคงจะเปิดเผยความรู้สึกให้เขารู้จนหมด หล่อนจึงเห็นชายหนุ่มทำท่าคล้ายจะยิ้ม คิ้วข้างหนึ่งเลิกขึ้น

“เธอดูคาดไม่ถึง”

“ก็...หนูดีคิดว่าคุณหนูแค่ปลุกกุหลาบขาย แต่ไม่คิดว่าจะมีการปรับแต่งพันธุกรรมแบบนี้” หล่อนไม่รู้ว่าไร่แห่งนี้จะไฮเทคขนาดนั้น

“คิดว่าฉันเป็นแค่ชาวไร่ทั่วไปหรือไง” เขาถาม สีหน้าดูอ่อนโยนลง

“ตอนนี้ไม่คิดแล้วคะ คุณหนู...เรียนจบมาทางด้านไหนหรือคะ” หล่อนถามอย่างกล้า ๆ กลัว ๆ เพราะคำถามหล่อนอาจจะฟังดู ละลาบละลั้งไปสักหน่อย แต่ตอนนี้หล่อนมั่นใจว่าเขาต้องไม่ใช่ชาวไร่ธรรมดาอย่างที่หล่อนเคยคิด เพราะชาวไร่ที่ไหนจะสอนการบ้านฟิสิกส์ หล่อนได้ด้วยท่าทางสบาย ๆ เช่นนั้น

“นี่กว่าจะไม่สนใจอยากรู้เรื่องของสามีตัวเองเสียแล้วหนูดี”

คำพูดของเขาทำให้หล่อนเดินสะดุด เมื่อทำใจกล้าหันไปมองเขาก็เห็นเพียงสีหน้าเรียบเฉย ไม่เหมือนคนที่เพิ่งพูดถ้อยคำที่ทำให้หล่อนอึดอัดขัดเขินจนก้าวขาแทบไม่ถูกเลย

เขายังคงพาหล่อนก้าวไปตามทางเดินข้างแปลงกุหลาบช้า ๆ

โดยไม่ตอบคำถามหล่อน นาน...จนหล่อนคิดว่าเขาจะไม่ตอบเสียแล้ว
จึงได้ยื่นเขาเอ่ยขึ้น

“ฉันจบมาทางด้านวิศวกรรมโมเลกุล”

คำตอบของเขาทำให้ยิวหาหันไปมองด้วยดวงตาเบิกโตราวกับ
คนโง่ เขาเรียนจบอะไรมานะ หล่อนไม่เคยได้ยินมาก่อนเลย

ดูเหมือนเขาจะเข้าใจสีหน้าของหล่อน จึงพูดราวกับตัดบท แต่ก็
เป็นการอธิบายถึงสาขาที่เขาเรียนจบมาอยู่ในที่

“เอาเป็นว่าการเรียนสาขานี้ทำให้ฉันมีความรู้พัฒนาพันธุ์
กุหลาบด้วยการตัดแต่งยีนในดีเอ็นเอเพื่อให้ได้ผลผลิตตามที่ต้องการ
อย่างมาตามปตึงติเยร์ที่ให้กลิ่นหอมตามที่ต้องการแล้ว แต่ยิวหาวิธีที่
จะทำให้กลิ่นไม่หายไปเมื่อเจออากาศไม่ได้” เขาบอก

“ยังงั้นหรือคะ” หล่อนถามอย่างไม่เข้าใจ ยกกุหลาบในมือขึ้นดม
“กลิ่นก็ไม่ได้หายไปไหนนี่คะ ยังหอมอยู่เลย”

เขายิ้มเมื่อได้ยินคำพูดของหล่อน

“กลิ่นหลังสกัดสิ เราจะขายดอกเพื่อสกัดน้ำมันหอม แต่พอ
น้ำมันหอมที่สกัดได้โดนอากาศ กลิ่นก็หายไป เลยยังต้องทำการทดลอง
อยู่เพื่อหาทางรักษากลิ่นไว้”

“สกัดน้ำมันหอมหรือคะ หนูดีนี่กว่า...คุณกุหลาบเป็น
ดอกไม้”

“ในฐานะลูกสาวผู้จัดการไร้ เธอไม่รู้อะไรเกี่ยวกับงานของพ่อเลย

หรือ” เขาถาม

น้ำเสียงนั้นฟังดูหยอกเย้ามากกว่าจะตำหนิ ทำให้ยิวากล้า
ค้อนน้อย ๆ แล้วตอบเหมือนแก้ตัวว่า

“พ่อไม่ให้หนูดียุ่งกับงานของพ่อนี่คะ”

สิ้นคำหล่อน ชายหนุ่มมองหล่อนนิ่งอยู่อีดีใจหนึ่ง ดวงตาเป็น
ประกายไหววูบคล้ายคลื่นน้ำต้องสายลมแผ่ว ก่อนจะพูดในสิ่งที่ทำให้คน
ฟังรู้สึกราวกับมีแขนขางอกออกมาจนไม่รู้จะจัดวางไว้ตรงไหน

“ในฐานะลูกสาวผู้จัดการไรเธอก็ไม่จำเป็นต้องรู้จักได้ แต่ในฐานะ
นายหญิงของไร่ภูคีรี เธอต้องเรียนรู้อะไรอีกมากเสียแหละหนูดี”

๕

‘นายหญิง’ ของไร่ภูคีรีต้องเสมือมองไปทางอื่นเมื่อไม่สามารถสบตา กับดวงตาคมเป็นประกายนั้น หล่อนไม่เคยรู้ว่าคนท่าทางดู สีหน้าเรียบ เฉยตลอดเวลา จะสามารถพูดอะไรให้หล่อนรู้สึกใจไหวสั่นได้ขนาดนี้

“ว่าไง...” เสียงทุ้มยังดังมาตามหลัง

เท่าที่ก้าวเร็ว ๆ ชะงัก ก่อนเจ้าตัวจะหันไปถาม

“ว่าไงอะไรคะ”

“เธอยินดีที่จะเรียนรู้ให้สมกับเป็นนายหญิงของไร่ภูคีรีหรือเปล่า หนูดี” หางเสียงทอดอ่อน

“ค่ะ คุณหนู หนูดีจะพยายามเรียนรู้ จะทำให้ดีที่สุด” หล่อนตอบ
เขา

หญิงสาวให้สัญญาแก่เขาและตัวเองไปพร้อม ๆ กัน ตอนนี้เมื่อ ไม่มีพ่อ ชีวิตหล่อนก็เหลือแต่เขาและไร่ภูคีรีเท่านั้น หากเขารวมหล่อน

เป็นส่วนหนึ่งของโรที่นี้ หล่อนก็จะตอบแทนเขา ตอบแทนไร่แห่งนี้ที่เป็น 'บ้าน' มาตั้งแต่วันแรกที่ลืมตาดูโลก หากมีอะไรที่หล่อนพอจะทำได้เพื่อช่วยเขา เพื่อเป็นส่วนหนึ่งในการทำให้ไร่แห่งนี้เจริญก้าวหน้าต่อไป หล่อนก็จะทำ

ใบหน้าที่ปกติเรียบเฉยดูละมุนลง ดูเหมือนเขาจะพอใจในคำตอบของหล่อน แต่เขาไม่รู้ว่าคนพูดตั้งใจจริงจั่งมากกว่าแค่คำพูดไม่กี่คำแค่นั้น เขาไม่รู้...แต่หล่อนจะแสดงให้เห็น

เมื่อเดินไปถึงแปลงกุหลาบที่ออกดอกสีแดงเบอร์กันดี ชายหนุ่มก็เดินไปยังต้นกุหลาบแล้วตัดดอกไม้มาอีกจำนวนหนึ่ง

“แองเจิลเฟซ” เขาบอกขณะยื่นกุหลาบให้หล่อนทั้งกำ “กลิ่นไม่หอมแรงเหมือนมาตามป्लीองติเยร์ แต่เราปรับกลับให้หนาและแข็งแรงขึ้น ไม่ซ้่าง่าย และอยู่ได้นาน”

ยิววยกดอกไม้ขึ้นดมโดยไม่ต้องรอให้เขาบอก กลิ่นหอมอวล ๆ แบบเฉพาะของกุหลาบลอยกรุ่นเข้าจมูก เป็นกลิ่นหอมอ่อน ๆ คนละแบบกับมาตามป्लीองติเยร์ในมือ และใกล้เคียงกับกลิ่นกายของเขา มากกว่า

“เดี๋ยวก็ต้องสกัดน้ำมันหอมแล้ว ทำไมต้องทำให้กลีบดอกหนาและทนละคะ” หล่อนถาม

ลักษณะกลีบดอกของกุหลาบสองพันธุ์มีความแตกต่างอย่างเห็นได้ชัด มาตามป्लीองติเยร์มีกลีบบาง ๆ ซ้อนกันหนา ในขณะที่แองเจิล

เฟซมีก็ลืบดอกหนาอัดแน่น ดูเหมาะกับการจัดเข้าช่อมากกว่า

“ก็ใครว่าจะสกัดน้ำมันละ” เขาถาม สีหน้าละมุน เขาดูอารมณ์ดี
เมื่อได้พูดเรื่องกุหลาบกับหล่อน

“อ้าว ก็คุณบอกว่าคุณปลูกกุหลาบขายดอกเพื่อไปสกัด
น้ำมันหอมนี้คะ” หล่อนว่า

ชายหนุ่มแยมริมฝีปากเป็นรอยยิ้มน้อย ๆ รอยยิ้มที่หาได้ยากนัก
บนใบหน้าที่ปกติมักจะเรียบเฉยของเขา เขาอธิบายเสียงอ่อนโยน

“กุหลาบในไร่ทั้งหมดปลูกเพื่อขายเป็นดอกไม้ เราเพิ่งพัฒนา
พันธุ์มาตามปลืงติเยร์สำหรับสกัดน้ำมันหอม และตอนนี้ก็ยังไม่สำเร็จ
อย่างที่บอก ถ้ารอมาตามอย่างเดียว ฉันคงไม่มีเงินมาจ่ายคนงานหรือ
ทำมาสองปีแล้วยังไม่สำเร็จเลย” เขาว่ายิ้ม ๆ ดูไม่ได้ทุกข์ร้อนนักกับการ
ที่ยังไม่สามารถปรับปรุงพันธุ์กุหลาบให้ได้ผลอย่างที่ต้องการ

“สองปีแล้วหรือคะ” ยิวถามตาโต

“นั่นสิ” เขาว่า

“ทำไม...มันนานขนาดนั้นล่ะคะ”

“ในดีเอ็นเอมียีนไม่รู้จักี่ด้านตัวที่ส่งผลต่อลักษณะของกุหลาบแต่
ละลายพันธุ์ แม้โปรแกรมคอมพิวเตอร์จะทำให้เราวิเคราะห์และคาดเดา
ลักษณะที่อาจจะเกิดขึ้นได้จากการเข้าไปปรับแต่งสารพันธุกรรมของ
กุหลาบ แต่การทดลองกับต้นจริงก็ต้องใช้เวลา บางทีผลจากการ
วิเคราะห์คอมพิวเตอร์ได้อย่างหนึ่ง แต่ทดลองกับของจริงแล้วกลับได้ผล

อีกอย่าง เพราะอาจจะมียื่นบางตัวที่แสดงผลอย่างที่เราไม่รู้หรือไม่ได้คาดไว้”

ยิวหาฟังด้วยความที่ง หล่อนรู้หรือกว่ามีการตัดแต่งพันธุกรรมของพืชหรือสัตว์เพื่อให้ได้ผลตามที่ต้องการ แต่เมื่อได้มาพูดกับคนที่ลงมือทำจริง ๆ หล่อนก็อดตื่นตาตื่นใจไม่ได้

“คุณหนู...ทำเองคนเดียวหรือคะ”

“เปล่า มีทีมิวิจัย”

“ทีมิวิจัย!” ยิวหาอุทาน ตาเบิกโต นี่หล่อนอยู่ในไร่แห่งนี้มาแบบไม่รู้อะไรขนาดนี้เลยหรือ

“เธอดูตกใจ” เขาเอ่ย เลิกคิ้วน้อย ๆ

“ค่ะ หนูดีไม่เคยทราบมาก่อน” หล่อนยอมรับตามตรง

“ก็เข้ามาที่บ้านแค่ปีละสองหน จะไปรู้อะไรล่ะ” เขาว่า

“คงนั่นล่ะ” ยิวหายอมรับ หล่อนเข้าไปที่บ้านของเขาแค่เทอมละครึ่งเพื่อเอาผลการเรียนไปให้เขาดูเท่านั้นจริง ๆ

“เอาเถอะ เดี่ยวกลับไปจะพาเข้าไปดูแล็บ”

แล็บ...ห้องทดลอง ห้องทดลองในไร่! ยิวหาเงยหน้าพิจารณาผู้ชายตรงหน้าราวกับไม่เคยเห็นมาก่อน มีอะไรอีกบ้างหนอที่หล่อนจะได้เรียนรู้เกี่ยวกับเขา

“มีทีมิวิจัยก็ต้องมีที่ให้พวกเขาทำงานสิ” เขาว่าเมื่ออ่านสีหน้าหล่อนออก

“คะ” หล่อนว่า หลบตาลงพื้นหลบบ้นยันต์ดาบวิบวับอย่างขบขันของเขา รู้สึกว่าตั้งแต่พาหล่อนเดินข้างแปลงกุหลาบนี้ เขาจะอารมณ์ดีเหลือเกิน

ระหว่างทางกลับ คีรีหยุดเพื่อตัดดอกกุหลาบสีอื่นอีกสองสามหน มากเสียจนยิวหาหอบเต็มอ้อมแขน เขาจึงรับส่วนหนึ่งไปถือด้วย จากนั้นก็เดินเคียงกันไปเงียบ ๆ ตรงไปยังบ้านหลังใหญ่บนเนินที่มองเห็นอยู่ไม่ไกลนัก

เมื่อถึงบ้าน ชายหนุ่มสั่งให้ต้นหอมเอากุหลาบไปใส่แจกัน ส่วนเขาหันมาเอ่ยชวนหญิงสาว

“ขึ้นไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้ากันเถอะ แล้วจะพาไปดูแล็บก่อนกินข้าวเย็น”

“คะ คุณภู่” ยิวหารับคำอย่างว่าง่าย และเดินตรงไปยังบันไดขึ้นชั้นบนตามสัมผัสเบาที่ข้อศอกที่คนข้างตัวยื่นมือมาแตะอย่างสุภาพ แต่แม้อย่างนั้นก็ทำให้หล่อนรู้สึกงูบ ๆ วาบ ๆ อยู่ไม่น้อย

ชายหนุ่มเดินไปส่งหญิงสาวจนถึงหน้าห้องนอน ยืนรอจนประตูห้องที่เล็กกว่าปิดลงแล้วจึงเดินเข้าห้องของตน ระหว่างเดินไปยังห้องน้ำสายตาอดมองไปยังประตูเชื่อมระหว่างห้องที่ปิดสนิทอยู่ไม่ได้ ในใจอยากให้ถึงวันที่เขาจะสามารถเปิดประตูบานนี้แล้วเดินเข้าไปในห้องนั้นด้วยความเต็มอกเต็มใจของเจ้าของห้อง ซึ่งก็ไม่ว่าเมื่อไรวันนั้นจะมาถึง

คีรีส่ายศีรษะให้ความคิดฟุ้งซ่านของตนขณะก้าวยาว ๆ ตรงไป

ยังห้องน้ำ

ชายหนุ่มใช้เวลาอาบน้ำไม่นานก็กลับออกมาแต่งตัว ลงไปข้างล่าง รออยู่ครู่เดียวหญิงสาวก็ตามลงมา

“ตั้งโต๊ะได้เลยนะบ้าสูซใจ เดี่ยวผมจะพาคุณหนูดีเข้าไปดูแล็บแป็บเดียว” ชายหนุ่มส่งแม่ครัว จากนั้นก็พาหญิงสาวเดินตรงไปยังห้องทำงานของเขา

ยิหวานิวหน้าน้อย ๆ อย่างไม่เข้าใจ เขาบอกว่าจะพาล่องนไปดูห้องทดลอง แต่กลับพาล่องนไปยังห้องทำงาน ที่ที่ล่องนเคยเข้าไปหลายหนแล้วและไม่เห็นว่าจะมีห้องทดลองอยู่ในนั้น แต่แล้วหญิงสาวก็ต้องกะพริบตาปริบ ๆ เมื่อชายหนุ่มเดินไปด้านหลังโต๊ะทำงานของเขา และแตะการ์ดบางอย่างลงบนกรอบสี่เหลี่ยมของอะไรสักอย่าง เกิดเสียงดังปิ๊บ จากนั้นผนังห้องทำงานด้านหนึ่งก็เลื่อนออกช้า ๆ ก่อนจะหยุดลงเมื่อเปิดออกกว้างขนาดบานประตู

หญิงสาวอ้าปากค้างกับสิ่งที่เห็นอยู่ภายใน...

สิ่งแรกที่สะดุดตา คือ ห้องกระจกขนาดใหญ่ซึ่งเต็มไปด้วยเครื่องมือเครื่องมือทางวิทยาศาสตร์ที่คุ้นตาเพราะเคยเห็นที่โรงเรียนบ้าง และแปลกตาอย่างที่ไม่เคยเห็นมาก่อนเลยบ้าง เครื่องมือหลายอย่างเชื่อมต่อกับคอมพิวเตอร์ มีจอมอนิเตอร์ติดอยู่ด้านข้าง ผนังห้องด้านหนึ่งมีชั้นเก็บเอกสารซึ่งมีแฟ้มเอกสารจัดเรียงอยู่เต็ม ภายในห้องกระจกนั้นปราศจากผู้คน คงเพราะเป็นเวลาเย็นแล้วนั่นเอง

“มาสิ จะพาทัวร์” ชายหนุ่มว่าพลางแตะข้อศอกหญิงสาวให้เดินเข้าไปในทางเดินข้างห้องกระจก

เขาพาหล่อนเดินอ้อมไปทางด้านหลังของผู้เก็บเอกสาร เผยให้เห็นตู้ลิ้นชักเกอร์ขนาดความสูงเท่าตู้เอกสาร ซึ่งลิ้นชักเกอร์แต่ละช่องถูกลิ้นชักออกจนแจ่วอย่างดี

“ลิ้นชักเกอร์เก็บชุดสำหรับใส่ทำเล็บของทีมงาน” ชายหนุ่มบอกเมื่อเห็นยิวถามมองอย่างสนใจ เขาก็อธิบายต่อ “ทีมวิจัยจะเข้ามาทำงานที่นี่ทุกวัน ทางเข้าของพนักงานอยู่ด้านนั้น” เขาชี้ไปยังประตูที่อยู่บนผนังอีกด้าน

“ในนี้จะมีลิ้นชักเกอร์และห้องน้ำอยู่ทางนั้น กับห้องรับประทานอาหาร ทีมงานเข้ามาแล้วก็จะเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดสำหรับทำเล็บ เมื่อเลิกงานก็เปลี่ยนเป็นชุดที่ใส่มาที่บ้าน...มาทางนี้สิ” เขาว่าพลางแตะข้อศอกหล่อนให้เดินไปตามทางที่เพิ่งเดินผ่านมา

ยิวคิดว่าเขาจะพาหล่อนเข้าไปในห้องปฏิบัติการที่เห็นอยู่ตรงหน้า แต่ชายหนุ่มกลับพาเดินเลยไป เปิดประตูบานเล็ก พาหล่อนเข้าสู่ห้องทำงานขนาดกะทัดรัด มีโต๊ะทำงานและคอมพิวเตอร์อยู่อย่างละสองตัว

“ก่อนที่เราจะทดลองในเล็บ เราจะวิเคราะห์ข้อมูลในนี้เสียก่อน” ชายหนุ่มบอก ชี้ให้ดูคอมพิวเตอร์แบบตั้งโต๊ะที่วางอยู่บนโต๊ะตัวหนึ่ง จากนั้นจึงชี้ไปยังคอมพิวเตอร์อีกเครื่องที่ดูเทอะทะกว่า แล้วบอกด้วยสี

หน้าเรียบเฉยแต่ตาเป็นประกาย

“ส่วนคอมพิวเตอร์เครื่องนี้...มีมูลค่าหลายล้าน”

“หลายล้าน...คอมพิวเตอร์อะไรทำไมมันแพงขนาดนั้นคะ” ยีหวาถามเสียงสูง เพิ่งจะเคยมีวาสนาเห็นเครื่องคอมพิวเตอร์ราคาเป็นล้านก็ตอนนี่เอง

ศิริยิ้มเมื่อเห็นสีหน้าของหล่อน “ไม่ใช่มูลค่าของคอมพิวเตอร์หรอก สิ่งที่อยู่ในคอมพิวเตอร์ต่างหาก” และเมื่อหล่อนยังทำท่าไม่เข้าใจ เขาก็เฉลย

“ข้อมูลในนี้มีมูลค่าสูงมาก เป็นข้อมูลพันธุกรรมหลากหลายในไร้ญาติ พันธุกรรมที่ทีมอาร์แอนดีดี¹ของเราพัฒนาขึ้น” เขาไม่ได้บอกต่อว่า...และมีคนอยากได้มากจนทำได้ทุกอย่าง กระทั่งนำไปสู่ความสูญเสียอันยิ่งใหญ่...

เมื่อคิดถึงความสูญเสียที่ผ่านมาชายหนุ่มก็รู้สึกวิบโหวงในอก ยิ่งเมื่อมองคนตัวเล็กที่มองเครื่องคอมพิวเตอร์อย่างไม่รู้อิโนอิเหนเขายังรู้สึกเศร้าใจ ความสูญเสียของหล่อนมีสาเหตุมาจากเขาแท้ ๆ

“คุณหนู...เป็นอะไรหรือเปล่าคะ” ยีหวาถามเมื่อหล่อนละสายตาจากคอมพิวเตอร์หันไปทางเขา แล้วพบว่าเขามองหล่อนอยู่ด้วยแววตาแสนเศร้า...และคล้ายกับรู้สึกผิด...

“เอ่อ...เปล่า ไม่ได้เป็นอะไร” ชายหนุ่มตอบ ยกมือขึ้นลูบหน้า

¹ R&D วิจัยและพัฒนา

แก้อ ๆ ที่เปลอเผยอารมณ์ให้หล่อนจับได้ “ไปกันหรือยัง ป่านนี้บ้าสุขใจ บ่นแล้วมั้ง หายมากันนานแล้ว เดี่ยววันจันทร์ที่มออาร์แอนด์ดีเข้ามา ทำงานจะพาเข้าไปแนะนำให้รู้จัก พอดีทางไรรุ่ง ๆ ฉันเลยให้พวกเขาหยุดไปก่อน จะกลับมาทำงานวันจันทร์นี่ละ”

“คะ...ไปสิคะ” ยิวหาว่าง่าย เดินตามเขาออกจากห้องปฏิบัติการ หล่อนสังเกตเห็นชายหนุ่มกอดปุ้มภายในห้องทำงาน ทำให้ประตูเลื่อนปิด และเมื่อประตูปิดสนิท ก็มองดูเหมือนกับผนังห้องเรียบ ๆ ที่ไม่รู้ว่ามีอีกฝั่งของผนังเป็นห้องปฏิบัติการทันสมัยเลย

“ไปนั่งดูทีวีกับฉันได้ไหมหนุ่ดี” ศิริถามหลังจากอิมอาหารเย็น

ยิวหาเงยหน้าขึ้นมองคนถาม คิดสักครู่แล้วจึงพยักหน้า เพราะไม่รู้ว่าควรจะปฏิเสธเขาด้วยเหตุผลใด แม้ว่าหล่อนจะไม่ได้อยากนั่งดูโทรทัศน์กับเขาก็เถอะ

“งั้นก็ไปกันเถอะ” เขาว่าแล้วลุกขึ้น ยิวหาจึงลุกตาม ตรงไปยังห้องนั่งเล่น

ระหว่างที่ศิริกำลังเลือกหารายการโทรทัศน์ บ้าสุขใจก็เดินเอาของว่างกับเครื่องดื่มมาวางไว้ให้ แล้วเดินออกจากห้องไปเงียบ ๆ ทั้งเจ้านายทั้งสองไว้เพียงลำพัง

“เคยดูซีรีส์พวกนี้หรือเปล่า” ชายหนุ่มถามเมื่อรายการที่เขาต้องการดูกำลังเริ่ม ซึ่งเป็นซีรีส์สืบสวนสอบสวนชื่อดังของประเทศ

“ไม่เคยค่ะ”

“งั้นดูกันนะ” เขาเอ่ย กิ่งชวนกิ่งขออนุญาต

“แต่มันเป็นภาษาอังกฤษนี่คะ” หล่อนไม่เข้าใจ

“เธอต้องใช้ภาษาอังกฤษอีกมาก ผีก็ไว้ต่อไปจะได้ชิน” เขาบอก

“คะ” หล่อนรับค่าง่าย ๆ ไม่พยายามโต้แย้งอะไร

ศิริปรายตามองคนว่าง่ายแล้วอดยิ้มไม่ได้ เขาบอกหล่อนด้วยน้ำเสียงคล้ายปลอบประโลม

“คืนนี้ดูรายการที่ฉันอยากดู คืนพรุ่งนี้ค่อยดูที่เธออยากดูนะ”

ยิหวานจะทำอะไรได้ นอกจากตามใจเขาเท่านั้นเอง

“หนูดี...หนูดี ตื่นเถอะ ได้เวลาเข้านอนแล้ว”

เสียงทุ้มพร้อมทั้งสัมผัสหนัก ๆ ที่ต้นแขนปลุกยิหวานให้รู้สึกตัว หล่อนลืมตามองคนปลุกง ๆ เมื่อเห็นใบหน้าเข้มคมชะงักอยู่เหนือร่าง ใกล้เคียงจนเห็นไรเคราเขียวของเขา หล่อนก็ผุดลุกขึ้นอย่างตกใจ

“หนูดี...เอ่อ...หลับไปหรือคะ” หล่อนถาม ยกมือขึ้นลูบผมอย่างเก๋เขินที่ผล็อยหลับต่อหน้าเขา ก็เมื่อคืนหล่อนแทบไม่ได้นอน พอนั่งดูซีรีส์ที่ฟังไม่รู้เรื่องจึงหลับไปอย่างง่ายดาย

“ดีแล้ว เข้านอนเถอะ”

“คะ” หล่อนว่า ขยับตัวลุกขึ้น

ศิริรจอนหญิงสาวลุกขึ้นยืนแล้วจึงยื่นมือไปแตะข้อศอกหล่อนพา

เดินออกจากห้องนั่งเล่น ตรงไปยังบันไดที่ทอดขึ้นสู่ห้องนอนชั้นบน

ชายหนุ่มเดินไปส่งหญิงสาวหน้าห้อง แต่หลังจากที่ยีหว่าเปิดประตูและกำลังจะก้าวเข้าห้อง มือใหญ่ก็ยื่นไปคว้าแขนหล่อนไว้ก่อน เมื่อหล่อนชะงักและหันกลับมา เขาก็วาดแขนโอบเอวบางของหล่อนแล้ว รังเข้าหาตัว

“คุณหนู...” ยีหว่าตกใจอุทานเรียกเขาเสียงแผ่ว หัวใจตกไปอยู่ที่ตาตุ่ม หรือคือนี่เขาจะทวงสิทธิ์ของเขาแล้ว... หล่อนคิดอย่างอกสั่นขวัญแขวน

หากเขาต้องการหล่อนจะอย่างไร...

“ฉันน่ากลัวขนาดนั้นหรือ” เขาถาม สบตากลมโตที่มีแต่แววหวาดหวั่นของหล่อน

यीหว่าไม่ตอบ หล่อนหลุบตาลงเพียงเสมอกอกเขา แต่แล้วก็ต้องเงยหน้าขึ้นเมื่อมือใหญ่ยื่นมาเซยคางหล่อน

หญิงสาวรู้สึกถึงหัวใจที่สั่นรัวราวกับจะหลุดออกมาออกอกเมื่อ เขาก็มหันมาหา จากนั้นก็หลับตาปีเมื่อเขาขยับเข้ามาใกล้จนรู้สึกถึงลมหายใจของกันและกัน

ริมฝีปากนุ่มที่แตะแผ่วบนหน้าผากพร้อมเสียงทุ้มอ่อนโยนว่า “แผ่นดินะหนูดี” เรียกयीหว่าให้ลืมตาขึ้น ทันเห็นใบหน้าของเขาผละห่าง สายตาอ่อนโยนทอดมองหล่อน สีหน้าที่ปกติมักแข็งแกร่งดูอ่อนละมุน อย่างที่หล่อนไม่ค่อยได้เห็นบ่อยนัก

“เข้าห้องเถอะ” เขาบอกพร้อมกับคลายอ้อมแขน ยืนรอจนหญิงสาวก้าวเข้าไปในห้อง แต่ก่อนที่ประตูจะปิดลง เขาก็บอก

“พรุ่งนี้ฉันจะไปส่งที่โรงเรียน”

“ค่ะ” ยิหฺวารับคำแผ่วเบา พร้อมกับที่ประตูปิดสนิท ตรงกันข้ามกับหัวใจหล่อนที่แหม่ออกเล็กน้อย

๖

เช้าวันเสาร์ยี่หวาตื่นสายเล็กน้อย ด้วยเป็นวันหยุดและเจ้าของบ้านอนุญาตให้หล่อนลงไปรับประทานอาหารเช้าช้ากว่าปกติได้ หญิงสาวลืมหัดอย่างเกียจคร้าน แต่กลับรู้สึกผ่อนคลาย ไม่เซ็งเกี้ยวไปด้วยความหวาดหวั่นอย่างวันแรกที่เข้ามาอาศัยอยู่ในบ้านหลังนี้

นอกจากความรู้สึกโดดเดี่ยวในบ้านหลังใหม่ในวันที่ไม่มีพ่อ ความรู้สึกหนึ่งที่จับจ้องพื้นที่ในหัวใจเกือบทั้งหมดของยี่หวาคือ ความหวาดกลัวต่อการต้องทำหน้าที่ 'ภรรยา' ของคนที่หล่อนจดทะเบียนสมรสด้วยก่อนที่จะจากไปไม่นาน แต่หลังจากสามคืนที่หล่อนอาศัยอยู่ในบ้านหลังนี้ นอกจากจุมพิตที่หน้าผาก เขาก็ไม่เคยล่วงเกินหล่อนอื่นได้อีก ทำให้หล่อนเริ่มคลายใจว่า บางทีเขาคงจะจับหล่อนจดทะเบียนสมรสเพื่อดูแลหล่อนแทนพ่อเท่านั้นจริง ๆ ไม่ใช่อยากได้เด็กสาวบริสุทธิ์มารองรับความต้องการตามธรรมชาติอย่างที่หล่อนเคยคิด

ความรู้สึกของยิวหวาดต่อชายผู้ได้ชื่อว่าเป็นสามีค่อย ๆ เปลี่ยนไป เล็กน้อย ความอึดอัดอย่างคนแปลกหน้าที่ต้องมาอยู่ร่วมบ้านกันค่อย ๆ เลือนหาย เพราะนับแต่ย้ายเข้ามาอยู่ร่วมบ้านกับเขา เขาปฏิบัติกับ หล่อนด้วยความอ่อนโยน ไม่เคยพูดจากระโชกกระชากหรือขึ้นเสียงกับ หล่อนแม้แต่ครั้งเดียว ถึงเขาจะชอบทำหน้าที่เฉยเมยกับหล่อนอยู่เสมอ แต่ยิวหวาก็ได้รู้ว่าเขาใจดีกว่าที่คิดมากนัก

สามวันที่ผ่านมาเขาขับรถไปรับไปส่งหล่อนที่โรงเรียนทุกวัน แม้ หล่อนจะบอกว่าหล่อนนั่งรถตู้รับ-ส่งของไร้ได้ แต่เขาก็ยืนยันว่าจะไปส่ง โดยให้เหตุผลว่าเขาพอมีเวลาจึงอยากทำ เพราะหากเขายุ่ง เขาก็จะไม่ได้ มีเวลารับ-ส่งหล่อนอย่างนี้ ซึ่งแม้ตอนแรกหล่อนจะไม่อยากให้เขาไปรับ ไปส่งหล่อนนัก แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้เลยว่า การที่เขาไปรับ-ส่งทำให้หล่อน รู้สึกคุ้นเคยกับเขามากขึ้น ช่องว่างระหว่างกันลดลงอย่างรู้สึกได้

หญิงสาวลุกขึ้นเก็บที่นอนแล้วอาบน้ำแต่งตัว จากนั้นก็วิ่งลง บ้านใต้ไปข้างล่าง เดาคงเห็นป่าสุโขใจหรือต้นหอมจรจัดอาหารเข้าให้ หล่อน แต่เมื่อเห็นว่าใครนั่งอยู่ในห้องนั่งเล่น เท้าที่กำลังชอยเร็ว ๆ ลง บ้านใต้ไปก็ชะงักกึก

“คุณหนู...” หล่อนอุทานเรียกชื่อเขาแทบไม่ได้ยินเสียง

ชายหนุ่มเงยหน้าขึ้นจากหนังสือพิมพ์ที่อ่านอยู่เมื่อได้ยินเสียงวิ่ง ลงมาจากชั้นบน เขาเงยหน้าขึ้นทัก สีหน้านิ่งเฉยเป็นปกติซึ่งตอนนี้คน เห็นเริ่มคุ้นชิน

“ตื่นแล้วหรือ” เขาถามพร้อมวางหนังสือพิมพ์ลงบนโต๊ะหน้าโซฟาและลุกขึ้น

“ค่ะ...เอ๋อ...คุณภรรยาหนูดีหรือคะ”

“เธอพร้อมออกจากบ้านหรือยัง” เขาไม่ตอบคำถาม แต่ถามหล่อนแทน

“ออกจากบ้านไปไหนคะ”

“ฉันบอกว่าวันหยุดจะพาเธอไปดูหนัง”

“อ้อ...ค่ะ” ยิหวาทำเสียงรับรู้ คาดไม่ถึงว่าเขายังจำได้ หล่อนคิดว่าเขาพูดไปอย่างนั้นเอง

“ออกจากบ้านชุดนี้ได้หรือเปล่า” เขากวาดตาขึ้น ๆ ลง ๆ แล้วถาม

“ได้ค่ะ” ยิหวาตอบ

หล่อนสวมเดรสแขนกุดสีฟ้าพาสเทล ท่อนบนเข้ารูป ส่วนกระโปรงพองบานความยาวคลุมเข่าเล็กน้อย เรียบร้อยมากพอสำหรับออกไปข้างนอก

“ฉันว่าจะพาเธอออกไปกินข้าวในเมือง หิวไหม ให้ป้าสุขใจทำโอวัลตินให้รองท้องสักแก้วไหม”

“เดี๋ยวหนูดีกินนมสักกล่องก็ได้ค่ะ ไม่ต้องรบกวนป้าสุขใจหรอก” หล่อนบอก

“ไปสิ ฉันจะรอ” เขาบอก

ยิวาเดินเร็ว ๆ เข้าไปในครัวเพื่อหยิบกล่องนมที่แช่ไว้ในตู้เย็น แล้วเดินกลับมาหาเขา ซึ่งพาหุล่อนเดินออกจากบ้านไปที่รถในทันที

ในตัวเมืองเชียงใหม่มีร้านอาหารแพกิ้งร้านอาหารหลายที่ให้บริการอาหารเช้าแบบฝรั่ง เพราะเป็นเมืองท่องเที่ยวที่มีนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติเดินทางมาไม่ขาดสาย ชายหนุ่มเลือกร้านเล็ก ๆ บรรยากาศอบอุ่นแห่งหนึ่งริมแม่น้ำปิง โต๊ะที่นั่งจัดวางบนระเบียงกว้างของร้านที่เปิดโล่งรับลมแม่น้ำเย็นสบาย

ชายหนุ่มสั่งอาหารเช้าแบบอเมริกันอันประกอบไปด้วยไข่เบคอน ขนมปังปิ้ง และกาแฟสำหรับตัวเขา ส่วนของหุล่อนเป็นน้ำส้มคั้นจากนั้นก็นั่งรับประทานกันเงียบ ๆ ซึมซาบกับรสชาติของอาหารและบรรยากาศสงบเงียบริมแม่น้ำยามเช้า

เมื่อจัดการอาหารเช้าเรียบร้อยแล้ว ชายหนุ่มก็ถาม

“ก่อนไปดูรอบหนัง เธออยากทำอะไรก่อนหรือเปล่าหนูดี ไปเดินเล่นก่อนไหม”

“ไม่เป็นไรค่ะ ไปดูหนังเลยก็ได้”

เมื่อหุล่อนว่าเช่นนั้นเขาจึงเรียกเก็บเงินและพาหุล่อนกลับไปยังรถที่จอดไว้ ตรงไปยังห้างสรรพสินค้าซึ่งเป็นที่ตั้งของโรงภาพยนตร์ขนาดใหญ่ที่มีชื่อเสียงในเมืองเชียงใหม่ทันที

“ดูเรื่องอะไรดี” ชายหนุ่มถามเมื่อพากันยืนอยู่หน้าโรงภาพยนตร์

ซึ่งมีใบปิดของภาพยนตร์หลายเรื่องแสดงอยู่

“เรื่องนี้ได้ไหมคะ” ยีหว่าชี้ไปยังภาพยนตร์แอนิเมชันเรื่องหนึ่งที่เพื่อนที่โรงเรียนไปดูมาแล้วและพรวดพราดถึงไม่ขาดปาก หล่อนจึงอยากดูบ้าง

ชายหนุ่มพยักหน้าเมื่อเห็นว่าเป็นเรื่องที่เขาอยากดูอยู่พอดี และเกือบถึงเวลาที่ภาพยนตร์กำลังจะเริ่มฉายอยู่แล้ว เขาก็พาหล่อนไปซื้อตั๋วกับขนมขบเคี้ยวและเครื่องดื่ม จากนั้นก็เดินเข้าไปในโรงภาพยนตร์ด้วยกัน

ในโรงค่อนข้างมืดทำให้ยีหว่าเดินสะดุด และคงจะล้มคว่ำหากมือแข็งแรงไม่ทันคว้าต้นแขนไว้

“เดินระวังหน่อยสิ” เขาทำเสียงดุ

ยีหว่าพิมพ์คำขอโทษขอโพย แล้วหัวใจก็เต้นตึกตักเมื่อมือของเขาเลื่อนจากต้นแขนลงมากุมมือหล่อนไว้ จับจูงพาเดินไปจนถึงที่นั่ง

หญิงสาวลอบถอนหายใจเมื่อเขาปล่อยมือหลังจากหล่อนนั่งลงบนที่นั่งของหล่อน จากนั้นต่างคนต่างก็นั่งชมภาพยนตร์กันเงียบ ๆ หลายคนที่หล่อนลอบมองคนข้าง ๆ ก็เห็นเขาสนใจอยู่แต่กับภาพยนตร์ตรงหน้า ไม่ได้สนใจหล่อนแต่อย่างใด ในที่สุดหล่อนก็ฝ่อคลายมากพอที่จะไม่ต้องคอยขำเคืองมองเขา และสนุกสนานกับเรื่องราวบนจอตรงหน้า

เวลาสองชั่วโมงในโรงภาพยนตร์ผ่านไปอย่างรวดเร็ว สองหนุ่ม

สาวเดินออกจากโรงพร้อมคนอื่น ๆ หลังภาพยนตร์จบ เมื่อหลุดออกมาจากกลุ่มคนได้ ชายหนุ่มก็หยิบโทรศัพท์มือถือออกมาเปิดเครื่อง หลังจากทีปิดไปก่อนภาพยนตร์ฉาย

เสียงสัญญาณข้อความเข้าดังขึ้นทันทีที่โทรศัพท์กลับมาทำงานอีกครั้ง ชายหนุ่มจึงหันไปบอกคนเดินเคียง

“มีคนฝากข้อความไว้ เป๊บนะ”

ยิวหาไม่รู้ว่าใครฝากข้อความให้เขา แต่คิดว่าข้อความนั้นคงไม่ใช่เรื่องดีนัก เพราะเห็นเขาขมวดคิ้วมุ่น สีหน้าดูไม่สบอารมณ์อย่างเห็นได้ชัด หลังจากอ่านข้อความจบ เขาก็หันมาบอกหล่อน

“แวะไปสถานีตำรวจกันก่อนนะหนูดี”

“คะ...มีอะไรหรือเปล่าคะคุณภู” ยิวหาถามหน้าตื่น ก่อนที่หัวใจจะกระตุกแรงเมื่อได้ยินคำตอบจากเขา

“มีข่าวเรื่องคนที่ยิงพ่อเธอ”

ข่าวคนที่ยิงพ่อ...ยิวหาทวนคำในใจแล้วรู้สึกคล้ายกับพื้นที่หล่อนเดินอยู่โคลงเคลงไม่มั่นคง กว่าจะรู้ตัวว่าอะไรเป็นอะไร หล่อนก็เอนตัวอยู่ในอ้อมแขนแข็งแรงของคนที่ได้ชื่อว่าเป็นสามีเสียแล้ว

“หนูดี เป็นอะไรหรือเปล่า” เขาถามน้ำเสียงวิตก ดวงตามองจ้องมองหล่อนอย่างเป็นห่วง

“หนูดี...ไม่เป็นไรค่ะ” หล่อนตอบ ไม่คาดคิดเหมือนกันว่าปฏิกริยาทางร่างกายจะรุนแรงเช่นนี้เมื่อได้ยินข่าวเกี่ยวกับคนที่ฆ่าพ่อ

หล่อนถึงกับหายใจไม่ออกและเข่าอ่อน

“นั่งพักสักพักก่อน ถ้าไม่ไหวฉันจะกลับไปส่งเธอที่ไว้ก่อนแล้วค่อยไปโรงพัก”

“ไม่...ไม่ค่ะ หนูดีจะไปโรงพักด้วย” หล่อนละล้าละลักบอก แต่เมื่อนึกได้ว่าบางทีเขาอาจต้องการไปเพียงลำพัง ไม่อยากให้เด็กกอย่างหล่อนไปเกะกะจิ้งจะงัก ถ้ามองอย่างไม่แน่ใจ “หนูดี...ไปได้หรือเปล่าคะคุณหนู”

“ถ้าไหวก็ไปได้” ชายหนุ่มตอบ

“ไหวสิคะ หนูดีไปไหว” หล่อนตอบ พยายามจะลุกขึ้น แสดงให้เขาเห็นว่าหล่อนไหวจริง ๆ แต่คนตัวโตกว่ากลับกดไหล่ให้นั่งลง

“ยังไม่ต้องลุก ไหวก็ไหว นั่งพักก่อนสักพัก แน่ใจว่าจะไม่ล้มคว่ำไปอีกค่อยไปกัน” ชายหนุ่มบอกเสียงดู

“หนูดีไม่เป็นไรแล้วจริง ๆ ค่ะคุณหนู เรายีบไปกันเถอะนะคะ” หล่อนบอกเขา มั่นใจว่าตอนนี้คงไม่ล้มคว่ำไปอีกแล้ว เมื่อความตกใจผ่านไป ตอนนี้มีความอยากรู้ข่าวเกี่ยวกับคนที่พรากพ่อไปจากหล่อนเท่านั้น

“ไปสิ” ชายหนุ่มว่าแล้วลุกขึ้น เมื่อเห็นว่าหล่อนดูไม่เป็นอะไรแล้วจริง ๆ

ใช้เวลาขับรถราวครึ่งชั่วโมง ศิริก็พารถยนต์เอสยูวีคันใหญ่ของ

เขามาจอดที่ลานจอดรถหน้าอาคารสถานีตำรวจในตัวอำเภอ ซึ่งเป็นห้องที่ที่โรงสุครีของเขาตั้งอยู่

“ไหวแน่หรือหนูดี” เขาหันไปถามคนนั่งเคียงเพราะหน้าหล่อนดูขาวซีดจนน่ากลัว เขายื่นมือไปจับมือสั้นสะริกที่วางอยู่บนตักขึ้นมาบีบเบา ๆ และพูดอย่างไม่สบายใจนัก “มือเย็นเฉียบเลย”

“ไหวคะคุณภรรยาจะ... ได้เห็นหน้าคนร้ายไหมคะ”

“ฉันยังไม่รู้รายละเอียด ท่านผู้กำกับบอกให้เข้ามาดูรายละเอียดที่นี่ ถ้าเธอมั่นใจว่าไหวก็ไปกันเถอะ จะได้รู้เรื่องเร็ว ๆ”

“ค่ะ” ยีหวารับคำ

หล่อนก้มลงจกก้าวลงจากรถแล้วเดินอ้อมไปพบกับชายหนุ่มมือใหญ่ยื่นมากุมมือหล่อนและจับจูงพาเดินไปยังอาคารตรงหน้า กว่าเขาจะปล่อยมือหล่อนก็เมื่อเห็นนายตำรวจอายุรุ่นราวคราวเดียวกันกับเขาเดินตรงมาหา

“ภรรยา” นายตำรวจในเครื่องแบบดูภูมิฐานเป็นฝ่ายทักทายก่อนพร้อมกับยื่นมือมาจับมือกับชายหนุ่ม

“ดี นี่หนูดี ลูกสาวศาสตรา” ชายหนุ่มแนะนำหญิงสาวกับนายตำรวจแล้วหันไปหา ยีหว่า “หนูดี ผู้กำกับนัด เพื่อนฉันเอง เขาเป็นคนดูแลคดีให้เรา”

“สวัสดิ์ดีค่ะท่าน” ยีหว่ายกมือไหว้ ซึ่งนายตำรวจใหญ่ก็ยกมือรับไหว้แล้วบอกอย่างใจดี

“สวัสดิ์ครับหนูดี เรียกผมว่าอาตาก็ได้ เสียใจเรื่องคุณพ่อด้วยนะ ครับ ไม่คิดว่าพีศาสตราจะอายุสั้นแบบนี้”

“คุณตำรวจ...เอ่อ...คุณอา...รู้จักพ่อด้วยหรือคะ”

“เคยตั้งวงกันที่ไร่บ่อย ๆ ครับ” นายตำรวจตอบ

ยิวาพยักหน้ารับรู้ เต็มใจที่จะตั้งวงที่บ้านหลังใหญ่ของ เจ้าของบ้าน เพราะหล่อนไม่เคยพบนายตำรวจผู้ที่บ้านมาก่อน

“เข้าไปคุยกันในห้องทำงานฉันดีกว่า”

นิตินันท์ไปพูดกับเพื่อน ชายหนุ่มพยักหน้าเห็นด้วยและเดินตาม ร่ององอาจของผู้กำกับการสถานีไปยังห้องทำงานด้านใน โดยมียิวาเดิน ตามเป็นคนสุดท้าย

“จะเอาข่าวดีหรือข่าวร้ายก่อน” นายตำรวจหนุ่มใหญ่เกริ่นด้วย คำถามเมื่อแขกทั้งสองนั่งลงบนเก้าอี้หน้าโต๊ะทำงานเรียบร้อยแล้ว

“ข่าวดีอย่างเดียวไม่ได้หรือคะ” ศิริว่า เขารู้จากเพื่อนนายตำรวจ ตอนฟังข้อความที่ฝากไว้แล้วว่าทั้งข่าวดีและข่าวร้ายเกี่ยวกับคดี ซึ่งทำให้เขารู้สึกไม่สบายใจนักที่มีข่าวร้ายพ่วงมาด้วย

“เลือกได้ก็ดีสิ” นายตำรวจหนุ่มตอบก่อนจะเข้าเรื่อง “เอาข่าวดี ก่อนละกัน...เราเจอตัวคนยิงพีศาสตราแล้ว”

คำพูดของนายตำรวจหนุ่มทำให้สองหนุ่มสาวขยับนั่งตัวตรง ตั้งใจฟัง แต่ประโยคต่อมากลับทำให้ศรีสบลั่น

“แต่กลายเป็นศพไปแล้ว”

“อะไรนะ!”

“เราได้เบาะแสว่านายสมหมายหนีไปกบดานที่แม่สรวย แต่พอเจ้าหน้าที่ตามไปถึงบ้านที่ซ่อนตัว ก็เจอแต่ศพซึ่งน่าจะตายไปแล้วเกินยี่สิบสี่ชั่วโมง”

“ฆ่าปิดปากอย่างนั้นหรือ” ศิริถาม คิ้วขมวด สีหน้าครุ่นคิด

“ก็น่าจะเป็นอย่างนั้น” นายตำรวจใหญ่เห็นด้วย

“นายทรงศักดิ์นี่จะทำอะไรไม่เกรงกลัวกฎหมายขนาดนั้นเลยหรือ” ศิริพึมพำ

“ถ้าคนที่ส่งคนมาขโมยของนายคือนายทรงศักดิ์แน่ นายคนนี้มีอิทธิพลพอตัวทีเดียวในเขตภาคเหนือนี้” เพื่อนนายตำรวจว่า

“ฉันไม่มีศัตรูที่ไหนนะติ นายคนนี่เพิ่งติดต่อขอซื้ออาวุธลับพันธุ์ใหม่ และพอฉันไม่ขาย ก็มีขโมยเข้าบ้าน พยายามจะเปิดเครื่องคอมพิวเตอร์ หากไม่ใช่นายทรงศักดิ์ส่งเข้ามาขโมยข้อมูลแล้วจะเป็นใคร”

ศิริยืนยันว่าเขาสงสัยไม่ผิดคน ขณะที่คนที่นั่งเจียบมาตลอดหันขวับไปมองหน้าชายหนุ่ม หัวคิ้วขมวดแทบชนกัน

หล่อนไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่า เหตุการณ์ที่ทำให้พ่อถึงแก่ความตายนั้นมีเบื้องลึกเบื้องหลังมากกว่าแค่ขโมยขึ้นบ้านธรรมดา เขาไม่เคยบอกหล่อน และพ่อก็เจ็บหนักจนไม่เคยพูดเรื่องนี้กับหล่อน หล่อนรู้เพียงแต่ว่าขโมยขึ้นบ้าน แล้วพ่อกับ ‘คุณท่าน’ ไปพบเข้าจึงต่อสู้กัน

คนร้ายจะยิง ‘คุณท่าน’ แต่พ่อของหล่อนเอาตัวเข้ารับกระสุนแทน หล่อน
รู้มาอย่างนั้นจนกระทั่งตอนนี้

ดูเหมือนว่าเหตุการณ์ที่ทำให้พ่อตายจะไม่ใช่แค่ขโมยขึ้นบ้าน
ธรรมดาอย่างที่หล่อนเข้าใจแล้วกระมัง

ดูเหมือนคีรีจะอ่านสีหน้าของคนตัวเล็กออก เขาก็มองกระซิบ
ข้างหู

“ถึงไรแล้วค่อยคุยเรื่องนี้กันนะ”

ยิวหว่าม้มปากแน่นอย่างไม่พอใจ หล่อนไม่พอใจมากเมื่อได้รู้
เรื่องที่คนข้าง ๆ ปกปิดหล่อน ไม่พอใจที่เขาไม่เคยบอกหล่อนเลยว่าการ
ตายของพ่อมีเงื่อนงำมากกว่าถูกขโมยขึ้นบ้านยิ่ง ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลกล
ใดที่ทำให้ ‘ขโมย’ ขึ้นบ้านเขา หล่อนในฐานะผู้สูญเสียควรมีสติรู้ไม่ใช่
หรือ

หลังจากนั้นยิวหว่าก็นั่งฟังชายหนุ่มทั้งสองคุยกันเจี๊ยบ ๆ หล่อน
เก็บทุกรายละเอียด ตั้งใจแน่วแน่ว่าจะไม่อยู่อย่างไม่รู้เรื่องรู้ราวอย่างที่
ผ่านมาอีกแล้ว

หลังจากชายหนุ่มทั้งสองพูดคุยเรื่องความคืบหน้าของคดีอีก
เล็กน้อย นายตำรวจเจ้าของสถานที่ก็ถาม

“กินอะไรกันมาหรือยัง ไปกินกับฉันไหม”

ตอนนั้นเองที่คีรีนึกได้ว่าเลยเวลาอาหารกลางวันมานานแล้ว
เพราะมัวแต่อยากมาฟังข่าวจนทำให้เขาลืมเรื่องข้าวปลาไป และตอนนี้

เขาคิดว่ายิวาคงจะหิวมากแล้ว จึงตอบตกลงก่อนจะหันไปถามคนที่นั่ง
เจียบอยู่ข้าง ๆ

“กินข้าวกับนายตีก่อนนะหนูดิ”

“ค่ะ” ยิวารับคำสั่งเสียงสะบัดเล็กน้อย

หล่อนยังไม่หายโกรธเขา และจะไม่หายจนกว่าเขาจะมี
คำอธิบายที่สมควรให้หล่อน แม้หล่อนจะเกรงเขาในฐานะที่เป็นผู้ใหญ่
กว่า เป็นเจ้าของบ้านที่หล่อนอยู่ เป็นเจ้าของไร่ที่พ่อทำงาน แต่ตอนนี้
ความโกรธที่เขาปิดบังเรื่องสำคัญกับหล่อนนั้นมีมากกว่า มากพอที่จะทำ
ให้หล่อนกล้าแสดงออกให้เขารู้ว่าหล่อนไม่พอใจ

นายตำรวจหนุ่มใหญ่พาทั้งสองไปรับประทานอาหารที่
ร้านอาหารไม่ไกลจากสถานีตำรวจมากนัก และเมื่อเสร็จจากมื้ออาหารก็
แยกตัวกลับไปทำงาน ในขณะที่สองหนุ่มสาวเดินทางกลับไร่วันที่

ศรึเหลือบมองคนนั่งเคียงที่หน้าตาบึ้งตึงแล้วลอบถอนใจ เขาพอ
รู้ว่าหล่อนคงไม่พอใจที่เขาไม่เคยบอกหล่อนเรื่องสาเหตุที่แท้จริงของการ
ยิงต่อสู้กันในวันนั้นจนทำให้พ่อของหล่อนถึงแก่ความตาย แต่เขาแค่ไม่
อยากให้หล่อนกังวลว่าเขามีศัตรูที่เล่นกันถึงแก่ชีวิต เขาอยากให้หล่อน
อยู่กับเขาด้วยความสบายใจ ไม่ใช่หวาดระแวงว่าจะมีใครบุกขึ้นบ้านมา
ทำร้ายเขาหรือคนในบ้านอีก แต่ดูเหมือนหล่อนจะเข้าใจผิดไปอีกทาง

เมื่อกลับถึงบ้านและจอดรถเรียบร้อย เขาก็บอกหล่อนเมื่อลง

จากรถและเดินอ้อมไปหา

“มาทางนี้เถอะหนูดี”

“ไปไหนคะ”

“ไปคุยกันอย่างที่บอกเธอไง”

เมื่อได้ยินเช่นนั้น ยิหาวจึงเดินตามเขาไปอย่างว่าง่าย

ชายหนุ่มพาหล่อนเข้าไปในไร่อย่างที่เขาพาหล่อนเดินดูกุหลาบ
เมื่อวันก่อน แต่คราวนี้เขาพาเดินอ้อมอาคารเก็บอุปกรณ์ไปยังแปลง
กุหลาบที่หล่อนยังไม่เคยเห็น

ยิหาวตาเบิกโตกับภาพที่เห็นตรงหน้า แปลงกุหลาบที่ออกดอก
สมบูรณ์ สีชมพูอ่อนหวานเจือสีโอลด์โรสจาง กลีบหนาซ้อนกันอย่าง
สมบูรณ์ กลิ่นหอมหวานรวยรินจนอดสูดลึกเข้าปอดไม่ได้ หล่อนจำได้ว่า
เป็นกุหลาบพันธุ์เดียวกับที่ชายหนุ่มตรงหน้าหอบเข้าบ้านเช้าวันแรกที่
หล่อนตื่นขึ้นมาในบ้านของเขา

ศิริหยุดยั้งหน้าแปลงกุหลาบ แล้วหันกลับไปสบตาคนที่ยืน
เบิกตาโตอยู่ด้านหลัง เขามองลึกเข้าไปในดวงตาของหล่อน แล้วกล่าว
ด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลอ่อนหวาน

“สวีตฮาร์ท²”

² ที่รัก

๗

ยิหว่ากะพริบตาปริบ ๆ หล่อนไม่เคยได้ยินชายหนุ่มพูดจาด้วยน้ำเสียงอ่อนหวานเต็มไปด้วยอารมณ์ความรู้สึกเช่นนี้มาก่อน สำเนียงภาษาอังกฤษของเขาเป็นธรรมชาติ ถ้อยคำที่เอื่อย ‘เข้าปาก’ เหมือนกับเป็นคำพูดที่พูดเป็นประจำ สายตาเขาที่จ้องลึกเข้ามาในดวงตาของหล่อนสื่อความหมายบางอย่างที่ทำให้หล่อนต้องเสหลบตา

ศิริเดินไปตัดกุหลาบดอกหนึ่งมายื่นให้หญิงสาวแล้วบอก

“สวีตฮาร์ท กุหลาบพันธุ์ใหม่ของฉัน”

ยิหว่าทอดตามองดอกกุหลาบในมือ กุหลาบดอกใหญ่สมบูรณ์ กลีบดอกกลมหนาอัดกันแน่น สีชมพูพาสเทลอ่อนหวานเข้มขึ้นเล็กน้อยที่ปลายกลีบ ส่วนโคนดอกเจือสีโอลด์โรสจาง ๆ ดูอ่อนหวานน่าทะนุถนอม แต่ก็ดูเข้มแข็งด้วยกลีบดอกที่แข็งแรง ตัวดอกสูง ก้านยาว เป็นกุหลาบที่สวยงามที่สุดดอกหนึ่งที่ยิหว่าเคยเห็นมาทีเดียว

“สวยใหม่” คนที่จับจ้องกิริยาของหล่อนตลอดเวลาเอ่ยถาม

“สวยค่ะ” ยิวหาตอบ เงยหน้าขึ้นสบตาชายหนุ่มแล้วถาม “แต่คุณบอกว่าจะพาหนูดีมาคุย ทำไมถึงพามาชมกุหลาบล่ะคะ”

“เพราะเรื่องนี้เกี่ยวกับกุหลาบ” เขาตอบทันควัน

ยิวหาหนึ่ง รอให้เขาอธิบาย และชายหนุ่มก็ไม่ทำให้หล่อนผิดหวัง เขาเริ่มเล่าช้า ๆ

“เมื่อสองปีก่อน ฉันได้พบกับ...บางอย่าง...ที่เป็นแรงบันดาลใจให้พัฒนากุหลาบพันธุ์นี้ขึ้นมา” เขาจ้องตาคนฟังสลับกับมองดอกกุหลาบในมือหล่อนขณะพูด เมื่อเห็นว่าหล่อนตั้งใจฟัง เขาก็หยิบกุหลาบจากมือหล่อนขึ้นมาแตะจมูก สูดกลิ่นยาว สีนวลละมุน

“สวีตฮาร์ทนอกจากจะสวยแล้วยังมีกลิ่นหอมเฉพาะตัว มีความหอมหวานตามแบบกุหลาบ ผสานกับกลิ่นสดชื่นของซีทรัส³ แจกกลิ่นน้ำผึ้งจาง ๆ ให้ความรู้สึกสวยงามน่าทะนุถนอม แต่ก็มีชีวิตชีวาเหมือน... สาวน้อยแรกแย้ม” ขณะพูด ดวงตาคมจ้อง ‘สาวน้อยแรกแย้ม’ ตรงหน้าไม่วางตา

สาวน้อยที่เป็นแรงบันดาลใจของกุหลาบพันธุ์ใหม่ในมือ หล่อนสวยหวานน่ารัก มีชีวิตชีวา โดยเฉพาะรอยยิ้มที่เขาตกหลุมรักตั้งแต่ครั้งแรกที่ได้รับ เขาจึงพัฒนาพันธุ์กุหลาบขึ้นมา กุหลาบที่มีลักษณะเหมือน

³ พีชตระกูลส้ม

หล่อน ส่วนชื่อพันธุ์...สวีตฮาร์ท...เป็นความหมายตรงตัวของยีหวาน ชื่อของหล่อน

ยีหวาน...ดวงใจรัก...ของเขา

เมื่อเขาเอาแต่จ้องหล่อนนิ่ง ยีหวานก็ถามเพื่อลดความขัดเขิน

“เรื่องขโมย...เกี่ยวข้องยังไงกับกุหลาบสวีตฮาร์ทหรือคะ”

“ไม่กี่เดือนก่อน สวีตฮาร์ทชนะการประกวดกุหลาบประเภทรวมคือทั้งสวยงามและมีกลิ่นหอม นายทรงศักดิ์ เจ้าของไร่กุหลาบจากเชียงรายติดต่อมาขอซื้อพันธุ์ แต่ฉันไม่ขาย เพราะมีโครงการจะใช้กุหลาบพันธุ์นี้ทำอย่างอื่น แต่แล้วก็มีขโมยขึ้นบ้านอย่างที่เรารู้ คือนั่นเกิดไฟไหม้ที่อีกฟากของไร่ ซึ่งเมื่อกลับมาคิดแล้วน่าจะเป็นการล่อฉันออกจากบ้านมากกว่า และหากเป็นการขโมยของทั่ว ๆ ไป ขโมยคงจะทำได้สำเร็จ กว่าฉันจะกลับเข้าบ้าน มันก็คงหนีไปไกลแล้ว แต่เพราะของที่มีนต้องการคือข้อมูลในคอมพิวเตอร์ที่มีระบบป้องกันอย่างดี ตอนที่ฉันกลับเข้าบ้านหลังจากดับไฟได้แล้วนั้น จึงเห็นขโมยกำลังพยายามจะเปิดเครื่อง จากนั้นก็เกิดการต่อสู้กันอย่างที่เรารู้”

ชายหนุ่มเขยคางหญิงสาวให้เงยขึ้นสบตาเขา กล่าวด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความเศร้าเสียใจ

“ฉันขอโทษ หนูดี ศาสตร์ราตายเพราะฉัน ไม่ใช่เฉพาะที่รับกระสุนแทนฉัน แต่เป็นเพราะขโมยต้องการของที่ฉันไม่ยอมขาย ถ้าฉันยอมขายพันธุ์กุหลาบให้นายทรงศักดิ์เสีย เขาก็ไม่ต้องส่งคนมาขโมย และพ่อของ

เธอคงไม่ตาย แต่...หนูดี ฉันจะขายสวีตฮาร์ทได้ยังไง กุหลาบพันธุ์นี้มีความหมายกับฉันมากเหลือเกิน”

“เรื่องที่เกี่ยวข้องกับพ่อ...หนูดีมีสิทธิรู้ไม่ใช่หรือคะ ทำไมคุณภู่ต้องปิดบังหนูดี” หล่อนว่าอย่างกล่าวหา เสียใจที่ไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าบิดาเสียชีวิตอย่างมีเบื้องหน้าเบื้องหลังมากกว่าแค่ถูกขโมยยิง

“ฉันไม่ได้ตั้งใจปิดบัง แต่ถ้าเธอรู้ เธอก็คงอยู่อย่างไม่สบายใจ ถ้าเธอรู้ เธอจะไม่หวาดระแวงหรือหนูดี คนร้ายยังไม่ได้สิ่งที่มีนต้องการ เธอไม่กลัวว่ามันจะพยายามอีกครั้งหรือ”

“ก็...คงกลัวมั้งคะ” หล่อนยอมรับ ถอนหายใจนิดแล้วกล่าวต่อ “แต่ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น ก็คงไม่มีอะไรร้ายแรงเท่ากับที่เกิดไปแล้วหรือคะ”

ศิริกุ่มมือหล่อนไว้ด้วยมือทั้งสองของเขา แล้วบอกหล่อนอย่างหนักแน่น

“เธอไม่ต้องกลัวหรือคะหนูดี ฉันสัญญากับพ่อเธอแล้วว่า จะดูแลเธอ และฉันขอสัญญากับเธอตรงนี้ว่า ถ้าฉันยังอยู่ จะไม่ยอมให้อะไรร้าย ๆ เกิดขึ้นกับเธออีกแล้ว...ฉันสัญญา”

ยิวหาหลบตาลงมองมือของตนที่ถูกมือใหญ่เกาะกุม เสียงทุ้มอ่อนโยนที่เปล่งคำมั่น สัญญาว่าจะไม่ยอมให้เรื่องร้ายใด ๆ ผ่่าน หล่อนอีกหากยังมีเขาอยู่ ทำให้หญิงสาวรู้สึกราวกับหัวใจถูกโอบล้อมด้วยอ้อมกอดของความอบอุ่น ในวันที่ไม่มีพ่อ...ยังมีเขาที่จะคอยดูแล

หล่อน อย่างที่เขาได้ให้สัญญาแก่พ่อไว้

หญิงสาวตั้งมือออกจากการเกาะกุมของเขา ยกขึ้นพนมแล้ว
ค้อมศีรษะไหว้

“ขอบคุณค่ะคุณนุ”

คีรีทอดตามองหญิงสาวตรงหน้าและระบายยิ้มเล็กน้อย... นิด
เดียวแค่พอให้ใบหน้าที่ปกติมักจะเรียบเฉยคลายลง แล้วจึงชวน

“เข้าบ้านกันเถอะ”

ยีหวานเดินตามเขากลับบ้านอย่างว่าง่าย หล่อนถามระหว่างทาง

“แล้วคุณนุมีโครงการอะไรกับกุหลาบพันธุ์สวีตฮาร์ตหรือคะ”

“ถึงเวลาแล้วจะบอก”

เมื่อได้ยินคำตอบ ยีหวานจึงเดินตามเขากลับบ้านเงียบ ๆ โดยไม่
พูดอะไรอีก

เช้าวันจันทร์ ยีหวานเดินถือกระเป๋านักเรียนลงมายังห้องอาหาร
ตามเวลาปกติ เห็นบ๊าสุขใจกำลังตั้งโต๊ะรออยู่แล้ว

“คุณหนูดี มานั่งสิคะ วันนี้พ่อเลี้ยงฝากให้บ๊าบอกคุณหนูดีว่าไม่
ต้องรอ พ่อเลี้ยงจะเข้าสายหน่อยค่ะ” บ๊าสุขใจบอกเมื่อเงยหน้าขึ้นมาเห็น

หล่อน

ยีหวานเดินไปนั่ง รอจนแม่บ้านวางชามข้าวต้มลงตรงหน้าจึงถาม

“คุณนุไปไหนหรือคะ”

“เข้าไว้ตั้งแต่เช้าค่ะ เห็นว่าวันนี้ทีมวิจัยจะกลับมาทำงาน
พอเลี้ยงเลยอยากเคลียร์งานในโรงให้เสร็จก่อน เลยไม่ได้ไปส่งคุณหนูดีที่
โรงเรียนด้วยค่ะ”

“อ้อ...ค่ะ” ยิหวาพิมพ์ารับรู้ ก็มลงจัดการอาหารเช้าตรงหน้า เมื่อ
เสร็จก็เงยหน้าขึ้นบอก

“หนูดีไปโรงเรียนก่อนนะค่ะ”

หล่อนลุกขึ้น หิ้วกระเป๋านักเรียนเดินตรงไปยังรถตู้ที่เคลื่อนมา
จอดรอหน้าบ้านพอดี

“ไม่สมควรจริง ๆ หรือหนูดี” ลูกหว่า เพื่อนในกลุ่มถาม เมื่อไม่เห็น
ยิหวากรอกใบสมัครสอบตรงของมหาวิทยาลัยในเมือง ขณะที่เพื่อนคน
อื่นในกลุ่มต่างก้มหน้าก้มตาเขียนใบสมัครช่วงพักกลางวันกันอย่าง
คึกคัก

“ไม่ละ หนูดีจะแอดมิชชันเข้ามหา'ลัยในกรุงเทพฯ หรือไม่ก็ภาค
อื่น”

“พอเลี้ยงยอมให้หนูดีไปเรียนไกลบ้านหรือ” เพื่อนถาม ทุกคนรู้
ว่าพอเลี้ยงคือ เจ้าของไร่ที่บิดาของยิหวาเคยทำงานกลายมาเป็น
ผู้ปกครองของหล่อนหลังบิดาเสียชีวิต

“เขาบอกว่าหนูดีจะสอบเข้าเรียนที่ไหนก็ได้” ยิหวาตอบ ไม่ได้
บอกต่อว่า เว้นแต่ต่างประเทศเท่านั้นที่เขาจะไม่ส่งหล่อนไป

“ดีจังเลย อิจฉาหนูดีจัง คุณพ่อลูกหว่าไม่ยอมให้ลูกหว่าไปเรียนไกลบ้าน ต้องสอบเข้า มช. ให้ได้เท่านั้น”

“แล้วถ้าไม่ได้ล่ะ” เพื่อนอีกคนถาม

“ได้อยู่แล้วแหละ ลูกหว่าเรียนเก่งออก” ยีหว่าว่า

ลูกหว่ากับหล่อนผลการเรียนใกล้เคียงกัน แต่ลูกหว่าเก่งวิชาฟิสิกส์กว่ามาก และเพื่อนสนิทของหล่อนก็ตั้งใจจะสอบเข้าเรียนในคณะวิศวกรรมศาสตร์ ซึ่งน่าแปลกที่หญิงสาวที่มีลักษณะท่าทางเป็นคุณหนูทุกกระเบียดนิ้วอยากเข้าเรียนในสาขาวิชาที่คนส่วนใหญ่มองว่าเป็นสาขาวิชาของผู้ชาย และคุณพ่อที่หวังลูกสาวอย่างกับไขในหินก็ยังสนับสนุนอีกด้วย

“แล้วหนูดีจะเรียนอะไร ยังจะสอบเข้าแพทย์อยู่หรือเปล่า”

यीหว่านั่งคิดสักพักกับคำถามนั้น หล่อนเคยต้องการสอบเข้าเรียนแพทย์ ซึ่งเหตุผลก็ไม่มีอะไรมากไปกว่าหล่อนเรียนเก่ง และเด็กเก่งถ้าไม่สอบเข้าหมอก็วิศวะ ในเมื่อหล่อนไม่ชอบฟิสิกส์ เลยตั้งใจจะสอบเข้าคณะแพทย์เท่านั้นเอง แต่เมื่อได้ทราบถึงงานที่มากกว่าปลุกกุหลาบขายของเจ้าของไร่ หล่อนก็อยากจะได้เรียนในสาขาวิชาที่จะกลับมาช่วยเขาทำงานได้ ตอบแทนที่เขารับภาระดูแลหล่อนต่อจากพ่อ

เมื่อคิดดังนั้นจึงตอบเพื่อนอย่างไม่มีมั่นใจนัก

“หนูดียังไม่แน่ใจเลยว่าจะเข้าไปคุยกับอาจารย์แนะแนวดูก่อน หนูดีอยากเรียนอะไรที่กลับมาทำงานในไร่ได้”

“เกษตรหรือ” เพื่อนถามตาโต “หนูดีจะกลับมาทำงานในไร่นะหรือ”

ยิวหาผีนยิ้ม ไม่ใช่หล่อนจะ ‘กลับมา’ แต่เป็นเพราะหล่อนไปจากไรไม่ได้ต่างหาก

“ยังไม่แน่ใจ เดี่ยวหนูดีหาข้อมูลกับปรึกษาอาจารย์แนะแนวแล้วจะบอกนะ ยังไงหนูดีก็ต้องบอกเพื่อน ๆ อยู่แล้วว่าจะเรียนอะไร”

เมื่อหล่อนว่าเช่นนั้น เพื่อน ๆ ก็พยักหน้ายอมรับการตัดสินใจของหล่อน จากนั้นก็กลับไปตั้งใจกรอกแบบฟอร์มสมัครสอบตรงเข้ามหาวิทยาลัยกันต่อ และเมื่อออกสอบเข้าเรียนดัง ก็เก็บเอกสารใส่กระเป๋าแล้วลุกเดินกลับเข้าห้องเรียน เตรียมตัวเรียนวิชาในภาคบ่ายทันที

วันที่ที่เดินเข้าบ้านหลังจากรถตู้มาส่ง บ้าสุขใจก็เดินเข้ามาหา

“คุณหนูดีคะ พ่อเลี้ยงบอกว่าให้คุณหนูดีเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วเข้าไปหาพ่อเลี้ยงที่แล็บคะ นี่คะ...พ่อเลี้ยงฝากการ์ดไว้ให้”

บ้าสุขใจบอกพร้อมยกยื่นการ์ดที่ยิวหาเคยเห็นเขาใช้เปิดห้องปฏิบัติการให้หล่อน หญิงสาวจึงยื่นมือไปรับแล้วบอก

“ขอบคุณคะบ้าสุขใจ ฉันหนูดีไปเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อนนะคะ” หล่อนว่าแล้วผละไป

ไม่นานยิวหาาก็กลับลงมาในชุดอยู่กับบ้าน หญิงสาวตรงไปยังห้องทำงานของชายหนุ่ม ปกติเมื่อหล่อนเดินเข้าไปมักจะได้เห็นคนตัวโตนั่ง

อยู่หลังโต๊ะทำงานเสมอ แต่วันนี้ห้องทำงานกลับปราศจากเงาของเขา คงเพราะเขาอยู่ในห้องปฏิบัติการที่บอกให้หล่อนเข้าไปหา

หญิงสาวเดินไปด้านหลังโต๊ะทำงาน ใช้การ์ดแตะกอลังสีเหลี่ยมตามที่หล่อนเคยเห็นเขาทำ และทันทีที่ได้ยินเสียงบีบ ผ่นังห้องทำงานก็เลื่อนออก เผยให้เห็นห้องปฏิบัติการที่ซ่อนอยู่ด้านหลัง

ยิวารู้สึกประหม่าจนแทบก้าวขาไม่ออก เมื่อเห็นคนหลายคนในห้องซึ่งสวมชุดปฏิบัติการสีขาว สวมหมวก สวมผ้าปิดจมูก และแว่นตาใสที่ครอบไปครึ่งหน้า หันมามองหล่อนเป็นตาเดียว ก่อนที่คนตัวสูงที่สุดในที่นั้นจะถอดแว่น ดึงผ้าปิดจมูกออกให้ห้อยลงมาที่คอ และเดินตรงมายังหล่อน

“หนูดี เข้ามาสิ”

ยิวาเดินตรงเข้าไปหา หล่อนมองเขาอย่างตกตะลึง ด้วยไม่เคยเห็นเขาในภาพลักษณ์นี้มาก่อน เขาไม่ยิ้มให้หล่อน แต่ก็ไม่ได้บึ้งตึง สีหน้าดูอ่อนโยนเมื่อหันไปแนะนำหล่อนกับคนอื่น ๆ ในห้องนั้น

“ทุกคน นี่คุณหนูดี” เขานิ่งไปนิด ทอดตามองยิวาซึ่งมองคนนั้น คนนี้ด้วยดวงตาเบิกโต ก่อนจะกล่าวต่อ “ภรรยาผมเอง”

หากจะมีใครประหลาดใจในสถานะของหล่อนก็มิมีมารยาทพอที่จะไม่แสดงออก ทุกคนรับไหว้หล่อนเมื่อชายหนุ่มแนะนำให้หญิงสาวรู้จักเป็นรายบุคคล ภัทรกับเกียรติศักดิ์เป็นวิศวกรพันธุศาสตร์ ส่วนมงคลเป็นเจ้าของห้องปฏิบัติการ จากนั้นชายหนุ่มก็หันไปหาหนึ่งใน

สองวิศวกรในห้องนั้น

“ภัทร ผากพาหนูดีทัวร์แล็บหน่อยนะ เขาสงสัยอะไรก็ตอบให้
หมดแล้วกัน ไม่มีอะไรต้องปิดบัง” ทำயประโยชน์บอกชัดเจน ยีหว่ามี
ความสำคัญในระดับที่ไม่ต้องรักษาความลับในห้องปฏิบัติการกับหล่อน

“ครับ ดอกเตอร์”

คนพูดพูดด้วยท่าทางธรรมดา แต่คนฟังถึงกับตาเบิกกว้าง

...เขาเป็นดอกเตอร์!

๘

ยิหวนอดเหลือบตามองคนหลายชื่อไม่ได้ ในบ้านกับในไร่เขาเป็นพ่อเลี้ยง กับพ่อของหล่อนเขาเป็นคุณหนู เพราะพ่ออยู่กับพ่อแม่ของเขา มาตั้งแต่ชายหนุ่มยังเล็ก ๆ จนเมื่อมีหล่อนซึ่งพ่อสอนให้เรียกเขาว่า คุณท่าน เขาก็ยังเป็นคุณหนูของพ่ออยู่เช่นเดิม กับหล่อนเขาให้เปลี่ยนมาเรียกคุณภู และตอนนี้เขาก็เป็นดอกเตอร์เมื่ออยู่กับทีมนักวิจัยของเขา

หญิงสาวถามตนเองในใจ ยังมีอะไรอีกบ้างหนอที่หล่อนยังไม่รู้เกี่ยวกับชายผู้เป็นสามีคนนี้

“เดี๋ยวผมจะออกไปดูรายงานจากฟิงค์ ถ้าเสร็จจากนี้แล้วผมยังไม่เข้ามา ฝากพาหนูดีไปแนะนำกับฟิงค์ด้วยนะภัทร”

“ครับ ดอกเตอร์” ภัทรรับคำ

ยิหวนหันไปยิ้มให้คนที่ชายหนุ่มฝากฝังให้พาหล่อน ‘ทัวร์เล็บ’ ในขณะที่คนส่งการหมุนตัวเดินออกไปจากห้อง อ้อมไปทางล็อกเกอร์ที่

เขาเคยพาหล่อนมาดูคนหนึ่ง หญิงสาวเลยเดาว่าเขาคงจะไปเปลี่ยนเสื้อผ้า จึงหันกลับมาให้ความสนใจคนตรงหน้าซึ่งชวณห่อนคุย

“คุณหนูดีคงทราบปัญหาเกี่ยวกับมาตามปลืงติเยร์แล้ว”

“ใช่ค่ะ คุณหนูบอกว่าพอโดนอากาศแล้วกลืนหายใจ” ยิวหว่าตามที่ชายหนุ่มเคยบอก

“ครับ จริง ๆ แล้วเรื่องออกซิเดชันแล้วกลืนหายใจเป็นเรื่องปกติในน้ำมันหอมของหลาย ๆ อย่าง แต่สำหรับมาตามปลืงติเยร์นี้รุนแรงจนกลืนหายใจหมด ไม่ใช่แค่จางลงเหมือนอย่างอื่น”

“แล้วมีทางแก้ไขไหมคะ” ยิวหว่าถาม

“ดอกเตอร์พยายามหายีนที่ทำให้เกิดปฏิกิริยาอย่างรุนแรงอยู่ครับ ถ้าหาเจอก็คงแก้ไขได้” ภัทรตอบ

“แก้ยังไงหรือคะ”

“กดไม่ให้มันทำงานตามปกติครับ พอยีนไม่ทำงานก็ไม่เกิดปฏิกิริยา พอไม่เกิดปฏิกิริยากลิ้นก็ไม่หายใจ”

“คุณหนูบอกว่าพยายามมาสองปีแล้ว” ยิวหว่าพิมพ์ รุ้สึกยาวนานเหลือเกินกับการพยายามแก้ปัญหาเพียงปัญหาเดียว แต่เป็นปัญหาใหญ่ที่ทำให้ใช้ประโยชน์จากกุหลาบพันธุ์นี้อย่างที่ตั้งใจไม่ได้เลย

“ครับ ต้องใช้เวลา ยีนมีเป็นล้าน ๆ ตัว เดายากกว่าตัวไหนที่ทำให้เกิดปฏิกิริยานี้”

“สู้มมาจากยีนที่มีทั้งหมดเลยหรือคะ” ยิวหว่าถามตาโต ยิน

จำนวนมหาศาล ต้องใช้เวลาอีกกี่ปีจึงจะรู้ว่าตัวไหนเป็นต้นเหตุของ
ปฏิกิริยานี้

ภัทรยิ้มกับคำถามและสีหน้าตกอกตกใจของหล่อนก่อนจะตอบ

“ไม่หรอกครับ นักวิทยาศาสตร์มีการศึกษาวิจัยอยู่ตลอด ทำให้
เราพอมีข้อมูลประกอบการ ‘เดา’ ว่าน่าจะเป็นตัวไหน จากนั้นก็มา
ทดลองในแล็บอีกทีว่าที่เรา ‘เดา’ นั้นถูกหรือผิด ส่วนรายละเอียดการ
วิเคราะห์นั้นคุณหนูดีรอคุยกับฟิงค์ดีกว่าครับ ฟิงค์เป็นแอนะลิสต์ของเรา
อยู่ในห้องเล็ก”

เมื่อเห็นสีหน้าง ๆ ของคนฟัง ภัทรจึงขยายความ

“ห้องคอมพิวเตอร์ที่ติดกับแล็บนี่เองครับ ไม่รู้ดอกเตอร์เคยพา
คุณหนูดีไปดูหรือยัง”

“อ้อ ค่ะ คุณภูพาไปแล้วค่ะ แต่วันนั้นไม่มีใครอยู่” ยีหว่าถึงบาง
อ้อ

“วันนี้ฟิงค์อยู่ครับ เดี่ยวผมพาเดินดูแล็บเสร็จจะพาเข้าไปคุยกับ
ฟิงค์”

“ได้ค่ะ ขอบคุณนะคะคุณภัทร” ยีหว่าว่าพร้อมยกมือไหว้ เพราะ
ชายหนุ่มมีอาวุโสกว่าหล่อนหลายปี

ภัทรยกมือรับไหว้ภรรยาของเจ้านายแทบไม่ทัน ในใจนึกเอ็นดูที่
หล่อนมืออ่อนน ไม่ถือตัวว่าอยู่ในสถานะที่เหนือกว่าเขา

หลังจากนั้นวิศวกรพันธุศาสตร์ประจำห้องปฏิบัติการของไร่ภูคีรี

ก็พาภรรยาเจ้าของไร่เดินดูอุปกรณ์ต่าง ๆ ในห้องปฏิบัติการ อธิบายการทำงาน of เครื่องมือแต่ละอย่าง พาดูงานทดลองที่ยังค้างอยู่ และตอบคำถามที่หญิงสาวถามอย่างละเอียด จนดูเหมือนว่า ‘ผู้เยี่ยมชม’ จะหมดคำถามแล้ว ภัทรจึงเอ่ยชวน

“เดี๋ยวไปหาฟังก์ชันนะขอบคุณหนูดิ”

“ไปสิคะ” ยิวหวาดอับอย่างกระตือรือร้น

หญิงสาวเดินตามชายหนุ่มไปยังประตูเพื่อออกจากห้องปฏิบัติการ แต่ยังไม่ทันถึง ผนังห้องก็เลื่อนออก และคนตัวโตที่อยู่ห้องทำงานด้านนอกก็เอื้อมหน้าเข้ามาเสี้ยก่อน

“อ้าว ดอกเตอร์มาพอดี ผมกำลังจะพาคุณหนูดิไปหาฟังก์ชันครับ” ภัทรบอกผู้เป็นนาย

“เสร็จแล้วหรือ งั้นไม่รบกวนคุณแล้วภัทร เดี่ยวผมพาหนูดิไปเองขอบคุณนะ” ชายหนุ่มว่า

“ยินดีครับดอกเตอร์” ภัทรตอบรับแล้วเบี่ยงตัวเปิดทางให้ยิวหวาดเดินออกจากห้องปฏิบัติการ

เมื่อเดินไปถึงคนที่รออยู่ที่ทางเดินหน้าห้อง เขาก็ยื่นมือมาแตะข้อศอกหล่อน บอกเสียงไม่ดังนัก

“ไปสิ ไปคุยกับแอนะลิสต์ของเรากัน”

ศิริพาหญิงสาวตรงไปยังห้องคอมพิวเตอร์ซึ่งประตูปิดสนิท เคาะ

เบา ๆ ก็ได้ยินเสียงผู้หญิงอนุญาตดังออกมาจากด้านใน จึงเปิดประตูเข้าไป

“อ้าว ดอกเตอร์ ฟิงค์เอารายงานไปวางไว้ให้ที่โต๊ะ เห็นหรือเปล่าคะ” คนที่นั่งอยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์เงยหน้าขึ้นมาถาม แล้วชะงักไปเมื่อเห็นว่าเขาไม่ได้เข้ามาเพียงลำพัง

“ได้แล้ว ขอขอบคุณครับ” ชายหนุ่มตอบ ก่อนจะหันไปหาคนยืนเคียงแล้วบอก “ฟิงค์ พุทธชาติ แอนะลิสต์ของเรา”

ยิวหายกมือไหว้ ในขณะที่ชายหนุ่มแนะนำตัวหล่อนต่อผู้ที่อยู่หลังโต๊ะทำงาน

“หนูดี ภรรยาผมเอง”

คนฟังทำตาโต มองผู้เป็นนายสลัดกับสวายน้อยข้างกายเขาด้วยท่าทางประหลาด ก่อนจะถามตะกุกตะกัก

“เอ่อ...มีอะไรให้ฟิงค์รับใช้หรือเปล่าคะ”

“ผมอยากให้หนูดีเรียนรู้งานของเรา ถ้าคุณพอมีเวลา ช่วยเล่าเกี่ยวกับงานของคุณให้หนูดีฟังได้ไหม” ชายหนุ่มแจ้งความประสงค์

“ได้สิคะ ด้วยความยินดีเลย มาทางนี้สิคะ” ฟิงค์หรือพุทธชาติตอบรับอย่างกระตือรือร้น พลางกวักมือเรียกสวายน้อยที่มองหล่อนด้วยสายตาใคร่รู้ให้เดินอ้อมมาด้านหลังโต๊ะทำงานที่หล่อนนั่งอยู่

“ขอบคุณมากนะคะคุณ...ฟิงค์” ยิวาลังเลว่าจะเรียกหญิงสาวท่าทางคล่องตรงหน้าด้วยชื่อจริงหรือชื่อเล่นดี ในที่สุดก็เลือกใช้ชื่อเล่น

อย่างที่คนอื่นเรียก

“อู๊ย คุณเคินอะไรคะ เรียกพี่ฟิงค์ดีกว่า คนกันเอง” พุทธชาดว่า
อย่างไม่ถึงตัว

“คะ พี่ฟิงค์” ยิหวารับคำอย่างว่าง่ายขณะเดินอ้อมโต๊ะทำงานไป
หาคนหลังโต๊ะ

“นั่งก่อนสิคะ” พุทธชาดเอ่ยเชิญพร้อมผายมือไปยังเก้าอี้ตัวที่
ว่าง ก่อนจะหันกลับมาหาชายหนุ่มคนเดียวในห้อง “ดอกเตอร์จะอยู่ด้วย
ไหมคะ”

“ผมจะดูอะไรหน่อย สัญญาว่าจะไม่รบกวน คุณกันไปเถอะ” ชาย
หนุ่มตอบพร้อมกับเดินไปนั่งหน้าคอมพิวเตอร์เครื่องที่ว่างอยู่ เปิดเครื่อง
และดู ‘อะไร’ บางอย่างอย่างที่เขาบอก

“คุณหนูดีอยากรู้อะไรคะ” พุทธชาดหันไปทางหญิงสาวอ่อนวัย
กว่า เมื่อเห็นหน้าตาอ่อนเยาว์ แววตาใคร่รู้ ก็รู้สึกเอ็นดู อยากจะตอบทุก
คำถามที่ ‘เด็ก’ คนนี้อยากรู้

“งานของพี่ฟิงค์ต้องทำอะไรหรือคะ” ยิหวาถาม

พุทธชาดยิ้มให้แล้วตอบอย่างกระตือรือร้น

“พี่ฟิงค์เป็นแอนะลิสต์คะ หรือถ้าจะเรียกอย่างเป็นทางการแบบ
ภาษาไทยเต็ม ๆ ก็ว่า นักวิเคราะห์ชีวสารสนเทศ หรือวิเคราะห์ข้อมูลทาง
ชีววิทยา อย่างสมมุติว่าดอกเตอร์อยากรู้ว่ายีนของมาตามปลิงชนิดิเยร์
แตกต่างกับยีนของกุกุลาบพันธุ์อื่นตรงไหน ทำไม่ถึงได้เกิดออกซิเดชั่น

รุนแรง พี่ฟิงค์ก็จะเอาข้อมูลของกุหลาบพันธุ์ต่าง ๆ มาเปรียบเทียบกัน ในโปรแกรมคอมพิวเตอร์นะคะ วันโปรแกรมเสร็จก็จะได้ข้อมูลการเปรียบเทียบยีนของกุหลาบพันธุ์ต่าง ๆ จากนั้นพี่ฟิงค์ก็จะมาวิเคราะห์ข้อมูล แล้วก็ทำรายงานให้ดอกเตอร์”

ยิวาฟังด้วยความที่ง งานของพุทธชาติเป็นสิ่งแปลกใหม่ สำหรับหล่อนและน่าสนใจมากด้วย หล่อนไม่เคยรู้ว่าม้งานแบบนี้อยู่ในโลกเลย

“แล้วพี่ฟิงค์ได้ข้อมูลของกุหลาบพันธุ์ต่าง ๆ มาจากไหนหรือคะ” หล่อนถาม

พุทธชาติมองคนถามด้วยดวงตาเป็นประกาย ชอบใจที่เด็กสาว ดูอยากรู้ อยากเห็น หล่อนรู้ดีว่างานของหล่อนไม่เป็นที่รู้จักแพร่หลายมากนัก บางทีหากภรรยาสาวน้อยของผู้เป็นนายสนใจ ประเทศไทยอาจจะมีการวิเคราะห์เพิ่มขึ้นอีกคนก็ได้ จึงตอบอย่างอารมณ์ดี

“มีศูนย์ข้อมูลทางชีววิทยาดังอยู่ที่อังกฤษคะ ชื่อเอ็มเบลอีบีไอ⁴ เป็นแหล่งให้บริการข้อมูลสำหรับทั่วโลก ฟรีด้วยนะคะ เวลา นักวิทยาศาสตร์วิจัยได้ความรู้ใหม่ ๆ ก็จะนำข้อมูลไปเก็บไว้ที่ศูนย์นี้ เหมือนเป็นห้องสมุดข้อมูล ใครอยากใช้อะไรก็ดึงมา พี่ฟิงค์อยากรู้อะไรก็ดึงข้อมูลที่มีอยู่มาใช้ได้หมด” พุทธชาตินิ่งไปนิดคล้ายกับกำลังคิดอะไร

⁴ European Bioinformatics Institute

ก่อนจะถาม

“คุณหนูดีรู้จักเชอร์รี่ไหมคะ”

“เชอร์รี่... คุณยิววิจัยทางฟิสิกส์ที่สวิตเซอร์แลนด์นะหรือคะ” ยิวถาม หล่อนรู้จักเชอร์รี่จากนิยายของ แดน บราวน์

“ใช่แล้วค่ะ เอ็มเบลอีปีโอนี่ก็เหมือนเชอร์รี่ แต่เป็นทางชีววิทยา ในขณะที่เชอร์รี่เป็นฟิสิกส์”

“อ้อ... ค่ะ” ยิวทำเสียงรับรู้

“นั่นละค่ะ ก็เป็นแหล่งข้อมูล คราวนี้พอพี่ฟังคิวเคราะห์ข้อมูล และเขียนรายงานให้ดอกเตอร์ ดอกเตอร์ก็เอาข้อมูลนั้นไปทำงานต่อได้ด้วยความรู้ทางด้านวิศวกรรมชีวโมเลกุลของดอกเตอร์” บอกแล้วก็หันไปมอง ‘ดอกเตอร์’ ก่อนจะหันมาทำท่ากระซิบกระซาบ

“รู้ไหมว่าดอกเตอร์เนี่ยวิศวกรพันธุศาสตร์ระดับหัวกะทิเลยนะ ค่ะ ถ้าไม่ต้องกลับมาทำไร่กู่หลาบ ป่านนี้คงเป็นหัวหน้าวิศวกรอยู่อเมริกาไปแล้ว บริษัทฝรั่งมารอซื้อตัวให้ฟรี”

“เวอร์ไปแล้วพิงค์” คนที่ถูกพาดพิงเอ่ยเสียงเรียบ

“อ้าว พุดจริงนี่คะ ตอนนั้นใครบ้างจะไม่รู้จักดอกเตอร์คิริ” พุดซาดเถียงแล้วหันมาพุดกับยิว “ตอนนั้นดอกเตอร์เนื่อหอมมากค่ะ ใคร ๆ ก็เสียดายที่ดอกเตอร์ตัดสินใจกลับเมืองไทย”

“พี่พิงค์เรียนที่เดียวกับคุณหนูหรือคะ” ยิวถาม คาดเดาเอาจากคำบอกเล่าของหญิงสาวตรงหน้า

“คะ ตอนพี่ฟิงค์ไปถึง ดอกเตอร์กำลังจะกลับเมืองไทยพอดี แต่อย่างทีบอกว่าคุณดอกเตอร์เป็น ‘ทอล์กออฟเดอะทาวน์’ ของคนที่นั่นอยู่พักหนึ่งเชียวคะ พอพี่ฟิงค์เรียนจบกลับมา เลยตามมาของงานดอกเตอร์ทำ”

“พี่ฟิงค์เรียนสาขาอะไรหรือคะ”

“ไบโอินฟอर्मेटิกส์คะ ภาษาไทยว่าชีวสารสนเทศ คุณหนูดีสนใจไหมคะ พี่ฟิงค์ให้คำแนะนำได้นะ” พุทธชาติเสนออย่างกระตือรือร้น

“สาขานี้ที่เมืองไทยมีไหมคะ” ยิหว่าถามเสียงละห้อย จำได้ดีว่าเจ้าของทุนการศึกษาบอกหล่อนชัดเจนว่าเขาจะส่งหล่อนเรียนเฉพาะในประเทศไทยเท่านั้น หากสาขาวิชานี้ไม่มีเปิดสอนในมหาวิทยาลัยในเมืองไทย แม้หล่อนจะสนใจแค่ไหนก็คงอดอยู่ดี

“มีนะคะ มีเปิดสอนอยู่หลายที่เชียวละ ถ้าจำไม่ผิดที่ มช. ก็มีนะ แต่เป็นระดับปริญญาโท...ใช่ไหมคะดอกเตอร์” ท้ายประโยคพุทธชาติหันไปถามคนที่นั่งอยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์อีกเครื่อง

“อิม” ชายหนุ่มตอบรับ

“ถ้าคุณหนูดีอยากรู้อะไรเกี่ยวกับการเรียนสาขานี้ ถามพี่ฟิงค์ได้ตลอดเวลานะคะ รับรองเลยว่าจะตอบให้ทุกอย่าง”

“คะ พี่ฟิงค์ ขอบคุณมากเลยนะคะ” ยิหว่าตอบรับ ดูเหมือนว่าหล่อนพอจะมองเห็นแล้วว่าหล่อนควรเรียนต่อด้านไหนดีที่จะนำความรู้มาช่วยชายหนุ่มทำงานได้

๙

“กินข้าวแล้วเข้าไปกับฉันนะหนูดี”

คำพูดที่คนฟังรู้สึกว่าเป็นคำสั่งมากกว่าคำชวนจากคนตัวโตที่นั่งรับประทานอาหารเช้าอยู่ด้วยกันทำให้ยิวหาเงยหน้าขึ้นมองเขา เมื่อเห็นว่าเขามองหล่อนอยู่ก็หลุบตาลงมองโต๊ะแล้วตอบรับเสียงแผ่ว

“ค่ะ”

“มีชุดสำหรับขี่ม้าไหม”

“มีค่ะ”

ศรียิ้มนิด ๆ เมื่อได้ยินคำตอบ เขารู้ว่าไม่จำเป็นต้องถาม หล่อนมีเสื้อผ้าและรองเท้าสำหรับขี่ม้า ศาสตราสอนลูกสาวขี่ม้าตั้งแต่เล็ก ๆ และตั้งแต่ที่เขาเริ่ม ‘สนใจ’ หล่อนเมื่อสองปีก่อน หลายหนที่เขาแอบมองหล่อนขี่ม้าอยู่ไกล ๆ ทำนั่งหลังตรง บังคับม้าด้วยท่วงท่าสง่างามและมั่นคงมั่นใจ เรียกความสนใจจากเขาได้เสมอ หล่อนมักจะออกไปขี่ม้าตอน

เข้าตรู่วันหยุดสุดสัปดาห์ แต่นับแต่พ่อของหล่อนถูกยิง หล่อนยังไม่เคยไปซื้อผ้าอีกเลย

“งั้นเดี๋ยวขึ้นไปเปลี่ยนเสื้อผ่านะ ไปซื้อผ้ากัน” เขาบอก

“ค่ะ” ยีหวารับคำ

คีรีนำรถยนต์มาจอดรอหน้าบ้านตอนที่ยีหวานเดินออกมาในชุดสำหรับซื้อผ้าเรียบร้อยแล้ว มีป้าสุขใจถือตะกร้าบางอย่างตามออกมาด้วย

“อะไรหรือคะป้าสุขใจ” ยีหวานถาม สายตาจับที่ตะกร้าในมือแม่ครัวที่บ้าน

“อาหารกลางวันค่ะคุณหนูดี พ่อเลี้ยงสั่งไว้” ป้าสุขใจตอบ แล้วเดินถือตะกร้าไปยื่นให้คนตัวโตที่ยืนรออยู่ที่รถ

ยีหวานเดินตามไปแล้วเปิดประตูเข้าไปนั่งในรถ รอชายหนุ่มจัดวางตะกร้าอาหารจากแม่ครัวไว้ในที่นั่งตอนหลัง จนเขาเดินมานั่งยังที่นั่งคนขับ หล่อนจึงหันไปถาม

“คุณภูเอาอาหารกลางวันไปให้ใครหรือคะ”

“ของเราสิ” ชายหนุ่มตอบ เมื่อเห็นหล่อนมองด้วยสีหน้าไม่เข้าใจ จึงบอก “ไปปิกนิกกัน วันนี้อากาศดี”

“อ้อ...ค่ะ” ยีหวานทำเสียงรับรู้ หล่อนมักจะโอนอ่อนผ่อนตามเสมอหากเรื่องที่เขาเสนอไม่ใช่เรื่องที่ขัดความรู้สึกหล่อนนัก

คีรีปรายตามองคนตอบรับง่าย ๆ แล้วระบายยิ้มบาง ๆ ถ้ามองเสียง

หนุ่ม

“อยากไปหรือเปล่า”

“ค่ะ”

“ค่ะนี่คืออยากไปหรือไม่อยากไป” เขาถามคล้ายตอแย

“ถ้าคุณอนุญาตให้ไป หนูดีก็ไปได้ค่ะ”

ศิริหันมองหญิงสาว พิจารณาใบหน้าหล่อนอนอยู่สักพักก็บอกอย่างอ่อนโยน

“เธอไม่จำเป็นต้องตามใจฉันทุกอย่างนะ หนูดี เราทั้งสองมีสิทธิ์ตัดสินใจเท่า ๆ กัน ถ้าเธอไม่อยากไป ฉันก็ไม่บังคับ”

ยิวหวาดวัดตามองคนพูดแวบหนึ่ง เขาไม่บังคับแต่ก็จัดตะกร้า ปิกนิกใส่รถมาเรียบร้อย แล้วถ้าหล่อนบอกว่าไม่อยากไป เขาจะยอมกลับเข้าบ้านหรือเปล่า หญิงสาวสงสัย แต่ก็ทำได้เพียงสงสัยอยู่ในใจ ถ้อยคำที่เอ่ยกลับเป็น

“ค่ะ หนูดีอยากไป”

ตอบไปแล้วก็เห็นคนฟังคำตอบยิ้มสนใจก่อนจะหันไปออกรถแล้วไม่พูดอะไรกับหล่อนอีก

ชายหนุ่มขับรถพาหญิงสาวไปอีกฟากของไร่ซึ่งเป็นที่ตั้งของคอกม้า และไม่ไกลกันนักเป็นบ้านพักผู้จัดการไร่ บ้านที่ยิวหาเคยอยู่และเติบโตมา

รถจอดลงบริเวณลานจอดรถหน้าคอกม้า แต่คนที่นั่งมาในรถ

กลับจับจองบ้านหลังเล็กที่เคยอยู่ไม่วางตา และอดถามคนนั่งเคียงไม่ได้ เมื่อเห็นว่าบ้านเงียบสงัด ประตูปิดมิดชิดอย่างวันสุดท้ายที่หล่อนขนเสื้อผ้าย้ายออกไป

“ผู้จัดการไร่นาคนใหม่ยังไม่มาหรือคะ” ขณะถามสายตาหล่อนไม่ละไปจากบ้านหลังเล็กที่เคยอยู่เลย

“ยัง เขาเลื่อนไปเป็นสัปดาห์หน้า” ชายหนุ่มตอบ

เมื่อได้มายืนอยู่ใกล้คอกม้าที่มักจะมาขลุกอยู่กับพ่อในวันหยุด มีบ้านหลังเล็กที่เคยอยู่กับพ่อในคลองสายตา ความรู้สึกโหยหาก็กวักไถมราวกับคลื่นยักษ์ที่สาดซัดเข้าใส่ตัวหล่อน รุนแรงจนถึงกับทำให้หล่อนเซไปปะทะร่างใหญ่ของคนยืนเคียง ยิวารู้สึกถึงอ้อมแขนแข็งแรงของเขาที่โอบประคองหล่อนไว้ เจ้าของเสียงทุ้มถามน้ำเสียงห่วงใย

“หนูดี เป็นอะไรหรือเปล่า”

ยิวาเงยหน้าขึ้นมองคนที่ก้มลงมา ไบหน้าครีมนวดเคราของเขาอยู่ห่างจากหล่อนไม่ถึงคืบ ดวงตาคมที่ทอดมองลงมาอย่างเป็นห่วง ทำให้ยิวาน้ำตาพร่างพรู ความรู้สึกคิดถึงพ่อพลุ่งพล่านอยู่ภายใน ชับน้ำตาให้ไหลหลัง หล่อนสะอื้นให้จนตัวโยนแต่ไม่มีเสียง จนเมื่ออ้อมแขนของเขากระชับแน่น หล่อนก็ซบหน้าเข้าหาอกกว้างของเขา มือใหญ่ลูบหลังลูบไหล่หล่อน เสียงทุ้มพรับปลอบ

“ไม่เป็นไรนะหนูดี เธอยังมีฉัน ฉันจะดูแลเธอเอง” เขาพูดราวกับรับรู้ความคิดของหล่อน

ยิหว่าไม่ตอบเขา หล่อนซบหน้าร้องไห้อยู่กับอกเขา รับรู้ถึงอ้อมแขนอุ่นที่เข้ามาแทนที่อ้อมแขนของพ่อ อ้อมแขนที่ส่งความอบอุ่นปลอดภัยให้แผ่ซ่านไปทั่วทุกอณูหัวใจ ความรู้สึกโหยให้ถึงพ่อที่พลุ่งพล่านอยู่ในอกค่อย ๆ สงบลงทีละน้อย เมื่อหัวใจหล่อนรู้ว่าอ้อมอกนี่คือที่พักพิงใหม่นับแต่พ่อจากไป

หญิงสาวยกมือขึ้นเช็ดน้ำตา พยายามอย่างมากที่จะหยุดร้องให้ ด้วยรู้ว่าต่อไปให้หล่อนร้องจนน้ำตาเป็นสายเลือด พ่อก็ไม่มีวันกลับคืนมา ชีวิตของหล่อนต่อจากนี้ไม่มีพ่อ มีเพียงเขาและไร่ภูคีรีที่เป็นอนาคตของหล่อน

“หนูดีขอโทษค่ะคุณภู” หล่อนพิมพ์่า

“ไม่มีอะไรต้องขอโทษ ฉันเข้าใจ แต่ร้องให้แล้วเธอต้องก้าวต่อชีวิตยังต้องเดินต่อไป” เขาบอกด้วยสีหน้าเรียบเฉย แต่น้ำเสียงอ่อนโยนเหลือเกิน

ยิหว่ายกมือขึ้นไหว้ กล่าวเจือสะอื่น

“ขอบคุณค่ะคุณภู ขอคุณที่รักษาสัญญาที่ให้พ่อไว้ ขอคุณที่ไม่ทอดทิ้งหนูดี”

คิรวบมือที่พนมอยู่ของหญิงสาวแล้วรั้งหล่อนเข้าสู่อ้อมอกอีก ครั้ง กล่าวเสียงหนักแน่น

“เธอคือครอบครัวของฉัน ฉันจะทิ้งเธอได้ยังไงกันหนูดี”

ยิหว่าปล้ำยให้อ้อมแขนแข็งแรงโอบกอดอยู่อย่างนั้นครู่หนึ่ง ซึม

ซบความอบอุ่นใจจากถ้อยคำของเขา แม้จะไม่มีพ่ออีกแล้วแต่หล่อนก็ยัง
มีเขา มีเขาเป็นครอบครัวของหล่อน

เมื่อน้ำตาหยุดไหลพร้อมกันกับหัวใจที่แข็งแรงขึ้น ยีหวานก็ขยับตัว
ถามเขาเสียงเบา

“ไปกันหรือยังคะคุณหนู”

ศิริกัมลงพิจารณาคนที่ขยับออกจากอ้อมกอดเขาไปยืนอยู่ไม่
ห่างนัก เมื่อเห็นว่าหล่อนไม่ได้มีท่าทางโหยให้อาตุรราวกับจะล้มคว่ำไป
อย่างเมื่อครู่ จึงพยักหน้าแล้วบอก

“เธอไปเตรียมม້ารอก่อนไป ฉันจะเอาตะกร้าอาหารไปให้คนงาน
เก็บไว้ให้ก่อน ทิ้งไว้ในรถร้อน ๆ เดี่ยวจะบูด อดกินพอดี”

“คะ” ยีหวารับคำอย่างว่าง่ายแล้วผละจากเขาตรงไปยังคอกม้า

หล่อนยังเตรียมม้าไม่เสร็จตอนที่ชายหนุ่มเดินตามมา เขาช่วย
หล่อนใส่อาวนและขึ้นไปนั่งบนหลังม้าเรียบร้อยแล้วจึงจัดการกับม้าของ
ตน ก่อนที่ม้าสองตัวจะทะยานออกจากคอก วิ่งตามกันไปตามทางดิน
กลางไร่

สายลมเย็นที่ปะทะใบหน้าขณะที่ม้าทะยานไปข้างหน้าทำให้
ยีหวานลืมความเศร้าหมอง หล่อนทิ้งความทุกข์และบ้านหลังเล็กที่เคยอยู่
กับบิดาไว้เบื้องหลัง ในตอนนี้มีเพียงความรู้สึกปลอดโปร่ง เป็นอิสระ บน
หลังม้าปราดเปรียวที่ควบไปด้วยความเร็วเท่านั้น

ม้าสองตัววิ่งตามกันไปตามทางดินเลาะเขตไร่ไปทางด้านหลังที่

ติดกับภูเขาลูกหนึ่ง ตีนเขาเป็นธารน้ำที่ไหลลงมาจากยอดเขา น้ำต้นลึก
สลับกันไป บางแห่งเป็นแอ่งน้ำกว้าง ริมฝั่งมีหาดทรายละเอียดค่อนข้าง
ยาว

นับแต่วิ่งเลียบบำธาร ม้าสองตัวก็เหาะอย่างเคียงกันไปเนิบนาบ
เปิดโอกาสให้สองคนบนหลังม้าชื่นชมบรรยากาศอันงดงามมากกว่า
จะกวัดแก่งกันอย่างในตอนแรก เมื่อไปถึงชายหาด ศิริก็เอ่ย

“ไปนั่งเล่นที่ชายหาดกันเถอะหนูดี ปล่อยให้สายฟ้ากับสายหมอก
ให้เต็มหน้าตรงนี้สักพัก”

สายฟ้ากับสายหมอกเป็นม้าเพศผู้ทั้งสองตัว คนงานประจำคอก
ม้าดูแลม้าทั้งสองเป็นอย่างดี แผลงคอที่ถูกแปรงจนมันขยับล้มลุกไปมา
ขณะที่ม้าก็ล้มเต็มหน้าอยู่ไม่ห่างจากผู้เป็นนายทั้งสองนัก

ศิริพายีหว่าเดินตรงไปยังชายหาดริมฝั่ง ต้นตะขบที่ขึ้นอยู่ไม่ห่าง
ฝั่งนักแผ่กิ่งก้านให้ร่มเงา ได้ร่มไม้มีเสื่อปูอยู่ บนเสื่อเป็นตะกร้าปิกนิก
และกระเป๋าผ้าใบหนึ่ง

ยีหว่าหันไปมองคนตัวโตโดยไม่พูดอะไร แต่สีหน้าของหล่อนคง
จะบอกความคิดที่อยู่ในใจจนหมดสิ้น เพราะเขาตอบโดยที่หล่อนไม่ต้อง
ถาม

“ให้คนงานเอามาวางไว้ให้”

“ค่ะ” ยีหว่าทำเสียงรับรู้ เดินตามเขาไปนั่งลงบนเสื่อ

ศิริหยิบกระเป๋าผ้าขึ้นมาค้นหาอะไรๆ กัก ก่อนจะหยิบหนังสือ

เล่มบาง ๆ ออกมาเล่มหนึ่งแล้วยื่นให้หญิงสาว

“อ่านหนังสือให้ฟังหน่อย”

ยิวาก็มองหนังสือในมือเขาแล้วเงยขึ้นมองหน้าคนยื่นให้ หัวคิ้วขมวดน้อย ๆ

“หนังสืออะไรหรือคะ”

“หนังสืออ่านเล่นภาษาอังกฤษ ฉันจ้างคนมาสอนภาษาให้เธอ แต่ให้สอนแค่แกรมมาร์และการเขียน ส่วนการฟัง การอ่าน ฉันจะสอนเอง” บอกแล้วก็ยัดหนังสือใส่มือหล่อน จากนั้นขยับไปนั่งเอนตัวพิงโคนต้นไม้ แล้วบอกหล่อน

“หนังสืออ่านเล่นง่าย ๆ เห็นอยู่บนชั้นหนังสือเลยหยิบมาให้เธอลองอ่านดูก่อน เดี่ยวจะพาไปซื้อที่ร้านในเมืองอีกที”

พูดเสร็จก็มองหล่อนราวกับจะบอกให้หล่อนเริ่มอ่าน ยิวาจึงเปิดหนังสือแล้วเริ่มต้นอ่านออกเสียง

หล่อนอ่านตะกุกตะกักในตอนแรก เนื่องจากชัดเจนที่ต้องมาอ่านหนังสือภาษาอังกฤษให้เขาฟัง เพราะหล่อนก็ไม่ค่อยมั่นใจในภาษาของตนัก แต่หลังจากเริ่มไปเพียงเล็กน้อยและเขาไม่ขัด หล่อนก็มั่นใจขึ้น

ศรีปล่อยให้ยิวาอ่านหนังสือไปอีกครู่ใหญ่ ก่อนจะบอกให้หล่อนหยุด

“เธออ่านหนังสือคล่องดี แต่บางที่ยังสเตรสเสียงไม่ถูก

ภาษาอังกฤษ ถ้าสเตรสไม่ถูก เจ้าของภาษาจะไม่เข้าใจทันที”

“ค่ะ”

“อ่านต่อสิ ต่อจากนี้ถ้าเธอออกเสียงไม่ถูกฉันจะแก้ไข”

“ค่ะ” ยิหวารับคำ จากนั้นก็ก้มหน้าอ่านหนังสือต่อ

ชายหนุ่มรอให้หญิงสาวอ่านจนจบบทจึงถาม

“เข้าใจที่อ่านมาไหมหนุดี”

“ไม่ทั้งหมดค่ะ บางคำหนุดีก็ไม่รู้ความหมาย” หล่อนตอบตามตรง คำบางคำหล่อนอ่านออกแต่แปลไม่ได้

“คำไหนไม่รู้ความหมายให้จำไว้ไปหาความหมายทีหลัง ระหว่างอ่านให้พยายามเดาความหมายจากบริบทของเรื่อง” ชายหนุ่มแนะนำเขานิ่งไปพักแล้วจึงถาม “ใช้ดิกชันนารีแบบไหน”

“เป็นเล่มค่ะ”

“นั่นดีเลยจะพาไปซื้อทอล์กกิงดิก มันเร็วกว่า”

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ หนุดีใช้แบบเป็นเล่มได้” ยิหวาว่า หล่อนไม่อยากรบกวนเขา

“ก็ใช้ทั้งสองแบบ” เขาพูดง่าย ๆ

ยิหวาลอบถอนใจ ดูเหมือนเขาไม่ยอมให้หล่อนขัดใจในสิ่งที่เขาเสนอ จึงไม่พูดอะไรเรื่องดิกชันนารีอีก

“อ่านต่อสิ”

“ค่ะ”

ยิวหารับคำแล้วอ่านหนังสือในมือต่อ หล่อนหยุดเมื่ออ่านจบบทสรุปความคร่าว ๆ ของเรื่องราวที่อ่าน จุดคำศัพท์ที่หล่อนไม่รู้ความหมายไว้ในสมุดที่เขาเตรียมมาให้ จากนั้นก็อ่านบทต่อไป

เสียงหวาน ๆ ที่อ่านหนังสือเจ็ยแจ้ว แม้บางคำจะออกเสียงไม่ชัดเจนนัก แต่ก็ไม่ทำให้คนฟังรำคาญ กลับรู้สึกเพลิดเพลินไปกับเสียงของหล่อนและเรื่องราวในหนังสือ เขานั่งฟังหล่อนจนตะวันตรงหัวจึงถาม

“หิวไหมหนุตี พักกินอะไรก่อนดีไหม”

เมื่อหล่อนเห็นด้วย เขาจึงเก็บหนังสือไว้ในถุงผ้า หยิบกล่องบรรจุอาหารที่ป่าสุขใจเตรียมไว้ให้ออกมาจากตะกร้า จัดใส่จานแล้วยื่นให้หล่อน

ยิวายื่นมือไปรับอาหารจากมือชายหนุ่ม พิมพ์ขอบคุณเบา ๆ จากนั้นก็เริ่มลงมือรับประทาน แม้อาหารจะเป็นเพียงข้าวผัดอเมริกันง่าย ๆ แต่เมื่อได้นั่งอยู่ในบรรยากาศผ่อนคลาย สายลมเย็น สายน้ำไหลเอื่อย ก็ช่วยชูรสอาหารขึ้นได้อีกโข

หลังเสร็จจากอาหารกลางวันและเก็บภาชนะลงตะกร้าเรียบร้อย ชายหนุ่มก็ชวนหญิงสาวเดินเล่นย่อยอาหาร

ทั้งสองเดินเลียบลำธารไปเรื่อย ๆ ขณะที่อีกด้านหนึ่งเป็นแปลงกุหลาบที่ออกดอกสะพรั่ง ส่งกลิ่นหอมระยริน หลายหนที่คนตัวสูงหยุดเดินเพื่อตัดดอกไม้ยื่นให้คนเดินเคียง และอธิบายรายละเอียดต่าง ๆ ของดอกไม้ในมือ ราวกับต้องการให้หล่อนทำความรู้จักกุหลาบทุกต้นในไร่

แห่งนี้

เมื่อกลับมาที่เสื้อใต้ต้นตะขบอีกครั้งนั้นเป็นเวลาบ่ายคล้อย ทั้งสองจึงชวนกันกลับบ้าน

ม้าสองตัวเหวี่ยงอย่างกลับคอกอย่างไม่เร่งรีบนัก เมื่อไปถึงคอกคนงานนำม้าทั้งสองตัวไปให้น้ำและทำความสะอาด ในขณะที่สองหนุ่มสาวขับรถกลับบ้าน

ก่อนที่ยิวาจะแยกเข้าห้องของตนเพื่ออาบน้ำ ชายหนุ่มก็คว้าแขนไว้

“คะ?” ยิวาถาม หลุบตามองมือใหญ่ที่จับแขนหล่อนซึ่งผละออกทันทีที่หล่อนหยุดเดิน

“วันนี้เธอสนุกไหมหนุดี” เขาถามเสียงอ่อนโยน

ยิวาเงยหน้าขึ้นมองเขา เห็นเขามองหล่อนอยู่คล้ายรอคอยคำตอบ จึงยิ้มให้

“สนุกมากคะคุณฐ ขอบคุณนะคะที่พาหนุดีไปเที่ยว”

เขายิ้มบาง ๆ พยักหน้าให้ “ไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเถอะไป”

ยิวาเดินตรงไปยังรถยนต์เอสยูวีคันใหญ่ที่จอดรออยู่หน้าโรงเรียน หล่อนเปิดประตูรถด้านหน้า ก้าวเข้าไปนั่ง แล้วหันไปยกมือไหว้คนมารอรับ เขาบอกหล่อนไว้ตั้งแต่ก่อนออกจากบ้านแล้วว่าวันนี้ไม่ให้กลับรถตู้

เมื่อรถยนต์เคลื่อนออกจากหน้าโรงเรียน คนขับก็หันไปถามคนที่เพิ่งขึ้นรถมา

“หิวหรือเปล่าหนูดี แวะหาอะไรกินหน่อยไหม”

“ไม่หิวค่ะ หนูดีกินขนมมาแล้ว” หล่อนตอบ

โรงขนมอบของโรงเรียนมีขนมอร่อย ๆ อบใหม่ ๆ วางขายในตอนบ่าย และพอมือคาบว่าง หล่อนกับเพื่อน ๆ ก็มักจะไปเป็นลูกค้าเสมอ

“ถ้าอย่างนั้นไปร้านหนังสือกันเลยนะ”

“ค่ะ” ยีหวนรับคำ

ใช้เวลาไม่นาน ชายหนุ่มก็ขับรถไปจอดในลานจอดรถของห้างสรรพสินค้า จากนั้นทั้งสองก็ก้าวเคียงกันเข้าไปในอาคาร จุดหมายอยู่ที่ร้านหนังสือที่มีหนังสือภาษาอังกฤษจำหน่าย

เมื่อถึงร้าน คีร์ตรงไปยังชั้นจำหน่ายหนังสือฝึกอ่านภาษาอังกฤษที่จัดระดับความยากง่าย แจ็งจำนวนคำใหม่ที่จะได้เรียนรู้ อีกทั้งท้ายเล่มยังมีคำศัพท์รวบรวมไว้ให้ด้วย

หนังสือส่วนใหญ่เป็นวรรณกรรมที่ค่อนข้างมีชื่อเสียง แต่เป็นฉบับแต่งใหม่ด้วยคำศัพท์ที่เหมาะสมกับระดับของผู้อ่าน คีร์เลือกหนังสือไปสี่ห้าเล่ม ตามความเห็นคนที่ต้องอ่าน เมื่อหล่อนพอใจ เขาก็หยิบหนังสือทั้งหมดไปจ่ายเงินที่เคาน์เตอร์

หลังจ่ายเงินเรียบร้อย คีร์หิ้วถุงหนังสือด้วยมือข้างหนึ่ง มืออีกข้างยื่นมาแตะข้อศอกหญิงสาวพาเดินออกจากร้าน ขณะเดินไปด้วยกัน

เขาก็ก้มลงบอก

“ถ้าเธอไม่อยากได้อะไรแล้ว กลับกันเลยก็แล้วกันนะ วันนี้ฉันมี
คนจะแนะนำให้คุณรู้จัก”

“ค่ะ” ยิหวารับคำ

จากนั้นทั้งสองก็เดินกลับไปยังรถแล้วกลับไปในทันที

เมื่อถึงบ้าน ศิริอนุญาติให้ยิหวาทำการบ้านอยู่ในห้องนอนของ
หล่อนได้ แล้วค่อยลงมาเมื่อถึงเวลาอาหาร เพราะเขามีธุระต้องเข้าไป
หล่อนจึงไม่ต้องเข้าไปนั่งทำการบ้านในห้องทำงานของเขาเช่นทุกวัน

“ฉันหนูดีขอตัวนะค่ะ” หล่อนบอกเขา และหมุนตัวเดินไปยัง
บันไดเมื่อชายหนุ่มพยักหน้าให้

ยิหวาทำการบ้านเสร็จแล้วเห็นว่ายังมีเวลาเหลือก่อนจะถึงเวลา
อาหาร จึงอาบน้ำแต่งตัวใหม่ นอนอ่านหนังสือภาษาอังกฤษที่ซื้อมาอยู่
สักพัก จนเมื่อใกล้ถึงเวลาอาหารจึงลงไปข้างล่าง

ป้าสุขใจซึ่งจัดโต๊ะอาหารอยู่เงยหน้าขึ้นมายิ้มให้พร้อมทักทาย

“คุณหนูดีมาแล้วหรือคะ หิวหรือเปล่า พ่อเลี้ยงยังไม่มาเลยคะ”

“ไม่เป็นไรคะป้าสุขใจ หนูดีรอได้ มีอะไรให้ช่วยไหมคะ”

“ไม่มีแล้วคะ คุณหนูดีไปนั่งดูทีวีในห้องนั่งเล่นรอดีกว่า พ่อเลี้ยง
มาแล้วป้าจะให้ต้นหอมไปเรียก”

“งั้นก็ได้ค่ะ” ยิหวาวาง่าย จากนั้นก็เดินไปยังห้องนั่งเล่น

หญิงสาวกำลังนั่งดูรายการเกมโชว์ช่วงเย็นอยู่ตอนที่คนสองคนเดินเข้ามาในห้องนั่งเล่น

คนตัวโตหน้าหนึ่งที่เดินนำมาก่อนนั้นคุ้นเคยกันคืออยู่แล้ว แต่ชายหนุ่มอ่อนวัยกว่าเขาในชุดเสื้อเชิ้ตลายสกอต กางเกงยีน และสวมรองเท้าบูตหุ้มข้อที่เดินเข้ามากับเขานั้น หล่อนไม่รู้จักและไม่เคยเห็นหน้ามาก่อน

“หนูดี...”

เสียงทุ้มที่เรียกมาทำให้หล่อนยืนขึ้น จากนั้นเขาก็เดินมาหาหล่อน โอบไหล่และหมุนตัวหล่อนให้เผชิญหน้ากับชายหนุ่มอีกคน แล้วแนะนำ

“หนูดี...คุณบดินทร์ ผู้จัดการไร่คนใหม่ของเรา”

จากนั้นก็บอกกับผู้มาใหม่ “อีหวาน...หนูดี ภรรยาผมเองครับคุณบดินทร์”

อีหวานก็มีโอห้าวเพราะเห็นว่าตนอ่อนอาวุโสกว่า แต่คำว่าผู้จัดการไร่คนใหม่ อีกทั้ง ‘คุณบดินทร์’ ที่มองหล่อนด้วยแววตาสนใจแต่ก็คล้ายกับเจือความคาดไม่ถึงอยู่ในที่นั้น ทำให้หล่อนรู้สึกอึดใจ คล้ายกับโพรงในอกขยายใหญ่จนสูญลมหายใจเข้าไปเต็มไม่ทัน ความรู้สึกอึดใจโหวงทำให้เข่าอ่อนและภาพตรงหน้าพร่าเลือน

“หนูดี เป็นอะไรหรือเปล่า”

เจ้าของเสียงทุ้มถามแบบหู อ้อมแขนแข็งแรงพุงหล่อนไว้ อีหวานสูดลมหายใจ ปรับใจ ปรับความรู้สึก ตอบเสียงแผ่ว

“ไม่...ไม่เป็นไรค่ะ หนูดีไม่เป็นไร”

“คุณหนูดีหน้าซีดมาก พาไปนั่งก่อนไหมครับพ่อเลี้ยง” บดินทร์เอ่ย น้ำเสียงเป็นห่วง

ศรีเห็นด้วย เขาพุงหญิงสาวไปนั่งที่โซฟา เรียกคนในบ้านให้หาหมุกยารุ่นวาย

“หนูดีไม่เป็นไรจริง ๆ ค่ะคุณภู่ อ่ารุ่นวายเลยนะค่ะ” ยีหว่าบอกอย่างรู้สึกผิด หลอนไม่ได้เป็นอะไร...ทางกาย แคใจหลอนเท่านั้นเองที่ยังไม่พร้อม...ยังไม่พร้อมจะยอมรับความจริง

ป้าสุขใจมาพร้อมกับยาต้มยาหอม ยีหว่าต้องยืนยันว่าหลอนไม่เป็นอะไรแล้วจริง ๆ ถึงได้ยอมผละไป แต่ไม่วายตาม

“คุณหนูดีจะรับข้าวเย็นไหวไหมคะ ไม่งั้นป้าจะให้ต้นหอมเอาขึ้นไปให้ที่ห้อง คุณหนูดีขึ้นไปนอนพักผ่อนก่อน”

ยีหว่าผินใจ โพรงในอกลดขนาดลงนิดหนึ่งเมื่อเห็นความห่วงใย ทั้งจากคนตัวโตและแม่บ้านของเขา ซาบซึ่งใจว่าหลอนไม่ได้ตัวคนเดียว หลอนยังมีคนที่นี้ มีคุณภู่ มีป้าสุขใจ ที่เป็นห่วงเป็นใยหลอนอย่างจริงจัง หลอนจึงบอกให้คนเป็นห่วงคลายกังวล

“ไหวค่ะ ไปที่ห้องอาหารกันเถอะค่ะคุณภู่ หนูดีขอโทษที่ทำให้รุ่นวายและเสียเวลานะค่ะ”

เมื่อหลอนยืนยันว่าไม่เป็นอะไรจริง ๆ ทั้งหมดจึงย้ายไปยังห้องอาหาร วันนั้นนอกจากหลอนกับชายหนุ่มแล้วก็มีผู้จัดการไร่นาใหม่

ร่วมโต๊ะด้วย

ยิหวานั่งรับประทานอาหารไปเงียบ ๆ ฟังบทสนทนาระหว่างเจ้าของไร่กับผู้จัดการไร้อื่นเรื่องงานในไร่โดยที่ไม่ได้มีส่วนร่วมในบทสนทนามากนัก นอกจากตอบคำถามของผู้จัดการไร่คนใหม่บ้างเท่านั้น

หลังอาหารเย็น ผู้จัดการไร่ลากลับอย่างมีมารยาทเมื่อเห็นวาทกรรมของผู้เป็นนายไม่ค่อยสบายนัก จากนั้นก็รีบหันมาพูดกับหญิงสาว “คืนนี้คงดูทีวีสักวันนะ เธอขึ้นไปพักผ่อนเถอะ”

หลังอาหารทุกคืน ชายหนุ่มจะใช้เวลาดูโทรทัศน์รายการภาษาอังกฤษกับหล่อนเสมอ แต่คืนนี้เขาอยากให้หล่อนพักผ่อนมากกว่า

“คะ คุณงั้นหนูดีขึ้นไปข้างบนแล้วนะคะ” หล่อนบอกแล้วหมุนตัวเดินจากไป

ยิหวาผุดลุกขึ้นนั่งเมื่อได้ยินเสียงลูกบิดประตูกันห้องหมุนและประตูเปิดเข้ามาช้า ๆ แสงไฟจากห้องติดกันส่องให้เห็นร่างสูงที่เดินอย่างแผ่วเบาตรงมายังเตียงนอนของหล่อน และชะงักไปนิดเมื่อเห็นว่าหล่อนนั่งอยู่บนเตียง จากนั้นหญิงสาวจึงเปิดไฟโคมหัวเตียงทำให้ห้องสว่างขึ้น

“ฉันทำให้เธอตื่นหรือเปล่า แค่ว่าเข้ามาดูว่าเธอเป็นยังไงบ้างเท่านั้น” เขาบอกแต่ไม่หยุดเดิน

“ไม่หรอกค่ะ หนูดี...นอนไม่หลับ” หล่อนยอมรับตามตรง

“เธอร้องให้หรือหนูดี” เขาถามอย่างตระหนกเมื่อเห็นหน้าหล่อน

เต็มตา ดวงตาที่บวมช้ำบอกว่าหล่อนร้องไห้โดยไม่ต้องสงสัย

ชายหนุ่มเดินไปทุดตัวลงนั่งบนเตียงของหล่อน เขยคางหล่อนขึ้น ถามอ่อนโยน

“เป็นอะไร”

“คุณภู่” ยิหวาเรียกชื่อเขาก่อนจะปล่อยโฮ โถมตัวเข้าสู่อ้อมอกเขา ร้องไห้สะอึกสะอื้น บอกเขาฟังแทบไม่ได้ศัพท์

“หนูตีใจหาย ผู้จัดการไร่คนใหม่มาแล้ว มาแทนที่พ่อ มาอยู่บ้านที่พ่อเคยอยู่ ก่อนหน้านี้ยังไม่มีใครมาแทน มันเหมือนกับพ่อยังเป็นผู้จัดการไร่อยู่ แต่ตอนนี้...มีคุณบดีนทร์มาแทน มีผู้จัดการไร่คนใหม่เหมือนบังคับให้หนูตียอมรับความจริงว่าไร่ภูศิริไม่มีผู้จัดการไร่ชื่อ ศาสตราแล้ว ไม่มีพ่อของหนูตีแล้ว”

น้ำเสียงโหยให้ราวจะขาดใจของหญิงสาวทำให้ศิริกระซิบอ้อมแขนแน่น เขาก็มองจับกลุ่มผมหล่อนช้ำ ๆ พร่ำบอ

“ฉันขอโทษนะหนูตี ขอโทษ อย่าร้องไห้เลยนะ ฉันจะดูแลเธอแทนพ่อเอง ฉันสัญญา”

คำมั่นที่หล่อนได้ยินจนแน่ใจมาตั้งแต่พ่อเสีย และเขาก็ดูแลหล่อน ทำได้อย่างที่สัญญาทุกประการ ทำให้หญิงสาวรู้สึกว่ามีใครโอบกอดเติมเต็ม เติมเต็มด้วยความอบอุ่น มันคงปลอดภัยอยู่ในอ้อมอกเขา ออกที่มาแทนที่พ่อ คอยซับน้ำตา และหล่อนเริ่มจะคุ้นเคย กล้าวางความไว้นือเชื่อใจในอ้อมอกนี้

คืนหนึ่งปล่อยให้หญิงสาวร้องไห้ในอ้อมกอดเขาจนพอใจ เขาไม่พูดอะไร ทำเพียงลูบหลังลูบไหล่ ให้สัมผัสอ่อนโยนแทนคำปลอบประโลม จนเมื่อหล่อนสงบลง เขาก็คลายอ้อมแขน เขยคางหล่อนให้เงยหน้าขึ้น สบตาเขา บอกเสียงอ่อนโยน

“ดีอยู่แล้ว นอนเถอะหนูดี”

เขาบอกแล้วก้มหน้าลงมาหาหล่อน ตั้งใจฟังจุมพิตบนหน้าผาก อย่างที่ทำประจำจนคุ้นชิน แต่สายตาก็มองมาอย่างไว้เนื้อเชื่อใจและ ผากเนื้อผากตัว และริมฝีปากอímที่มองเห็นอยู่ตรงหน้า ก็ทำให้เขาเปลี่ยน จุดหมาย ตัดสินใจแนบริมฝีปากลงบนกลีบปากของหล่อนช้า ๆ

แม้สัมผัสจากริมฝีปากอุ่นจะแผ่วเบาราวขนนกตกต้อง แต่ สันตะtheonเลื่อนลั่นในหัวใจของหวาน ตอนนั้นเองที่หล่อนตระหนักว่า แม้จะรู้สึกมั่นคงปลอดภัย อบอุ่นในอ้อมอกเขาไม่ต่างจากอ้อมอกพ่อ แต่ เขาไม่ใช่พ่อ ทว่าเป็นสามี...สามีที่สอนให้หล่อนรู้ว่าจูบแรกในชีวิตสาว นั้น...หวานชานเพียงใด